

מדיח הכלים היחידי בעולם הפועל בשיטת ה"אל-סדק".

לאתר הדחה במדית סימנס המהפכני

אחים פריד

לאחר הדחה במדיח רגיל

חידוש עולמי

לפני שאת רוכשת מריח כלים, כדאי לך לדעת דבר

יק נמריח כלים אחד כלי תאוכל שלך לא יסדקו ולא יאבדו את חברק הטבעי שלהם - סימנס והסיבה משוטח: רק מדרה הכלים המחפבני של סימנס פועל בשיטת ה"אל-סדק", המובעת פגיעון בכלים:

בלאוכל 41 חלקים בלקפה 15 חלקים

פיזמות חלוקים

では、23jw2 つい Helena Rubinstein

בפרס ראשון: 2כרטיסי טיסח הלוך ושוב לפריו, אירות במלון ובתצוגות אופנה

ואירוח בתצוגות אופנה בפריי

ש פרס שני: 10 מערכות לבוש מהודרות לבחירתך במשביר לצרכן בסך 250 שקל כ"א

קני מוצר-זכי בשבוע קסום

- פרס שלישל: 40 מכשירי אפיליידי טריו-המכשיר ב-3 מהירויות ובנוסף שי לקונה ב-90 ש-הומעלה ארנק מחודר בסגנון אכד דואו Louis בינום

כדאי לקנות במשביר לצרכן

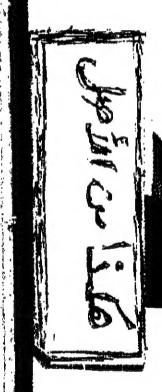

מחי שיטת ה"אל סדק"? חמים ומיד לאחר מכן נשטפים במים קרים. וכתוצאה מכך תציפוי של כלי החרסינה נסדק

לעומת זאת, בשיטת ח"אל סדק" של סימנס מי מים מיוחד מווסת את הטבארטורה תוך כדי תחליך ההדרוה, על ידי חימום הדרגוני של חמים, נמנעים חברלי הטמפרטורה הקיצוניים, נוזסכת אנרגיה והכלים יוצאים מבריקים במיחד ובלא

את הטוב ביותר SIEMENS למי שיכול להרשות לעצמו את הטוב ביותר

ילוויטין®,
מעכשיו, בלעדית שעושת
בשילן את כל החרית.
בשבילן את כל החרית.
נוסחת הקילומיון®, העשייה במרכיבים
ייחודיים לחריה מחיירה ולפירוק
השומנים, שאפשרת לך לאכול מחכל השומנים, שאפשרת לך לאכול מחכל הנוסחה המחסכנית, שתפכה לא מכבד
לסוד הגיזרה התטובה של רבנות נשים
יוברים באירופה נארה"ב, מחחה
של דד לודלמן, ומיוצרת של דד לודלמן, ומיוצרת הענק
הלעדית בעולם - ע"י הבדת הענק השוויצרית PHARMAKON בחתאפה פיוחדת לשיטת

בחתאסת מיותדת כשיטת "מרזי מוריה" אישית לנחונין", מותאמת "מרזי מוריה" ומשתלכת בתכנית הזרויה שלך בין הארוחית. השיטה כוללת:

رياس فريان موس رياس فريان موس

בכל יום. צלצל ותכנית החרזיה ותנוסה

.02-222676; 02-222903; 02-225784 גם בלילות ובשבתות.

מעריב לילדים 46

1988 כל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

אורחים ללילה במלון רפאים מיכל קפרא

שיול: אל המסוע במרבר יהודה נילי פרידלנדר

לבלה גליקמן. עשה את זה כ"זהו זה" אבי טורגנשטרן

רק אני והאופנוע שלי אביבה לורי (מץ)

מרק תמורת דמעות כילי מוסקונה־לרמן

עסק מלוכלך עמום לבב

מסע גיבוש נעל פרמלמר

אופק אחר 17 הונתן גפן

שיפורים מאיר עוויאל

לאכול בחוץ מארל מארל

צבעים יהודית חנוך

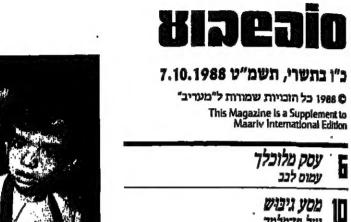
חיים ואוהבים תמר אבידר

אסטרולוגיה רות אלי

פנטהארו 43 יגאל לכ

בשער: היא, הוא והאופנוע. לא רק כלי־רכב, לא רק אופה, לא רק כסף, לא רק סטטוס חברתי. כל אלה ואתר, תופעה. האופנוע, באדיכות חברת דינמית. (צילום: שמואל רחמני).

עורך: עמי דור־און סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סננית עורך: אורית הראל עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, נטע גרינשפן מודעותו אורי דגן

משורות. בן־אדם שחי לבד. עמוד 30

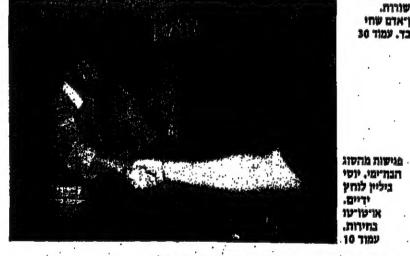
דמעות שאתרי. את תחיסון הם כבר קיבלו. מה עוד מצפה להם במערכת הביובו עמוד 6

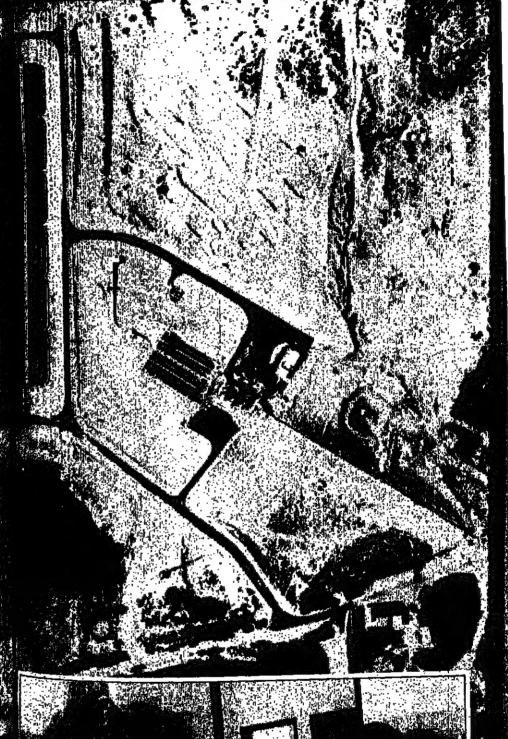

בין החול לגלים, ליד מלון "חוף קטיף". תמונת מאב. עמוד 14

5 Blacain

Philips during the late of the property of

בביוב יש חגיגה. כל

החיידקים שבעולם, כולל חיידקי פוליו, שורצים שם כל השנה. כאשר

כיוב עולה על גדותיו או

כשנסדק צינור מעל מאגר מי תהום חודרים חיידקים למי השתייה.

ואם מצוי כמים חיידק שאיננו מחוסנים בפניו, למשל מוטציה של

חיידק הפוליו, עלולה

להיות קטסטרופה. מאיר כן מאיר, לשעבר נציב המים ומנהל פרוייקט הביוב הארצי: "מערכת הביוב לא מספיק טובה. אך הכבישים והחינוך

בסדר? כנראה שמרצפות חרשות מעניינות יותר

את ראשי העיריות. מדרכות רואים, מה שמתחת לאדמה לא"

מאת עמוס לבב

צילם: גרי אברמוביץ

ליד", טוען בלהט מאיר בן מאיר, שהיה הנוקבים בסכומים אסטרונומיים של מאות מיליוני ימות חשנה. וחמיר. בכיוב שורצים כל החיירקים ליד, טוען כלהם מאיר בן מאיר, שהיה הגוקבים בסכום ען הסטו והם מתחכם ויקר. בינו השנים האחרונות נציב המים דולרים ביוב, רבותי, הוא עסק מתוחכם ויקר. לפני שנעקוב אחרי מה שיוצא מהשירותים בינו מאיר המסביר, מהו פרוייקט למשיה לו המהל פרוייקט הביוב הארצי, כראי לפני שנעקוב אחרי מה שיוצא מהשו והים שיהי הארצי, בראי למים המגיעים אלינו לחב, היום הוא יודע. מאיר בן מאיר ומים הולפים נאין למאיר בן מאיר המסביר מהו פרוייקט הביוני מהכרוז קורה שמי ביוב מגיעים למי חשתיה. לכך יש למנו המים לחשר ביוב מועצת המנהלים של תה"ל הארצי, בתחילת שנות השבעים מביוב הארצי. מספר אפשרניות האחתו כאשר ביוב עולה על גרותיו, אמון המים לישראל).

נם מים וכיוב הולכים כיחר, ולפעמים פורצת

נטיון לתחות על הדרך הנפתלת העוברת מהרגע. בלשונו העניטית, זרם חניוב אל הים ער לפני שנה און האות שרידים את המים מתברר כנסיון מאלה וחצי עלט הוף שרתון 60 מיליון ענ ביוב אלמי מוי עובנו, מעל ומתחת לארמה, נילינו עולם של שנה אם אכן הביוב ווא המעות לשליון תווכל תושנו. מכל המנגים. במקרה כזה קיימות שתי אמשרניות; או היקט שנים רדעיםי, של אצות ירוקות ומים אנוש דן צויבים להיות הום פגרים. יאור ביו היינו של אצות ירוקות ומים אנוש דן צויבים להיות הום מגרים. יאור ביו היינו של אצות ירוקות ומים אורים אות הום מגרים.

אינו אשם בהתפרצות מחלת הפר מטוהרים. וכל תעסק הזה מנוהל על ידי מהנדסים,

לפני שנעקוב אתיי מה שיוצא מהשירותים שלנו, זכים. השאלה היא אם הציכור ממוסן כפני כל פגעי בישראל ואו כמוכן, וויסם מיד פרוייסט הביוב הארצי. מספר אמשרויות. האותו: כאשר ביוב עולה על גרותיו, הבבק העולמי נתן הלוואה של 30 מיליון רולר והוחל מחלחל ומגיע למאגרי מי שחייה כמו כארות; השניהן בהקמת מכוני טיתור, ובראש וראשונה - פרוייקט באשר נסדק צינור כיוב המצוי מעל מאגר של מי השיהור של גוש דן. עד אז, מסביר מאיר בן מאיר : תחום או מקור מי שתיה אחר.

לא שכביוכ אין חיידקי פוליו. יש ויש. ואפילו כל

שבעולם, שאם לא כן, זה לא היה ניוב אלא מי מעיין

7 Maeala

זכאי, מנחל מרוייקט חביוב של גוש דן. למטת – המתנדס יעקב שיינברנ (מימין) ושלום

(חמשך מהעמוד הקודם) שאנו מחוסנים כנגר חיירקים אלה ואז לא נחלה, אן שיימצא חיירק שבפניו איננו מחוסנים – למשל כמו מוטציה של חיירק הפוליו – ואז נחלה.

תל אביב זרמו בעבר 60 מיליון קוב ביוב גולמי

מדי שנה

חיירקי הפוליו שנתגלו בכיוב של אור־עקיבא לא הפתיעו את מאיר בן מאיר, כשם שלא יפתיעו אותו חיירקי דיזנטריה ושאר מרעין בישין שחוגגים שם. היום, אגכ, אין למתרחצים כחוף שרתון ממה לחשוש. כפי שעוד יתברר להלן, זהו חוף נקי חך אחרי שמתקן הטיחור של גוש רן החל לעכוד, בהשקעה "צנועה" של כשמונים מיליון דולר.

בכן, ער שהופיעה הכולירע לא היה פרוייקט 📥 ביוב ארצי. הביום הוסרר ומוסרר בארץ על ידי חוק הביוב שעליו מופקרים משרר הכריאות, נציב המים (שתפקידו למנוע את זיהום המים) ומשרד הפנים. כל מי שעוסק בשפכים מדבר על מיחור וסילוק, לפי הסרר הזה. אך כל יטעה אתכם המינוח. גם אחרי תטיהור, ה"מוצר" שיוצא בסופו של התהליך מהווה עדיין מפגע סביבתי ובריאותי שיש לסלקו.

"אלה לא המוצקים", מכהיר מאיר כן מאיר. "מצר אחר גכנסים שמכים, הכוללים גם מוצקים, ומהצד חשני, כסוף התהליך, יוצאים קולחים האמורים להיות מטוהרים. אבל גם או הם מכילים גורמים מזהמים. הראיה היא שאותר משרד כריאות, המנסה היום להטיל את האתריות לפוליו על חביוב של אור עקיכא, אוסר אפילו להשקות ירקות במי קולחים".

בכרמיאל, למשל, מספר מאיר בן מאיר, יש מתקן טיהור טוב, ולמרות זאת הגיחה שם המועצה צינור באורך של 15 קילומטרים, כדי להרחיק את מי הביוב המטוהרים עד לשרות מושב יודפת . מדועז מפני שהמתקן עומר מעל מאגר של מי תחום. "אפילו לכיוב מטוחר אסור להגיע למקורות מים", מוהיר מאיר כן מאיר, ומודרו להבחיר: "אפשר לטהר שפכים לרמה של מי שתיה. מתקן הטיהור של גוש רן מייצר מים באיכות שתיה שלא למטרות שתיה. כלומר – גם אחרי שהקימו שם מתקן בעלות של שמונים מיליון דולר, עדיין לא מרשים לשתות ממימיו".

מאיר כן מאיר, תושב יקנעם, אינו מתעצל, מומין אותנו למכוניתו ומוכיל אותנו בחשיכה לראות את מתקן הטיהור של יקנעם, השוכן כלב שרות הכותנה. באור הירת המתוגבר כאורות המכונית אנו מכחינים בשני אגמים צלולים. אפנו, למרות שהוא מתאמץ, אינו סולט כל ריח. לא הרחק משם נמצאים שני כורות. שיקוע שַבְּהם רובצים המוצקים. משאכה מעכירה את המים מלמעלה אל שני האגמים, שהם גם אגני חימצה, ומשם מועברים המים לשרות הכותנה הטמוכים.

"הביוב מגיע למתקן הטיהור. את פעולת הטיהור עושות בקטריות שמעכלות את החומר האורגני", מסכיר מאיר כן מאיר. "הכקטריות חללו וקוקות לחמצו ולאור. באגני החימצון הפתוחים הן מקכלות אור וחמצן מהטבע. במתקנים המיכניים מוסיסים חמצו. באמצעים מיכניים. המתקן היחידי בארץ שעושה ואה הוא המתקן של גוש דן

בן מאיר. "קולחים אמורים להיות מטודרים. אבל גם כסוף התהליך הם מכילים עדיין גורמים מזהמים

אבל יקנעם העניה צריכה להסתפק בטכע. "נכון, כיוב הוא סיפור מסוכך יותר מאשר אנו מתארים לעצמנו כשאנו מורידים את המים", מחייך מאיר בן מאיר. "כאשר הוקם פרוייקט הכיוב הארצי על ידי משרד הסנים ונציב המים הקודם, מנחם קנטור, חכוונה היתה לייער את המתקנים הקטנים־הפשוטים לישובים הקטנים יותר ולהשתמש כהם לחקלאות, וכישוכים הגרולים והעירוניים לחקים מתקני טיהור מורכבים כאשר חתך מאיר כן מאיר את הסרט בטקס

חנוכת מתקן הטיהור של חררה, הוא אמר: "אני מתכבר לחנוך מתקן שאף פעם לא יעבור". חיום הוא מסביר שחשב שהמתקן המשוכלל פשוט גדול על עיר קטנה כמו חררה. עתה מתברר כי צרק, אך לא לגמרי. המתקן של חדרה עובר בחלקו. ראש העיר, יחיאל כחנא, מתחגן כבר שנים לעוד מיליון וחצי רולר שחטרים לו כדי להפוך את המתקן לכמעט מושלם.

ויטרים יותר".

"התנגרתי להקמת מפעל יקר, אך הראיגה אותי יותר הפעלתו השוטפת היקרה", מסביר מאיר כן מאיר את חוסר תחגיגיות של דכריו כטקט חגוכת המתקן. "טענתי שחדרה לא תוכל להטיל אגרות והיטלים בהיקף שיכטה את הוצאותיו של מתקן כה יקר (הוצאות של 20 אלף רולר בחודש). זו היתה דוגמה מובהקת לטוב כיותר שהוא אויבו של הטוב. אבל למה להתמקד רק בחררות מתקן הרבה יותר משוכלל הוקם כצפת חרף התנגדותי הנוראית, אני ביקשתי להכנים את הביוב של צפת לתוך צינור סגור ולהוליכו ער אדמות קודירה ליד גינוסר, ושם להשקות עצים מאגנים פתוחים. משרך הכריאות תבע להקים מתקו שהתוצר שלו יוכל לזרום כנחל עמור כלי לסכן את המטיילים הרבים. אחריכך באה רשות שמורות הטבע והתנגדה למתקן טיהור. והתוצאה התוצאה היא שחיום בחום, הוא מנהל פרוייקט מפעל הכיוב המיכ יש בצפת גם מתקן טיהור וגם צינור. זהו אבפוררו זהו גוש דן, כל מה שאנו מוציאים, סליחה על הרישי נזם זהב כאף חויר"ו

ונאסר להשקות בהם ירקות"

מיכאל גרברג, מהנרס הביוב והמים כליויה צפת, אומר שמתקן הטיהור רווקא כן עובר, ואלי מוציא מים מטוהרים. נכון שעיריית צפת הענה ל יכולה להחויק אותו, או היום חברת "מקורות" פר ואת ומוכרת את המים להשקיה. זהו שול מהמשוכללים בארץ", אומר המהגרס ומודה שיש וו בעיות. כמו הבוצה, למשל. הבוצה, או "מסה כיולותו בלשון המומחים, הם החיידקים ששקעו נתהיו הטיתור. מהחיירקים הללו, הלא הם היפועלים המסורים העובדים בביוב ומחסלים את המצקה ב כפויי המובה, צריכים להפטר בסופו של התחלק. חת מהחיירקים מוחזר לביוב כדי להמשיך בעבוד, ג יוצאת ממנו מסה עצומה וצריך להפטר ממנה ישה הייכוש שאמורים לסנן את הכוצה לא פתפעש מודה המהגרם גרברג. "הם מהווים מפרד למ ולסביבתה. אנו זקוקים לעוד מאה והמישים אלו וה כרי לחקים מתקן שייבש את הבוצה".

שבתאי ראש מועצת

אור עקיבא

איר בן מאיר אומר שעשו מהניוג של לעזאול. מברע משרד הבריאות מאשה הביוכו" הוא מלמר עליו סניגורה, יחד שבביוב יש וירוסים. השאלה היא אם את מחוסנים. כנראת שכן, אחרת כל אותם אלמי שהתרחצו בחוף שרתון עד שאברהם וכאי הביל ה צריכים להיות היום מתחת למציבות נכון, מפי הביוב בארץ לא מספיק טובה. אבל פערכת הכניסי טובהו ומערכת הבריאות טוכהו ומערכת החינוך הנפר טובה? כנראה שלראשי ערים חשוב יותר להא מרצפות, מאשר את מערכת הביוב התרשרקלים אותה לא רואים. את המדרכות רואים

אותו אברהם זכאי, שמאיר כן מאיר מחלין פרי עובר תוחת יריו, סיור עם אבויהם זכאי בפרויקס שנ מותיר את המבקר המום ומעור פה

נתחיל כמסמרים: שבע ערים (פתודהעי בני־ברק, רמת־גן, נבעתיים, חולון, בחים וול אביב־יפו) מזרימות 280-260 אלף מסרים מעוקבים ל מים מדי יום (חצי מהכמות של המוכיל האדנת מין ורכע תושבים מייצרים את הכמות האדירה וחרית יש להוסיף את המפעלים חשופבים כמות המפנית לכמות ששופכים עוד 300 אלף תושבים שלא לום על 'תרומתר' של לור, רמלה קלקיליה מחנוח מ וומשר במשרנה

siagajo & www.

כתו שיול ברחוב עם אתא

זה החל כשלוש שעות לפני החלוסה לרבוסות כיום רכיק במיוחד באחר המלונות החרשים של הטיילת הבת־ימית. כבוקר השתתפו כולם בפגישת מרכז המפלגה, ובשעות הצהרים צנחו ישר על ארוחת־צהרים סטנדרטית של בית־מלון. אחרי־כן נפגשו באחר מאולמות של המלון עם מה שכנצי הגריר כגאווה "השמנת של בת־ים": מנהלי בתי־ספר, מורים, אנשי־ ציכור. אחר אחרי חשני עלו המועמרים החרשים על בימה קטנה, כל תנועה שלהם מצולמת בווידאו, כל הגה מוקלט. בהתרגשות וברעונות, כאילו לא אמרו את הדברים עשרות פעמים קודם לכן וכאילו לא אכלו זה עתה ארותת־צהרים רשנה, הכיאו כפני השמנת הבת־ימית את תמצית הקמפיין של מפלגתם. זן חדש של פוליטיקאים, עם אקצנטים מארבע כנפות תבל. מדברים כשפה שכל אחד יכול להבין.

את השלב הראשון של הפשיטה על בתיים מסיים כדברים נרגשים וכגרון ניחר מהופעותיו כחוגייכית יוסלה בר־ציון. אחסוך מכם את המאמץ שכניחוש: מדובר בחבר קיבוץ רעים ששם משפחתו הקורם - כוסקילה, ר-ר-ומרצה -לפילוסופיה ומחשבת־ישראל באוניברסיטת כן־גוריון, מקום ארבעים כרשימה. הוא מדבר כלהט כצגלסוגי עליכך שירוחם ומצפחירמון הן האום־גוּני של שנות החמישים על־כך שהליכור גזל מעדות המזרח את גאוותם על המעשה החלוצי הזה. קולו הצרור מתגבר והוא כמעט גשנק מהתרגשות כשחוא אומר: "אנחנו, כני ערות המזרח, חלק מהאפופיאה של העם השב למולדתו. אנחנו אמרנו כן לגורדון, לא לייאוש חברנרי".

זה טוב. זה עובר. הקהל מרותק. סיום רבריו של בר־ציון מלווה בתשואות רמות. כשהוא חוזר למקומו אליאכ כמו דג בין ההמונים המיוזעים הלוחצים את רבים לוחצים את ידיו. אבל כנצי לא נותן לחגיגיות ידו. ברכוקה שלו גם שמעון שיטרית. בתיים היא לא אחר קיבל סלסל מפלסטיק ובתוכו דפי מחשב להשתלט. הוא מקפץ על הבימה הקטנה ומכריז: בדיוק "עיר של מערך", וככל זאת מתקבלות הרבוקות "חברי־הכנסת נשארים במקום. ראשי הקבוצות כאחרה רכה ולוכה, במיותר, ממש כאהבה. מה שמוכיה והמלווים מתאספים יחר". לכל השאר הוא מודה בחום שבמאזן החיבה שרוחש הציבור לכבחריו לפעמים גם ורץ לראוג שמי שצריך – יישאר לשכת. הנוכחים המעשים נלקחים כחשבון, לא רק העמרות המוליטיות. סמים ומתחילים ללחוץ יריים בתודה לחיים אושרי, גם שטרית גם הוא גראה די מרוצה מהעסק, יש בקהל הוא ממועצת הפועלים, שעומר כפתח כמו אכי התתן, אפילו כאלה שהפרצוף שלו נראה להם מוכר. נשות אלמונים – עליהם נשען המנגנון האריו הוה ב

> לאולם אחר, מתיישבים סכיב שולחנות מסודרים רוצים מהחיים שלהם. בצורת חית, שותים כוס קפה ושומעים את כנצי אומרו היממתם אותם. הייתם פנטסטים".

(חמשך מתעמוד תקודם)

בישוב" שהחל כשעות הצהרים ונגמר בשעות הלילה

בן־מנחם, לובה אליאכ, חגי מרום, גדליה גל, איציק אלישיב, רענן כהן ואברום בורג שעוב מוקדם כדי להתעמת עם רובי ריבלין כירושלים. והיו שם גם כמוכן, רצון כזה. ביילין נמצא ברכוקה עם יצחק יוסקה קסטל, האיש עם השפם, שרוצה "לקחת" את בת־ים בבחירות לרשויות המקומיות וכמוכן בנצי שהזכרנו קודם, ושהמרחק כינו לכין מפקר סיירת אינו ניתן לגישור. כנצי הוא מזכיר מועצת הפועלים כבת־ים, כשנות החמישים שלו, איש נמוך וחייכן שמסתובב בסובארו ישנה בין השיכונים הצפופים של נחלתו ואין כן־ארם שהוא לא מכיר כ"עיר שלו". לבנצי, כך אני מבינה, יש קשרים טוכים כמפלגה, כעזרתם הצלית להיות הראשון שזכה כביקור המועמדים החרשים, תפארת מפלגתם ככחירות

הקושי הגדול בשלב זה הוא לאתר מי הוא מי. רוב המועמדים כל-כך צעירים וחרשים, שגם למי שמתעניין בפוליטיקה אין רבע מושג כמי המדובר. אחרי־כן, כשהם יטיילו ברחובות העיר מוקפים נשים טובות מנעמית, הן תיראנה לעוברים ושבים כמו חכורה של אמהות שלקחו את הילדים לקניות. לך תרע שאלה -- אם ירצו הכוחרים -- יהיו מי שישכו בכנסת הבאה. אני, למשל, מצאתי עצמי רצה אחרי מישהו שהייתי בטוחה שהוא אלי כן־מנחם, זה המכונה נציג השכונות. כל מלה שיצאה מפיו רשמתי, התפלאתי איך ייתכן שהוא לא לוחץ יריים ומחייך. ער שתגיע אלי בן־מנחם האמיתי והתכרר לי ששפכתי זיעתי

812**2310** 12

בסוּפֵר, בין העגבניות לחלב

צריך לראות את יוסי כיילין מתרוצץ כין העגלות תיו שם, בין היתר, יוסי ביילין, אלי דיין, אלי בסופרימרקט, לוחץ ידיים ומנסה לתפוס סמול־טוק עם עקרות באופן סופי ומוחלט כדי לרדת באופן סופי ומוחלט מהרצון לנסות להיות אי־פעם חבר־כנסת – למי שיש, אלישר מאזור ועם אלי כן־מנחם. אלישר, דרך־אגב, מתפקד כאילו נולד בסופר־מרקט. טופח על כתפיים עייפות, מרביץ חיוכים, מברך כשנה וטובה וחג שמח בטבעיות של כוכב טלוויזיה.

איך שנכנסים לסופרימרקט הקריר מהתום והלחות האיומה של הרחוכ, מקפצת לעבר המועמדים המנהלת בתיה, אשה גרולה וחמה שמרגישה נפלא במגרש הפרטי שלה. היא רצה לעבר המקרופון שמכריזים בו בדרך־כלל על מבצעי־מכירות ומוריעה בתגיגיות על נוכחות האורמים הנכבדים. אחר-כך היא עוברת לאיריש, לנוחיות הקהל. סרט איטלקי לא יכול להיות יותר איטלקי מזה. עם סיום רבריה באידיש, עוזבים הלקוחות לרגע את אחיותם בעגלות ומוחאים

יוסי, איציק ואלי מתגודדים סביב דוכן הבשר, שומעים את טרוניותיה של קשישה שרוצה רק עבורה ושיתנו לחיות פה בשקט. היא לא בריוק יודעת מי מפריע לה כמילוי המשאלות הצנועות הללו. אכל לבסוף מחליטה שטוב להטיל את זה על המערך. שיהיה. השלושה מקשיכים לה בסבלנות. הם כאמת נחמרים. עוד לא קילקלה אותם השררה. גם ביילין. המבוכה שלו כמעט מעוררת רחמים.

"לא קשת לך המעמד הזה?" "כבר עברתי רברים יותר קשים", הוא אומר.

אחר־כך יאמר אחר מן המארגנים שביילין קצת עצור. כעיקר, הוא יסביר, זה היה מורגש

ובדרך עצרו גם בבנק הפועלים

כו, בדרך לטופר עברו המועמדים כסניף של בנס הפועלים. לחצו ידיים לפקירים וללקוחות הרבים שהשתרכו בין החבלים השומרים על התור. אתת המלוות מנעמ"ת ביקשה מהפקירה פזית שתבוא להכיר את המועמרים החרשים, וזו תקעה כה מבט קשה, מעוצבן. מנחל הסניף העמוס לעייפה הסביר לפמליה על החירושים והשיכלולים האחרונים של סניפו, והם הקשיכו לשיעמום הזה בהתעניינות של מתלמרים שעוד מעט יחלו לעבוד בכנק.

חמש אחרי־הצהרים, רחוב כת־ימי, חום אימים. דוכנים של הליכוד מפוזרים בשטח, מחלקים כובעים מניר ומינשרים אינספור, ילרים צורחים, אמהות עצבניות, אוטובוטים פולטים עשן שחור. בתוך התפאורה הבלתי־אפשרית חזו עוברים מועמדינו, לוחצים ידיים, מסכירים מי הם, מציעים לעוברים־ושבים להצביע מערך. אפילו בשיחות פרטיות, אחרי הכטחה שמה שיגידו לא יפורסם, הם אינם מוכגים לומר איך הם מרגישים כאמת. ואי־אפשר לברוח מן המחשכה הטורדנית: מה סוד הקסם של הבניין ההוא כירושלים, עם השער הרקורטיבי ומנורת שמונת־הקנים? מה מכיא אנשים לרצות כל-כך לשבת בכסאותיו, לעמור פעם בכמה הורשים על דוכן הנואמים חקטן שלו ולדבר בפני אולם ריקז

בחלק אחר של העיר, על שפתיהים, שותה לוכה חברי־הכנסת, ראשי הקבוצות והמלווים עוברים ורק החברה מהנוער העובר לא בריוק מבינים מה

בביח הקפה (שמאל),

במלון (למטה) ובסופר

בעת ההתכנקות

(שמאל רחוק). היו

שם, בין היתר, יוסי

אליאב, חגי מרום,

גדליה גל, איציק

אלישיב, רענן כחן

ואכרום בורג שעזב

בן־מנחם, לובה

ביילין, אלו דייו, אלו

בשק"ם ובהיפר ולהספיק להגיע כשש בערב לפומ

בחיה הגישה קפה ועוגיות

-דירה קטנה וחמה כאחר משיכוני הרכבת של העיר. שני מאווררים מנסים, כלי הצלחה, לצנן מש את הנוכחים נוטפי־הויעה. מרי פעם מבקש צות הטלוויזיה הישראלית קצת שקט, מדליק פרוז'קטורים ומצלם. החרר נראה כמו כיתה בבית־ספר: שישה שבעה שולחנות קטנים שבמקום ספרים מונחים עליהם טלפונים חרשנים של בוק. זהו מרכז הטלפונים של המפלגה בבתרים. מכאן יצאו חמישים אלף שיחות ג אזרחים כעיר במאמץ לאתר את הצפים שכיניהם ו הרכה אותרו. המועמדים מתבקשים לשנס מותניה ולנסות לשכנע את הצפים לשחות לכיוון שלהב כל פרטי המתלבטים. רעש מחריש אוזנים, עשרות אנשים בתרר קטן.

בתיה מנעמ"ת עם כמה חברות מגישה קפה עי עוגיות ושתיה קרה. כתיה, כמו בנצי, כמו חיים אושין הם החיילים האפורים – ובין כחירות לבחירות 10 נעמ"ת העליוות ממלאות את משימתן בכוונה מלאת, האנשים שעושים את העבורה כשטח, ויש כמחם כל מפלגה, ככל עיר. מענין אם יש מי שמוצא ומ וסבלנות להגיד להם לפעמים איזו מלה שונה מויה יוסקה קסטל מוכיל בגאון את הקבוצה של לובה אשה גרולה וחמה ועדיין עם מבסא דרום אמרים יהיתה לנו פה עכשיו המנהיגות של העיד בת־ים. אתם ושיטרית, ובאותה הזדמנות גם הוא לוחץ ידיים. אין למרות כל שנותיה בארץ, רואגת כמו אם מטרה שלא הרכה ומן. סרר־היום צפוף מאוד. צריך עוד להיות יהיה מי שהקפה והספריים יפסתו עליו, מאהר לשני

אלי דיין, אני ראש עיריית להצביע. יש משהו שיכול לשכנע אוחך

היא עוברת עם עוגיות יכשות, מסלקת כוסות

מלוכלכות, מוסיפה דפי מחשב לסלסלים, מכוונת את

אלי דיין: "אסתרז שלום לך, אסתר. שמי אלי

ריק, אני ראש עיריית אשקלון ומועמד המערך לכנסת.

אני מבין שאת מתלכטת בעד מי להצביע. יש משהו

שיכול לשכנע אותך להצביע מערךז לא, אל תעבירי

לי את נעלך. אני רוצה לדכר איתר. לא, למה אני

ציין לרכר עם בעלך? אני רוצה להכין מה ההתלכטות

שלך. שלום, אתה בעלה של אסתרו אה, אתה מצביע

ליכוד, אבל אני מבין שאשתך מתלבטת. האם הפעם

אתה לא שוקל להצכיע כעד שמעון פרס, כתור מנהיג

שהוציא את העם מלבנון, שמטפל בבעיות כלכלה...".

כהן, אני רוצה לנסות לשכנע אותך להצכיע הפעס

רענן כהן: "שושנה, שלום לך שושנה. מרבר רענן

הגי מרום: "... האם נכחרת של עשרים מועמרים

הפעם כמשרה לא, אל תעכירי לי את בעלך, אני רוצה

איציק ואלי ליד דוכן הבשר^{†©י}, איציק

שרוצה רק עבודה ושיתנו לחיות

פה בשקט. הם באמח נחמדים.

עור לא קילקלה אותם העוררה.

ונקשיבים בסבלנות לקשישה

המאורר לעבר מזיע זה או אחר.

לרכר איתו

"אסחר? טולוע לד, אסחר. שמי אשקלון ומועמד וותערך לכנסמ. אני מבין שאח תחלבטח בעד מי להצביע תערך? לא, אל חעבירי לי את בעלך. אני רוצה לדבר

ההתלבטות שלך בעד מי להצכיע? מה מפריע לד

לשים הפעם את היד על הפתק של המערך?... בן כמה

הבן שלך? בן שלוש! אני מכקש ממך לא להבהל, אכל

אני רוצה שתרעי שהבן שלך הוא כן מיעוטים. כן, כל ילר בישראל שהוא למטה מגיל שמונה הוא במיעום, כי

יש יותר ילדים ערבים מאשר יהודים, אם מתיחסים

מועמרי המערך שועטים לעכר השלב האחרון: חוגי

8.30 בערב, מוערון הכותנה על שפח הים.

שולחנות מעץ על מררכה מטונפת, שלטים מכריזים

לשמוע את פרוססור שמעון שטרית מרבר על מלחמה

הכנת איפה אתה צריך להיות?".

כמה שיותר, יותר טוב.

אלישיב: "אכל אנחנו כנינו את המרינה הוו".

לארץ־ישראל כולה...

וצשים וצעירים לא נותנת לך תחושה שאמשר לתמוך בית. יוסי ביילין עוב. עלה לירושלים להגשת

בסיסמאות של סיירת הנצחון ורק הליכוד יכול. יושבי באחר השולחנות מתפתחת שיתה על מהות הסכמה. ורק שמעון שטרית עוד לא הגיע, למרות שסלביו אמר "לאנשים שלו" להיות בשמונה בריוק. לא נורא, אפשר קצת לכלות בינתיים, לשתות כוס קפה.

איך לנהל את המדינה יותר קל

הליכוד מציב משמרת מחאה. טנדר ישן מכוסה

הקפה העליזים קצת מוראגים. מה יהיה אם הם יפריעו.

הרמוקרטיה. מישהו חוזר ואומר כמעט בכפייתיות:

"נכון", מאשרים יושגי השולחן. "שרק לא

כל אורה חדש שמצטרף להכורה מאלץ את

המרכרים לחזור ולומר אותם משפטים. ושוב יש הנהוני

"ארץ תופשית. כל אחר יכול לעשות מה שהוא רוצה".

באותו זמן בדיוק מרבר רענן כהו נפני כעשרים איש ברירה שכנצי אירגן בה חוג כית. אין מפלט מהשכנים. מאיפה שלא מסתכלים רואים שכנים. שוב מלחמה ושלום, חוסיין, בעיות כלכלה.

גבר: "הייתי דוצה לשאול איך אפשר לצמצם, שיהיו פוזות רשימות לכנסת, כרי שיהיה אפשר לנהל את המדינה יותר קל?".

גבר: "עַל עניין הבטחון. הייתי רוצה לרעת מה התוכנית של הליכור?" אשה: "ועל זה שהחיילים משתחררים ואין להם

בכלל עזרה. מה יש לך להגיר על זהז" גבר: "חוסיין כביכול נסוג ופרש מכל העסק. אתה חושב שהוא-יבוא ויעשה סיכון להתחיל עוד פעם

אשה: "איך אתם תעורו לאנשים שרוצים להכיא עור ילדים, כשביל שלא יהיו פה יותר ערכים

וכך הלאה, וכך הלאה. בקצה אחר של העיר, "מוערון החברה" של

נעמ"ת, מסורר מאוד, נקי, עציצים, פוסטרים על הקירות. איציק אלישיב מנסה לשכנע 15 אנשים בנכונות הדרך. בוטת מאור כעצמו, קול עמוק וחוק, מאורעות היום הארוך לא ניכרים עליו. "האמינו לי", הוא חוזר ואומר למעגל הקטן הסובב אותו, "האמינו לי, במירה שיהיה לנו רוב בממשלה הכאה, אתם תופתעו מכמות היוומות המריניות".

והקהל מאוין לרבריו, פה ושם יש הנהונים, ואו שואלת אשה אתת: "ועירה כינלאומית, מה עם ועירה בינלאומיתו אתם בער או נגרו"

היסולין נחן דיחו והחוויג' גם

פתאום פולחת את האוויר צעקה של איציק בשיכון עמידר, בענן ריח משכר של יסמין, יושב אלי דיין עם כארבעים מתושבי השכונה, רוב הגברים חוכשי כיפות. הוא מרבר איתם על יוזמות שלום והם מהות הדמוקרטיה על שפח הים רוצים לדבר על בריכה בשכונה. וגם זה לא כל-כר פשוט. חלק רוצים מחנ"ס – וחלק בריכה. וגם שירותים חשיכה גמורה יורדת על העיר בת־ים. פקקי קהילתיים אחרים לא כליכך פועלים כשכונת עמידר, התנועה מחלישים דעתו של ארם. אורות כחולים וגעירייה אין עם מי לרבר, או מרברים עם דיין. מנצנצים מאלפי תריסולים פתוחים, אנשים במכנסיים קצרים מנסים לתפוס קצת בריזה מן הדירה של השכן.

והוא, בעשר בלילה, בסבלגות אין־קץ, מאזין לכל הטרוניות המקומיות של התושבים שמתווכחים כינם לבין עצמם ולא יכולים להחליטו בריכה או מתנ"ס. הרשימות. גם לובה כבר איננו. התחייבויות קודמות. אורי־כן הוא מנדב להם כמה טיפים מנסיונו כראש גדליה גל מהמושבים מקבל תרריך אחרון על חוג עירייה וועזר להעביר את המטרים של מפלגת העבורה. ישקה ברציון: "... את מסכימה שנדבר רגע על הבית שלו, יוסקה קסטל מאיץ בשטרית. "חגי, אתה ריח קפה עם חוויג' נמהל בריח היסמין, איישם כלבים, המארח עובר בין הנוכחים עם בורַקס.

בעשר ושלושים לערך מסתיים חוג־הקפה על כווריה תוצרת בית. לא מקבלים צ'קים, יש גם מוס במועדון הכוחנה. הרגלים מורדים, גם הכרוה על שוקולר. בקצה הקפה־פאל הזה, ליר דלפק ההגשה, פריצת הררך, המפה מוסרת מן השולחן. כחוץ מרימים ראש בנאווה הדגל הכחל לכן והדגל האדום. מתווכחים תומכי המערך עם אלה של הליכור והתחיה. שולחן שקודם שתו עליו בירה מתכסה במפה, מקבל . לא משהו מיוחר. הגרונות לא ניחרים, הידיים לא מיסרופון, נהפך לשולחן הנואם. נשים לכשו בגרי־חג, מונפות בהתרגשות, פה ושם נשמעת הקריאה: "בגיו שמו אודם ומחרווות פנינים, לקחו את הבעל וכאו לשלטון".

שבנע אתכם שטריתו". אני שואלת זוג ושלום, חוטיין ובעיות כלכלה זגם עונה על שאלות. שלוב־ורוע על המרוכה ליר הקפת. . "הוא נחמר רווקא, כאמת נחמר".

FILTERS

Discover the taste of adventure.

אוהרה - משרד הבריאות קובע כי העישה מהק לכיסות

יהונתן גפן

(מעין סיכום, באמצעות לוויין) אוכל אדור (מעין סיכום, באמצעות לוויין)

------להונטיונטועניי

אכל אפילו אופק אחד כבר יורע: את השתן שלנו כבר אי־אפשר לבדוק. הוא עלה לנו לראש. אופק אחר כבר מכיר את הראש שלנו, ואם הוא יכול לצלם כרור טניס, בטח אין לו שום בעייה לצלם גם את החבר'ה מגבעתי מכקשים מהעחונאי הערכי בעזה שיעמור על ארבע וינער כמו חמור, ואתר כך הם מכים אותו באלות ובתוטי-חשמל, ולסיום – שוברים לו את המשקפיים ואומרים לו: "עכשיו אתה תהייה חמור עיוור".

יש להם שם הומור, בגבעתי. ובאופק מרחף לו הממור חוה, אופק אתר, ומצלם משקפים שבורים וערבי נוער בשעורי ההדמייה (סימולציה) של כוחותינו. ואחרי השעור המפרך הם עומרים בסך ועוברים חימון המוני, שכן כרור לכולנו שחיילי צה"ל הם הראשונים שצריכים להיות בריאים.

אחר כך, אם נישאר חומר, מחסנים גם את החמור. כי אנחנו צבא הומאני. תשאלו את אופק.

וכמה שאתה שומע, בקו הפתוח של הווערה המייעצת לענייני חיסונים, שמי שמעל גיל ארבעים יכול להירגע – אתה כן ארבעים ואתה לא נירגע. ואיך תירגעז ארמעים שנה אתה הולך וצועק: "נחל חדרה מסרית", וכולם אומרים לך "תסתום את האף ותשתוק יא־יפה־נפש־שמאלני־מודיין־חבר־של־אייביינתוו". והנה, מסתבר שריה כזה, כמו של נחל חדרה, לא יכול

להיגמר טוב, וכל סרחון מסתיים במגיפה. מל נראית כמו מלונה עם שיפורים, לחטוף לולב מצאנו את האשמים במניפה הואת? מי הביא לנו את אלמחלינו. לא אנועו לא אוכלים את זה, ולא שותים.

ולשנסים קוויתי הולך לישון, אנחנו רצים מהר אחד, שמצלם אותנו כלואים בסוכה שלנו, עם שבעת לגמרי, עם סיאול בעיניים, ואומק אחר.

בחזרה לסוכה, מספיקים בקושי לשמוע את סיסמת הגיוס הפומבי שלנו, ורצים הלאה. אני לא אתפלא אם במקום החיסון נגד פוליו הם נתנו לנו את הסטרואירים מתי הם כבר יעוכו אותנו, הרומאים האלה. רבותי האנאבולים המופלאים הללו של בן ג'ונסון, ואולי גם אותנו יפסלו בסוף, ביחר עם השייטים ששטו ביום כיפור, ואופק תפס אותם לא צמים, ולכן הם אכלו

עם משהו אנחנו. עם משהו משהו וטוב לרעת מצשה רואה אותנו מרחוק, צופה, מרגל ומצלם. טוב

שישה רואה אותנו מרחוק, צופה, מרגל ומצלם. מוכ שיש לנו את הלוויין הזה, אופק אחר, שהליכור שלה, וומעוך יחויר אותו, כמו שהוא החזיר אותנו מהבוץ ללכון, נאמת תודה רבה, וצחק המחזיר. והבוץ של עוד אמם קיבל אותנו בזרועות פתוחות. מה שעובר על העם הזח (עם משהו) כשבוע אחר, לא עובר על עמים אחרים באלף שנה. קחו לדוגמה את השבוע של מכות. דרך אגב, אני גם לא מכיר שום רת אומש ומני שכוה. לשהות שרוע בחוכה. משדבר

חרי שהיינו עם אחר, ארץ אחת וצבא אחר, עכשיו יש לנו גם לוויין – אופק אחד. אנחנו לא לכד. עדיין לא כרור אם הלוויין הזה הוא תעלול בחירות או התעללות בכוחרים, לוויין תצפיה או לוויין ריגול, אבל הוא כבר שם, מצלם אותנו. אופק אחד רואה אותנו כל הזמן, לפי האתונים, הלוויינים הללו יכולים לצלם כל עצם על פני הארמה, בגודל של כדור טניס. ואתם יודעים מה זה אומר.

וה אומר שהוא יכול לצלם לכם את הביצים. או אל תפסיקו, אל תפסיקו לחייך למצלמה

ואני מאור מקווה שמלבר הלוויין יש גם איזה תתרופולוג שרואה אותנו ורושם את הערותיו. משום לועתי אנחנו תופעה, ואין עוד עם כזה. תאמינו לי - עם מקרו אנחנו עם משהו משהו משהו משהו משת אפילו. אין עוד עם כזה, וכנראה גם לא יהיה. לא תמיד יודע אם אני צריך להיות גאה או להתביש, לצחוק או לבכות, להישאר או ללכת.

אנחנו מתכיישים וגאים, הילונים ודתיים, לא אמרים מצוות אכל מקפידים על הפולקלור, ואם יסע ניום כיפור, אפילו באמבולנס, הוא יחטוף מבנים על הראש, כאילו לא מספיק לנו האבנים משכם הריסטוריה היא מעגל סגור, ואם מישהו חושב אל וה, אנחנו בהחלט קרובים לתקופת האכן, אחרי השפת הנאבוט וגילוי הראש. בקרוב נהיה קופים. שנו אתנו בכלובים בגן צ'רלס קלור בת"א, וכל אָפֶלם יכוא לראות איך אנחנו עושים על האש

משת שאינני מבין את כל מכוערי הנפש האלה בקשים מאנשי המנגל לפנות את המקום לתפארת מויקס הטיילת וראש עיריית תל־אביב. מתאים לנו לשת על האש. זה אנתנו במיטבנו. המנגל על הרשא מנוני כגן קלוד יפה בעיני פי אלף מהפסל הנוצץ אנם נכיכר דיונגוף, משום שהפסל של אגם לא אנחנו, וגן־קלור וריח הטיגון – זה אנחנו, מיתיים, כלי מסיכות. אנחנו לא עם קינטי, אנתנו מ פונטי נוכקים וצועקים. אז תנו להם לסגן כגן אור, ואם הם רוצים – תנו להם גם את אגם דיונגוף. אל כבר יש להם שם, צריך רק להכיא סיחים וסלטים ונדכה מהכאבא מאלי.

שבוע בסוכה, שבדרך שבוע בסוכה, שבדרך שמא היבורים בחוך הסוכה יש שלוויזיה שכבר מזמן שמא היבורים וניות נגיף אחר קורם: בינים לשבעת המינים, וכטלוויזיה נסים קיוויתי כל מי האכיל אותנו בנחל הרות, וישה נגיף אחר קורם:

לית המרקחת הקרוב, משיגים חיטון נגד פוליו, המינים וכל זה מתפללים עם הפנים לטיאול: 'קיוויתי

נבוטים, גם לא ראה מכוכה מימיו. אבל יעקב שמואל שלנו נשר כרבע הגמר, ומי גמר עליוז - האיטלקי. ההיסטוריה חוזרת, ואופק אחר מצלם אותה.

צלם אותנו, אופק יקר, יושכים בסוכות שלומך, ופתאום חוטפים את היורה ישר בפנים. האם גם הנשם נושא נגיפי פוליוז לך תרע. אנחגו עייפים, אופק, רצים כל הקיץ, ועכשיו הפסטיוואלים האלה בחיפה ובעכו. ובקלקיליה ובשכם - להקת האבנים המתגלגלות בקונצרט שלא נגמר. רצים כל הקיץ, לך תרע לאן, וכשמגיע הסתיו הוא מוצא אותנו כדרך־כלל על הפנים, ארישים לגמרי, קולות צפים שלא מצפים. בין קיוויתי לקיוייתי מכשרים לנו ברריו שהפסרנו גם בכוררות על טאכה. הליכור מאשים את המערך, המערך טוען: עריף גלסון בלי טאבה מאשר טאבה בלי נלסון. וגם נלסון כבר איננו, כגלל הליכור או המערך, ולא נותר לך אלא לשבת בסוכה ולשמוע את קיוויתי, ולראות בעמור הראשון של עתון החג את הלשון של שרת הכריאות משורכבת החוצה, בפווה צ'יצ'ולינית, מקבלת את החיסון ועוד אומרת שזה לא מגיפה, ורק הליכוד יכול.

אם זה לא מגיפה, למה את לוקחת את זהו אם תקחי כל מה שמציעים לך, את עוד תגמרי כמו כן ג'ונסון. זהיא תהיה כריאה, שרת הכריאות, גם כשאתם תהיו חולים, ואני מקווה שהלוויין טורה לצלם גם את זה, את הלשון של אלמוולינו, שישאר משהו למזכרת, למגישת הבאת, לדורות הנכוכים הבאים.

איות עם אנחנו, אין לנו נכול. עם קטן וערמומי, ועלינו לא עוברים. אתם יכולים לתגיד לנו מליון פעם שזה בסרר לשתות מים מהברז, אבל לא תיראן אותנו או בוועדת חקירה. איך זה באמת שעריין לא מתקרבים לכרוים. לא אחרי שראינו את הלשון של לקן ולראות את המשחקים האולימפיים בין האתרוג הגגיפים הללוז המערך או הליכורז פורצי הררך או וכמה פעמים אמרתם שיהיה שלום, ושלא יהיה מיתון, הישון וחבש החובה השלימה שלוויויה שכבר מומן שמא היכוליםז תקום וערת הקירה ממלכתית, ותקבע ושהאינתיפארה נגמרהז מי מאמין לכמז אפילו אתם בין החובה החובה החובה החובה בין החובה ה כבר לא. ואין לך ברירה אלא לכרוח לקיוויתי: וכל זה קורה בשבוע אחר. במרינה אחת, עם אופק ולמחרת אתה רואה עם שלם, מחפש חיסונים, סהרורי

תראו לי עוד עם אחר כוה, ככל חעולם כה זקוף מושרושקציה כי לא לכל אחר נותנים. חתיכת עם תציל אותנו מהאופק שלנו. אמן". הישראלי היחירי ושפוף, כה מלא בחגים ומגיפות, עם שלם שיושב עם אותה בסיאול זה המתאגרף הלכ שלנו, בקכוקים מינרליים ומחכה לחיטון או לבחירות, מה שנים שלין היקרות, ורצים כמו משוגעים לפסטיוואל יעקב שמואל. אין מה לתניד, כשנים האחרונות למרגו שיבוא קורם. וכררך כלל פנינו נפולות, אכל פעם "א לפסטיוואל עכו, לסהרבה או לתימניארה, או להרבין, כי מציון יצא הבוקס ורכר הנאכום מירושלים, באיוה תשעים דקוה, כשאופק כא לצלם אותנו, אנחנו לינת יושלים, מתמלאים תרבות ופולקלור, רצים ומי שלא ראה את המתעמלות הישראליות רוקרות עם מורקפים ומחייכים. רק שנהיה כריאים:

1.4

ראשי פרקים לתוכנית המדינית של רצ

אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובת לכל חמדינות | במלחמת־לבנון ובמהלך חהתקוממות בשטחים. כוח־ השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת חמורה חתיכון כולו." (מתוך מגילת חעצמאות)

העתיד הוא בשלום

השלום הוא משאת־נפשו של תעם בישראל, והוא תנאי **השלום** לקיומה הבטוח של מדינת־ישראל. השלום עם מצרים אינו יכול לחישאר שלום נפרד לאורך ימים. בלי הסכמי־שלום עם עמים נוספים באיזור, גם השלום עם מצרים לא יחזיק מעמד.

בארץ־ישראל חיים שני עמים – העם חיהודי וחעם הערבי־הפלסטיני, ולשניהם זכויות חיסטוריות וטבעיות על חארץ. הברירה חיא חותכת: או פשרה וחלוקה בין שני העמים או מלחמת־נצח ביניהם.

■ המחלוקת המרה בין ישראל לפלסטינים חיא עכשיו מוקד הסכסון במזרח־חתיכון. עד אשר לא יממשו הם את זכותם לחגדרח־עצמית, גם מימוש זכותנו לא יחיה שלם. את חהתקוממות בשטחים, שחיא התקוממותו של עם הנאבק על חירויותיו וזכויותיו, אי־אפשר לדכא בכוח. בלי יוזמה מדינית יחריפו גם מעשי־חמרי וגם מעשי־הדיכוי

באין התקדמות לשלום, המלחמת הבאת היא בלתי נמנעת. כל מלחמת באיזור חיא קשה פירכמה

השלום הוא בדרך

ו ישראל פונח לכל מדינות־ערב לפתוח מיד במשא־ומתן לשלום בכל מסגרת ובכל נוחל, שיבטיחו יישוב חמחלוקות

ש ישראל מכירה בוכות החגדרת העצמית של חעם תערבי־תפלטטיני, ותובעת מאשיים לחכיר בזכות קיומח הריבוני וחבטוח של מדינת־ישראל, כדי שגם אשיים יוכל להשתתף במשא־ומתן לשלום כנציגו של העם הערבי־ חפלטטיני, תוך הפסקת של מעשי האיבה.

ם העם הערבי־הפלסטיני הוא שיכריע מת דמות תחיה לחנדרתו העצמית. בין אם יכריע בוכות מסגרת פדרטיבית או קונפדרטיבית, ובין אם יכריע בזכות מדינת־פלסטינית-עצמאית - תכבד ישראל את

תשטחים שנכבשו ב-1967, וחנתונים מאז תחת מימשל צבאי, חם נטל כבד על ושראל, מסכנים את עצם קיומח הדמוקרטי, ואינם חיוניים לביטחונה חלאומי. על־כן, בחסכם־שלום, תחית ישראל מוכנה לסגת בחדרנה ובשלבים משטחי־הגדת ותרצועה, שיפורזו כדי למנוע סיכונים לישראל ואיומים עלית. על חסדרי־ביטחון מספים יוסכם בין חצדדים לפי חצורך

■ התתנחלויות הן מכשול לשלום, ועל כן יש לחתנגד להקמת התנחלויות חדשות ולמנוע עיבוי חקיימות בחסכם חשלום, שיקבע את חריבונות בגדה וברצועה ייקבע גם גורלן של החתנחלויות. ורוושלים - בירתה של מדינת־ישראל - לא תחולם

עוד. מעמד חקבע של חעיר, כפי שייקבע בחסכם השלום,

הביטחון הוא בצח"ל

ש צהייל הוא מהצבאות חמעולים בעולם וחוא חערובה ■ תעיקרית לביטחונה של ישראל. ב צחייל תוא צבא חעם כולו, ואין לשתפו במלחמה

פוליטית יזומה שאיננה מלחמת מנו. אל מול הלאומנות הגזענית והתוקפנית המתפשטה בחברה הישראלית, מוטלת על צחייל חובה מיוחדת לחקפיד יותר מתמיד על מוסר־חלחימה ועל פעילות לפי

תפקידירושיטור שמוטלים על צחייל בשטחים מעמידים בטכנה את איכויותיו וערכין. ש על צחייל לשקם את כוח־תחותעת שלו, שופגע קשות

האנשים של וי

משפטנית, יוייר תנועת רצ ופיסק התנועה, חברה בוועדת חוקה וה ומשפט, חינוך וביקורת השק הקימה את המועצה חשובה לצרכנות, יזמה את הקמת חופה תמיוחדת לחוקי יסוד תמדה נואה תושבת כפר שמריחו.

תושב תל־אביב

חקלאי וכלכלן, אלוף־משנה מיד

ירושלים.

מרדכי וירשובסקי משפטן. ממקימי תנועת שינוי. הבנה לרצ ב־1987 בעקבות פירוק שפיי די של, ממש מציאה. וחקמת תנועת המרכו. חבר ומה חוקה חוק ומשפט של הכנסת וועיה

חקטאי, בן 39, תושב חכשו פייים שבמשולש. חבר חוועד חבועל על הכפרים הערביים.

רחל אלתרמן

פרופסור חבר בטכניון. ראש המס לתכנון ערים במקולטה לארכיטקי ומשפטנית מומחית בתחום תוום ותבנית. בת 42. ממקימות רצ נחשה וחברה פעילה בשלום עכשה.

דייר למדע רומדינה. מרצה לכללה מדינית ולסוציולוגיה פולנסית כאדי ברטיטת תלאביב. בן גא יליו מקסיקו, תושב מבשרת צען ירי מועצת רצ

וופועל הציוני ובקוננוס הגיוני:

בפי זגורי ממשלי שע דעה על או שנה תאיד, שעה. גבי גלור, מבחל המלון, צעיר ראשובה, עשינו זאת גם כשהחלה האינתיפארה ואנשום נכסים זמני. מנהל חשבונות ממפלל של היא של היא משלון. צעיר 44. וליד מרוקו, תופה אשקלון, של של שלאל משלון כול תל־אביבי, מביט גם הוא תמה 44. וליד מרוקו, תופה אשקלון, של היא משלון כול תל־אביבי, מביט גם הוא תמה את מפלנת העבודה ב-1984, עם חקפה ממשלת האחדות, והצטרף לרצ

> מוכוחת, על פעילות המלון. משפטנית, פעולה בעשא זכווות האת תושבת תלאביב וצינת כל כות את לא שם את ליכו להתרחשויות הרות אמון אלה

תורת־חלחימת ובטיפוח רמתו האישית של הלוחם. ב כדי לחניע את תהליך־תשלום ולשפר את סיכויי־

חתקדמותו, מוכנח ישראל לחסכמי ביניים, ובכללם גם לחסכם על אוטונומיה־פלסטינית בשטחים. רעיון האוטונומיה הוא מועיל ומציאותי רק אם תודיע ישראל מצידח על כוונתה לצאת מהשטחים בתום תקופת־ חביניים ועם חתימת הסכם־חשלום, והפלטטינים מצידם יודיעו על הכרה מלאה בישראל. ב פעילות פוליטית בגדה וברצועה היא תטאי לנירמול

| החרתעוו של צחייל לא ישוב אליו בפעולות מזדמנות

ועקרות, אלא בפיתוח שיטתי של טכנולוגיות מתקדמות

ואמצעי־לחימח ייחודיים, בניבוש מקורי ועדכני של

עד בוא השלום

חחיים באיזורים אלה, לחפגת־המתיחות, לרגיעה ירוסית באינתיפאדת, לצמצום חמעורבות חישראלית עד למינימום ההכרחי, ולצמיחה של מנחיגות מקומית. בתירות חופשיות לעיריות חן עכשיו צעד תיוני ראשון לקראת חעברת כל הסמכויות האזרחיות לתושבים

■ תמערך חצבאי הישראלי צריך להתפרש מתוץ לריכוזי־ חאוכלוסיח – חערים הגדולות ומחנות חפליטים – במגמה לחבטיח את צירי התנועה העיקריים ומוקדים אסטרטגיים נוטפים, ולא כדי לחתערב בחיי חיום־יום. העונשים הקיבוציים והסביבתיים -- עוצרים, סגרים, השבתות מסחר ובתי־ספר, מעצרים חמוניים – אינם מדבירים את ההתקוממות אלא משלחבים אותה, ומרחיבים את חזית־המתקוממים. מערכת־ההרוועה

וחענישה חייבת לקיים את חכלל חיסודי של איש בחטאו שלטון־תחוק תישראלי הולך ומתערער בשל פניעות חוזרות ונשנות בזלויות־חאדם בשטחים, וכשל חיווצרותו של שתי מערכות־משפט נבדלות -- אחת ליהודים ואחרת לערבים. מאמץ לחשלטת סדר אינו מצדיק מעצרים־ מינחליים בחיקף חסר־תקדים, פיצוצי־בתים חוזרים ונשנים, גירושים וכיוצא באלח פעולות־עונשין בלי דין וכלי דיין, העומדות כסתירה גם לאמנות הבין לאומיות

ולהכרות האוניברסאלית על זכויות האדם. ישראל חייבת לנחל את שלטונה בגדת וברצועה מתוך חקפדה על חוקי־ חמדינח, כללי חצדק מטבעי וחמשפט חבין לאומי.

התנועה לזכויות האזרח ולשלום 03-\$101647 ;661867/8 טליו 661867/8 לילים 1961847 (ביית 1971)

The state of the s

'תעצום את העיניים חביבי, ותקבל שלווה". לא לחשוב עיתוטאי ומורה. חבר ועדת מה על עוה בבקשה מה רע במחשבה עמוקה על ג'קרוי? והביטחון של הכנסת וועדת המחד במוכה שנבנתה במיוחד לאורחים המפגיני במכה שנבנתה במיוחר לאורחים המפגינים תצטרף לרצ ב־1984 לאח שמן מנישים עובים ותפוחי עץ. שתי ילדות קטנות ממפלנת העבודה עם הקמת משלה ממפלנת העבודה עם הקמת משלה האחדות הלאומית, יליד הצטת נחל". מודדים. לא פשוט למרוד תכוח. משב רוח מרים שת השמלה אליעל. האם קמה ממקומה ומניחה יד על שמלת הבת, שמא תחזור הרוח הרעה ותטיל ספק

אים. ממויסדו שליי, חבר לוני מקרינים סרט וידיאו, בטלוויזייה קטנה העבודה והחורה וועדת בישה שאת זרם ההשמל שלה לוז ליומיים מסוכת מדינה של הכנסת ילידעיהא, בישה המציל. קבוצת המזרהים, הכוללת שבעים בקיבוץ גן שמואל. יויר שישות איש (11 משפחות) מתארגנת כחררים. הזוג ווושלמי שרן כג'קוזי מוקף עתה כני משפחה, ומולכטים כקול רם אם להישאר במלון או לא. הם,. למעשה, הגיעו רק לראות מלון סגור, ומצאו מלון מממקימי שלום עכשיו. חבר וחד למעשה, הגיעו רק לראות מלון סגור, ומצאו מלון תכספים של חכומות. תקר ומת למות עם עיסקה טובה. חמישים שקל לאדם כולל בתחום תחינוך וחהיסטורת מב אחות, ליד האשה יושבים אמה ואחיה. ליד האם והאח ישנים וגיס ואשתו. הגיס כחור מצומק, המתגורר נצתר מישוכי הגוש, נדבק לרובה אם. 16, שמתחרה נשנה נושאו. אפילו על הספה התכולה של הלובי, נמנב נינוחות מסויים, בשלחות ידיו כמו בהיסח הדעת ומונקות את גוף המתכת של הרובה.

מה מחליטים? הם מחליטים להישאר. חמישים

חייל מילואים, צהוכ שיער, יושב על גג הלובי חפנים. חבר מועצת עיריית תלאבינ 🌓 זונה כמרחבים, וברובה האם. 16 של הבחזר הצנום. ת האים רק חוף ים, אבל חיילי מילואים רואים גם רשת הילטון לא היתה מראה סימני קינאה. צנוע. א האבנים, כקבוקי התבערה, כדורי הפלסטיק.

"המים לא זורמים טוב בשירותים", מודיע תחסתדרות. חצטרף לרצ ב־1944 ש בוד שלון לפקירת הקבלה. איזה חדר בבקשהי האורח פעילי שליי. חבר בווער אומס ליפיים הודתה עונה בשקט ונאבק עם שולי בגד הים

משרעת נינוני הרכי מכרסלכ. אדם נעים, חיוך

למנטי לצוות, מנהל אהוד. בצהריים, אגב, יגיעו

אבל בכוקר, גבי עדיין מנהל, מתרפק על המחיר חשוב יותר - חיי אדם או אידיאלים? ההיסטורי בשביל לינת לילה פלוס פנסיון מלא: 186 שקל לאדם. לא זול.

חוף חים בגוש קטיף. עשר דקות מחתופת של כדורי גומי וצמינים בוערים

גבי, "אני מגוש דן", להכדיל מגוש קטיף, לא בשביל מה הוא קיים"ו מראה בקיאות מרשימה בחומר. הוא מרבר על ז מיליוו שקל חובות. אחרים מרכרים על 14 מיליון. הוא לא זוכר בדיוק מי השותפים, וטוען ברגע של הגומה בישובים האחרים בגוש קטיף. במשפט אחר: כונים דמוגרפית קלה, שבנוש קטיף חיים קרוב לעשרים אלף איש, כאשר האוכלוסיה שם מונה 2500 נפש. מילא.

> חדרים קטנים, קווים נקיים, צכעים פסטליים. כל ב"ל מילואים אחר שרוע בפודה מרולדלת בכניסה חלון פונה לים. הרבה מיטות. הבקשה הפופולרית אפשר להשתגע מהבנליות של הסיפור הוה. לוני מול שאנחנו פה, יגידו, ויביטו בקו ישר לפנים. ביותר: מיטת תינוק. לפעמים אחת, לפעמים יותר.

שמואל בקר מרמוח, כיפה סרוגה, פעיל במפר"ל, מבטא אמריקני, עורך־דין, מארגן את רשימת הומנים למיגרש הטניס. בקר היה היזם של ההפגנה הקטנה למען המלון. "כששמענו שבית המלון בקשיים, איתן חלק גרול מהקכלנים שהיו מעורבים ככניית המלוז לא אנו שתושפים רמזים לישבן רוטט ובלתי יציב. לא בן־דור ואני התקשרנו לשם ואמרנו שאנחנו מוכנים קיכלו ער היום את כספם לפני כחצי שנה בערך קיבלו חוק מרלפק הקבלה ביצב לוח ועליו שערי המטבעות לארגן קבוצה גרולה כרי לחזק את ירם. שאלנו מה כל אותם ספקים הבטחות שהנושא בטיפול ונמנעו הדים שער יציג של הרולר, כך רשום שם, 1.56 שקל. התנאים וענו לנו שאין חשמל אבל אפשר לבוא. המחיר מהגשת תביעות משפטיות. כאשר תם ראו, וכצדק,

> בששתענו שהתלון בקשיים, אתרנו שאנחנו מוכנים לארגן 🛮 לבוצה גדולה כדי לחזק את ידם. שאלנו ונה החנאים וענו לנו" שאין חשולל אבל אפשר לבוא. הרפסחי דף הסבר וחילקחי אחו בשכונה, בבחי־כנסח ובין חברים. הגיעו כשבעים איש"

מי יכול להמתיש יותר את מצבו העגום של מלון, הוא חמישים שקל לאדם מבוגר וחצי מזה לילר: משער דולר שלא מתערכן. השער, אגב, עמר באותו הרפסתי דף הסכר וחילקמי אותו בשכונה, כבתייכנסת ים קל 1.6449 . מישהו שם שכח, כנראה, לשנות. וכין חברים. הגיעו כשבעים איש. ויש לוח מודעות, כמוכן. מודעה: ניגוני הרבי חשוב לי שהמלון הזה לא יכשל מכחינה אידיאליסטית.

ביטלו את ההומנות לא היה חשש להגיע בתקומה כזו?

יוסק, שנפועל הוא הוא המנהל. במשרה שלמטה, שישי". מואר כחסדי סרני השמש, יעביר מנהל המלון את ספי התפכונות לעורך דין, וידון עימו על פיטורין, על המכוניות מה דרית מהגישו? מתחות של מינור דין, וידון עימו על פיטורין, על האפשרות שאבן תפגע קטנה מהאפשרות של

לטלם התתתן הזה נחרץ גורלו של הפלון ואף תאונה בכביש התוף. שת לא שם את ליכו להתרחשויות הרות אמון אלה. ובכל וארג אם חלילה מישהו חיה נמצעו מה

הסיפור של מלון "חוף קטיף" הוא, במירת מה, סיפור הכלכלה הישראלית, שעקבותיה נותרו גם סאונות כשאין עדיין כסף לבלוקים. במקום כסף יש הבטחות מהממשלה. אז לוקחים הלוואות מהכנק הפייבוריטי ואחריכך צועקים 'אוי הריבית, הריבית'. והממשלה צועקה: 'אוי, אין לי כסף, אין לי כסף'.

"אם היה קורה משהו היינו מטפלים כזה. לכולנו

יש אקרחים. במצב של סכנת חיים משתמשים באקרח.

שהחלו לכנות את המלון", מספר גבי מנהל, "אמורים היו להגיע כספי ציבור של חטיכת ההתיישכות של אינון אין היום. הכסף הוה לא הגיע עד היום. הסוכנות. הכסף הוה לא הגיע עד היום. שהפתרון לא נראה באופק, החליטו לפעול. אחר הנושים הגרולים, "האחים דון בע"מ", קבלני חשמל משררות, עיקלו את כל תשתית החשמל שהניתו, ואת כל מכשירי האלקטרוניקה, שני מחשבים, מכונת

צילום, מכונת טלקס, וכרומה". אבל לא האחים דון, מחכרר, היו אלה שהכניסו למלון את הפליק הראשון. כנק המורחי, אתר הנושים הגרולים, וזה שכאופן פררוקסלי המשיך להנשים את המלון על־ידי הורמת כספים לפעילות שוטפת, היה הראשון שביקש מבית־משפט למגות כונס נכסים. כונס הנכסים היה אמור לקחת לידיו את גיהול המלון. אלא שצער זה של הכנק לא איפשר שיתוף שאר הנושים בהליך וזה נרחה על־ידי בית־משפט. הצער הוה גרם למצב שכל הנושים עמרו עם אצכע על ההרק, וחיכו ליריה הראשונה. והיריה הגיעה. עו"ר פנחס מרינסקי, ממן מבוסלב ותלמידיו מפי רבי דוד רפאל בן עמי. חשוב לי שהאזור יצלים. ההתארגנות וחו היא לא שמייצג חברה לה חייב המלון בספים, מונה בכונס

שלוש אפשרויות עומרות עתה על הפרק. הראשונה "אם נפחד בכל מקום או נעווב כל מקום. זה מה היא מכירת המלון וחלוקה הכספים כין הנושים. שדיהרין מוסי ובון וכונס הנכסים הומני עודר שקרה כהר הבית. אני, למשל, עולה להר הבית כל יום השניה: תפעול המלון מחדש ונסיון להמכן לרווחי. אפשרות שלישית: התערבות הממשלה. מועד הכחירות אם חלילת אבן או בקבוק חיו פוגעים באתה. הקרוב, מתברר, מעניק אופטימיות כלתי מרוסנת לכל הנוגעים במלון. הליכור, אומרים מקורבים, לא יתן למלון הגוש קטיפי ללכת לעולפו. בסוף יתנו את השוק התשמלי שירעיד את הלג הלאומי השרוי מתחת למירצפות המלוטשות של המלון.

. (המשר בעמוד הבא)

The second s

וצרות, כמו שאומרים, כאות כצרורות. הגיעה האינתיפארה. חשכו 'אבן פה אכן שם'. חשבו לא נכון. "המלון נפגע בעשרות אחוזי תפוסה", אומר מנהל המלון, "אני מגיח כהיגיון כריא שהיום לא היו מתחילים בפרוייקט כזה. העובדה שהוא קיים היא זו שגורמת למאמץ האריר להחזיק אותו חי".

ים סוער. על החוף בן־דור אברהם, אשתו וששת ילויו. גם הם כמפגינים. "להורי היה כית מלוז כאמריקה, ואני מבין היטב בעסק הזה. לדעתי לא היה פה פורמולה מושכת. היו מחירים גבוהים אכל לא תמורה מתאימה. לי יש משפחה גדולה. עבור יום אחד במלון הייתי צריך לשלם מעל חמש מאות שקל. כמחיר כזה הייתי צופה שיהיו מכשירי טלוויזיה כחדרים, למשל, כל מלון צריך לדעת שיש לספק תמורה למחיר. פה זה לא קרה גם הניהול לדעתי לא חיה די טוב. ההורים שלי היו מקבלים את האורחים ואומרים להם 'ברוך הכא', ופת נכנסת וזהו."

אז מה הביא אתכם לחמננת חהורחות? "החכר'ה". ומה הביא אתכם לסני כון

"גם כן החכר 'ה".

תינוק מתחפר בחול. קבו, נופל, קבן, נופל. פעילות תינוקית מהנה. על ריצפת סוכת המציל של דוד שלום, מפרפר לוקום קטן שכלע ניילון ונחנק. דוד שולה כף רגל שזופה והופך את הלוקום שמנסה בכל כוחותיו להימנע ממעבר בלתי רצוי לעולם הכא. "אל תסתכלי על הפלסטיקים השחורים", מציע דוד המציל, "רוה צפונית הכיאה לפה את הטינופת של הצפון. בררך־כלל נקי נקי." אבל הפלסטיקים השחורים צפים כניתותא על הים הנקי. "בשנת האחרונה אין הרכה אנשים", נאנת דוד. ומקרי טביעה: "תראי אני קורא לזה מקרי הוצאה. יש הכרל גדול. כואי נגיד שהיו כמה מקרים של עזרה למתרחץ. כמהז חמישים מקרי הוצאה."

וערבים מניעים לכאו? "נדרך כלל לא באים. אבל אם מישהו בא אי אפשר להגיד לו תצא החוצה זה לא שלך. רק אני מסתכל עליו יותר. הם יורעים שזה שלנו ושם וח

נפרד לנשים ולגכרים. בכריכה כסאונה ובג'קוזי יש שעות נפררות. הלך מעולה." ויש גם הרצאות בגרפולוגיה, אבשלום קור, קוסם, סיורים כאזור, סוסים וסרטי וידאו 24 שעות ביממה. החרדים אגכ, הרוסים על סרטי ויראו. "קצין וג'נטלמן" הולך לא רע אצלם. הלך לא רע. אולי יילך לא רע. עכשיו משחקים כך, כשורה אופקית בלי לזוז האב והאם מאה

> English Color on Colorada Administra התנהל גבי גלזר: "התלון נכגע בעשרות אחוזי תפוסה. קברנים לא קיבלו את כספם. אני מניח בהיגיוו בריא שהיום לא היו ונתחילים בפרוייקט כזה. העובדה שהוא קיים היא זו

> > שגורמת למאמץ האדיר להחזיק אותו חי".

שלהם. כמעם לא כאים".

Biaeain 20

לרדה מאשקלון, המציל השני, לא קל על החוף הזה. "אין חתיכות, אין בחורות, אין אקשן". לא קל. דדה מתגעגע לביקיני. אכל אין ביקיני.

האינתיפארה, בלי כוונה, החזירה לחתי את הצגיעות. הגור הנשי נתחב לפיסת בר אחת שלמה, ושום בטן יהודיה לא נראתה יותה מפרכסת בשטה. "ברגע שהתחילה האינתיפארה והבנו שתיירים לא יגיעו לאזור", אומר גבי מנחל המלון, "החלטנו לעשות תפנית ולפנות לסוג אחר של אורחים, אל השוק הדתי. הציבור הזה מזרחה עם האזור מסיכות לאומיות ומצר שני לא מפחד לנסוע ככבישים הללו. הממנו מחלמת שיווק. שלושה אנשים יצאו למכור את המלון ככל רחבי הארץ. מקרבו כל נית־כנסת, מועצה רתיה, בית יספר דתי ומפלגת המפר"ל.

"וזה חוכית את עצמו. היה כאן כינוס רבנים ארצי, וכנס דיינים ארצי. האוכל הפך כשר למהדרין. הדיינים. למשל, ביקשו לחם רק ממאפיית אנג'ל בירושלים, אז נסענו במיוחר לשם וקנינו להם לחם. עוף קנינו רק בעוף ירושלים, וכשר הם רצו, אני לא זוכר בריום, יש מקום בשררות שהורגים את התרות כצורה מיוחרת. כל יום בערב כשעה חמש אירגנו שיעור חורני, יש חוף

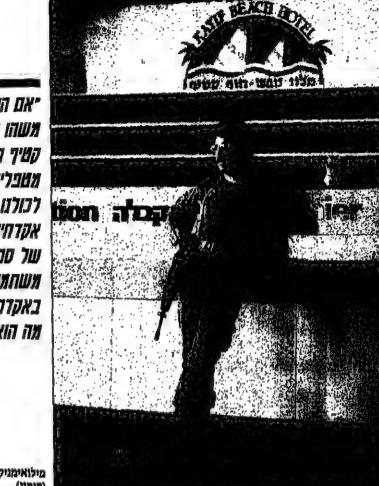
רוא, הוא, נסע עם אבן ביר", אל תשקר. שקרן אחר." "זה כיף פה, יש ים, יש סוסים, כיף לא נורמלי".

בכאילו הכל בסדר. משחק ליומיים. ארוחת צהריים. יש רגים, יש עוף, יש צ'יפס, יש סלט בלתי מזוהה, ריח טוב. סביכ אחר השולחנות יושבים שבעה נערים, שפרשו מהשולחן המשפחתי למען חברותה צעירה או . מתוסר מקום. תלוי. שלושה כני שמונה־עשרה, אתר כן שבערעשרה ושלושה בני שתים עשרה. נהנים מהצ'יפס.

"נורא מכל". "האינתיפאויה אשמה בכל". "תגיד התקוממות".

"תגיר התקוממות. ובכלל היא לא שווה כלום. ווא גגמרה." יא גנטרה. "אולי אפשר להתרים יהודים כאמריקה":

שאנשים יבואו".

"אם היה קורה לנו תשהו בדרך לגש קשיך היינו משפלים בזה. לכולנו יש אקדחים. במצב של סכנת חיים תשחתשים באקרח. בשביל וצה הוא סיסיל

במקום בריכות מינרליות 32°3

בריכת שחיה , סאונה, מסד

ומסעדה מול הכנרת.

מילואימניקים גם בלובי

"אנחנו מפגינים כאן נוכחות". ואם היה מלון ליד היפה נמצא בקשים

היותם נוסעים להזדורות איתו? "לא. מה פתאום"ו מגיע הלפתו, כצנע מ משפחות גרולות. הרכה ילדים. אוכלים בניטוג מ ממול. שלוש אחיות כשמלות צבעוניות מכיסות נהי

מביטים במים גם. משפחה שלמה מביטה בימים הטובים אירגן אריק אילון, שב האירועים, תחרות כביה ומיסול כחול. הנושא ארבעים שנה למדינה. ובתול התעודוו לחיים ם ונכנסת, ספל חמריגה, ומגן דודו עכשיו הים שמי ווכל. מוצר הוא מתכנן אולימסיארה נוסא בנדינה ל למשלז עמידה על גלגל ים.

המשפחה חירושלמית, שביקשה אך ורק לוצי כיצר נראה מלון שפשט רגל ונשארה לכמה, מניים גם היא את הארודעה, ומצקצקת בחנאה שלוה נשיים חצוות - על שהרת היהרות - מפנה או כלי הפנ ומצית טיגריול "אתמול, הם מספרים, הניעה מוש קבוצה של שלושים וחמישה איש שנסעו לפול במצריים ואתרו למחסום ברפיה. אוך, הם היו מנססי כאן. אפילו אמרו, אולי נישאר כאן נמשף לומו

למצריים". נוז "כבוקר נסעו". רק חמישה ערכים, אגב, עוברים במלון. השא שישים, יהודים. ליומיים ההפגנה ניים: כעשה עובדים. תשאר כבית כתוסשה. גם אלה ינפנפו מת שלום קטן למלון ויחורו הביתה. משכורות ביוחי יש. עצוב לוגם קצת אבל אין ארצוה שנולודו בתוק אסון. מחייכים, צוחקים, מתברחים. העצב רי פולוף לא, רובם אינם גרים בנוש קסיף.

כשהלילה וידד יויליק: האורחים נרות שהיר, מתוך הרגל ציוויליציוני, תלך, סביר לות למתג החשמל ולמתרת היום יסעו לביתם אולי אוהבים אווירה חשוכה", מציע רב המלצרים ה סחות רוחבי לאקם החורתות הפולים: אבל למי אהבת התישך יסגר הכולון שוב האינתיםאה ופי הבחירות יתקיבה המיבות יתפתו וכצואי הישה

יררו ממטרים קלים או כבדים.

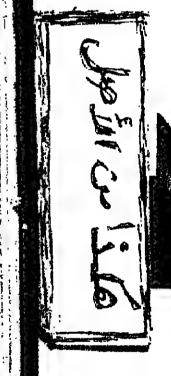
. נו, כת אתם אומרים על מצב המלון?

"וועה"

"אנשים מסחדים להגיע כגלל האינתיפאדה".

אוי, מה אתה מרכר, מה זהו בית־כנסתו צריך

"אנחנו בכלל לא מסחרים לנסוע לכאן".

ללא מאמץ אתה יכול לחקל על הוריך את חיי חיומיום, לשפר את איכות חייחם, לגרום להם להרגשה טובה יותר, בטוחה יותר.

הפקד את הטיפול ביקיריך בידי משפחה מסורה ואוהבת, בעלת לב חם ואוזן קשבת,

אלפי מבוגרים שהצטרפו למשפחת "אדם לשרות אדם", נהנים משרותים רבים וחיוניים, שרותים שלא ניתן לקבלם במסגרת אחרת.

אנו מציעים במחיר סביר ובחתאם לאפשרויות:

- * מטפלת לעזרה אישית וטיפול בביה משעת ועד 24 שעות ביכוכון, כולל עארה בקניות: ליווי, שלוחויות ושרותים ובים נוספים * עזרח בניחול משק חבית וחחזקתו, כולל בישול וארוחות
 - תיקונים בבית, נקיון, כביסה ועוד. ★ שרותי שמירת קשר וחשגתה.

 - * פעילויות חברה ורווחה לגיל הזחב לשכת יעוץ לזכויות ושרותים לגיל חוחב ...

טיפול בנכי צה"ל ובמשפחות שכולות. * מוקד חרום סיעודי 24 שעות. * מיפול בבית באמצעות מטפלות פיליפיניות, בעלויות אתה מוזמן לבוא ולחכיר את משפחת "אדם לשרותאן

ולקבל את כל המידע במקום או באמצעות הנילפון.

ביטוחים, ביטוחים בייטוחים אים מומחים, ביטוחים *

טיפול באוכות שונח לוכאים לפי חוק סיעה במומו

א ועוץ וחדשמח לכתי אבות. *

רפואוים, יעוץ והתאמת ציוד עזר. (חדש בחדרה תחנה לסינות

אנוש - אדם לשרות אדם בע'מ Ve กงยก กกอยหก

מרוו ת"א וגוש דן ד רת׳ יומיתו ל ת"א - 3-5464815 מרוו ת"א וגוש דן

ירושלים - בן יחודה 34 (מגדל העיר) 02-246989 (02-249989 מזרה נתניה וחשרה אחרים - בן יחודה 32 מואל 59 חדרה (22 מ חיפה והגליל - שדיהנשוא 13, היפה 333820 04-333830 חיפה והגליל - שדיהנשוא 13, היפה 2007525.23 מיפה הוצרה ואשראי

82. למסוע במדבר יהודה

המוביל אשלג ממנעלי יב המלח למעוף וערכבת. למטח – מסלול המסוע

על גבול המדבר של השלטון הרומי בא־ רץ ישראל, לפני 1800 שנה.

חוזרים וממשיכים לפי הנחיות השלט לכיוון תצפית הר צכאים. מעכשיו יוך: דים לדרד עפר נוחה במיוחד ונוסעים עד שמגיעים לבקעת צכאים ומתגלה אתר המסוע.

בצד ימין שני שלטים גדולים. אחד שמספר על המסוע; והשני, על שמורת מָדבר יַתְודת הדַרומי, עם כללי הזהירות יש מפה מוגדלת של האיזור עם סימון

• אל מיצפה הר צבאים: מתנים את תרכב במגרש החניה ועולים בשביל שאכנים קטנות צריכות לסמו

טיול ברגל, למיטיבי לכת

לכת בעתיו לפני עות תושמים. עיול וולי לקם שלם. למרולות חר צבאים יוצאים שני מסלולים מסום ושל, מומלק השבול ווירוק – לנחלי מרש, שאיתו ממרים את החליבה בורך

מה סרום. לא לצואה לפעל לבך, לא ללפה בלים מנה לישון שבילים מדבר יוצדה דרו: מין חמישה לישר מים לאישן נעלי הקיכח, כובע, אוכל ומום. לנות בש־

אם נוקעים בלילה, לוויעשי ללון בנרי קום, ולפני שוובאים לדוך לרושאיר חדילת ברורה בביה. או במשקות עוד לאן ופלכיםו

אותו, אל פיסגת ההר. 462 מכור מעל פני הים התיכון. המכט על המידבר אחריהצהריים ובערב יפח במיוחד, עם לכיוון הנטיעה. עוברים את אפיק נחל במערב – בקעת צבאים. בצפון מזרח

אפיק נחל אשלים. בדרום מורח – אפיק

יורדים בשכיל מהך צבאים אל מגרש החמיה. ממשיכים לנסוע בדרך העפר עד שרואים את המסוע במקום שגשר בטוו חוצה אותו. חוורים בנסיעה כדרך העי

בדרך מציצים על חגשר השכיעי ורואים אין התגברו על הכעיות הטופוגרפיות חקשות, ומניעים בתמשך אל השלט הגי

אחד המוצדים הרומים חגדולים ששמרו באן אי אפשר ללכת לאיבודו

להיט החדש בטיולי מדבר נוף, שלמה אחרונסון, ונוספו נשרים בדי

לא לכסח את המדבר. פקחי הרשות במדבר יהודה פיקחו על כל פרט בפרו־ ייקט הבנייה, שערך שנים אחדות, עד לסיומו הטוב. כאן ניבנתה מעוכת טכי נולוגית מתקדמת ונעשה כל נסיון לש־ מוד על הטבע. זה מה שרואים כאן המטיולים: עוצמה של נופי בראשית ועוצמה טבנולוגית עכשיווית.

יוצדה, באיזור עדד וים הכד פוע מוביל אשלג ממפעלי ים

המלח למסוף תרכבת ליד צומת צפית, משם בוכבת לומל אשדוד. 200 טונות אשלג עוברים בשעה על סרט גוםי שאום 13 ק"מ, בשמוות מדבר יהודה, מתוםי תקו הירוק. בחוד נופי הברא־ שית של תד כדום והנחלים הנומלים לדום ים המלח, עומד מפעל הפיתוח הנדול ביותר שנעשה עד כה במדבר. לבוא לראות אותו כאן במדבר, זו תוויה לא רגילת. גם טבע וגם כשדון אנושי. מזיכון המסוע ובנייתו, נעשוז כאן שי־ ם מכאר שבע לצומה צפיה: תוף מעלה יוצא מן הכלל בין מפעלי ים מבאו שבע נוסעים 55 קילומטר דרך ומלה ורשות שמורות הטבע. המטרה דימונק ותורבות העיר הנבטית ממשית

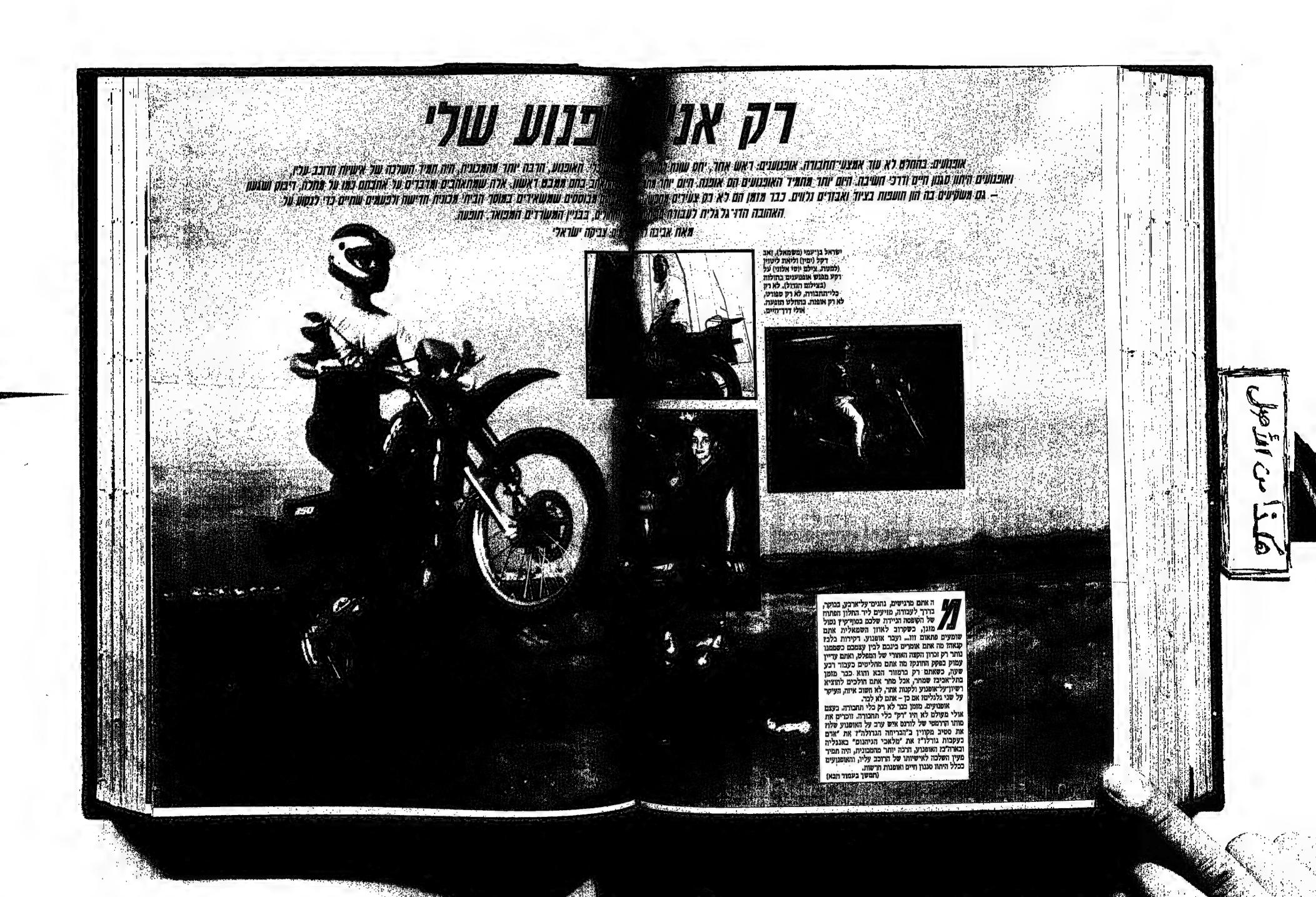
כדעצאה מכך שולב בתיכוון גם אדריכל רחב שמפנה שמאלה למיצד תמר – וה־ טיול ממשיך כמו שמתואר הלאה, לחועלת כל מי שנותש בערד, באוויר יבש, מדברי וקריו.

• בכוקר או אמר הצהריים: מומלץ לעשות אח הטיול הזה. כשעתי ים מערד, בבוקר מוקדנו, או יותר טוב שעות אתר הצהריים המאוחרות, שעות-הדמדומים הארוכות של הסתיו. לא בשעות החמות.

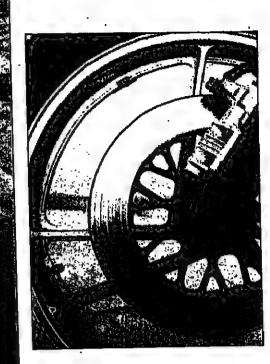
פערד למסועו נוסעים מערד לכיוון ים המלה. אחר שבעה קילומטרים מגיעים לצומת חת־ רורים עם השלט: דשנים רוחם. פונים ימיות, דרומה. נוסעים 23 קילומטר בכ־ בוש שעובר בין וכט זוהר מימין – מעי רב, לאיזור חתרורים במזרח, משמאל הרי מואב ואדום. חימר ובחמשך, מפעל לחומצה זרחתית, רותם. רואים את גבעות הכרייה של הפוספטום ובחמשן את מפעל פרילקס

שמשתמש במי ים המלח כחומר גלם. מנועים לצומת צפית ומתחברים לכביש מסמר 25, שפונה ימינה, מערבה, לכיוון דימונה-באר שבע. אנחנו מונים שמא־ לה, מורחת, ונוסעים עוד ארבעה קילוי מטרים, עד לשלט רחב שמפנח אותנו פר, במקביל למטוע בדעך אפיק נחל שמאלה, אל מיצד חמר.

> מכנקים, ועל דצי השילוט פונים ימינה אל תוך המחצבה שטרם שוקמה ובתוכה דול, וחזרה לכביש הראשי.

(חמשך מהעמוד הקודם)

היום, יותר מתמיד, האופנועים הם יוצרי אופנה. מטורפת, צבעונית, מעוררת. כלים מרהיכים שחלקם כמו גלקחו מעולם הצעצועים, וכולם סוחכים על עצמם את חירושי הטכנולוגיה המתוחכמת ביותר. קשה שלא להתאהב בהם ממכט ראשון. וכמו כל אופנה שמגיעה אלינו באיחור של כמה שנים אחרי פריחתה כמדינות אחרות, גם בארץ נוצרה סביכה תופעה חברתית־כלכלית שלמה. יש האופנועים עצמם ויש "מוצרי־לוואי". חליפות עור, שניים ושלושה חלקים, מעילים וגלימות; כסיות מיוחדות, ארוכות וקצרות, קסרות ונעליים, חגורות-שומרות-בטן וגב ומגיני-חות. הכל עולה הרבה כסף ואינו בהישג ידו של האופנועו הישראלי הממוצע. הרוב מיובא מחו"ל. ויש גרופי"ס, נספחים ועושי רווחים קלים. ויש ביורוקרטים. ביורוקרטים קטנים שנוסעים כל כוקר לעכודה כמכונית וחם להם. או למה שיהיו נחמרים לקומץ

וסטלגיהו ותיקי הישוב עוד זוכרים את הנורטונים (אופגועים בריטיים) שהיו עורכים חראקות ברחוב אלנכי כואך כן־יהודה בתל-אביב ועוצרים על שפת המדרכה לפני 🚅 "ויטמן" לכוס גווז. כשנות השישים היו בארץ כ־160,000 מכוניות וכ־42,000 כלי רכב דרגלגליים. בגלל מחירי המכוניות הגבוהים, אופנוע חיה אז כלי תחבורה מקובל. אם לא היה לך כסף לאוטו, קנית אופנוע. היח לך אופנוע, היה לך מעמר. כמחלך השנים התהפכו הגלגלים וכל פועל חלם על מכונית שניה – לאשתו. רוכב אופנוע קיבל דימוי של מסכן שלא יכול לאפיין את התופעה בצורת כזאת ולכתוב שאני אותב

> העסק קיבל תנופה בתחילת ה־80', עם הכלכלת הנכונה והיבוא האישי, או הועיעו כארץ לראשונה האופנועים היפנים. אחר־כך הופסק היבוא האישי ורק ב־84' נפתחה הסוכנות הראשונה ליבוא מסודר של אופנועים מתוצרת סוזוקי. היום אנחנו עדים למהפכה שלישית, עדיין לא חמונית אבל אולי גם זה בדרך

> אופנוע כרכב שלישי במשפחה. עליפי נתונים רשמיים שנמסרו מהלשכה המרכוית לסטטיסטיקה, געים חיום בכבישי הארץ

> > Biaeato 26

כ־35,000 הרגלגליים, בהם כ־7,000 אופנועים. אופנוע – למי שלא ירע – הוא רכב דו גלגלי שנפה חמנוע שלו עולה על 50 סמ"ק. רשיון נהיגה לאופנוע אפשר לקבל מניל 18.

רם לנרס, נהג מרוצים ועיתונאי, הזהיר אותי מראש שכל מי שניסה ער כה לתאר את התופעה, נפל בקלות למלכורת שהנושא טמן לו וצייר את רוכבי האופנועים כתופעת שוליים פירחרית, חסרת אחריות, ואת האופנוע כ'כלי למתאברים"ו "וה לא יהיה נכון

על־ירי ציבור מבוגר, שקול, בעלי מקצועות תופשיים וכעלי ממון. הרבה ממון. מחירי אופגועים נעים כין 17,000, עוברים ב־34,000 ש"ח ומגיעים פחות או יותר לשמיים, תלוי ביצרן, דגם, נפת המנוע ותוספות.

את האוסגוע שלי יותר מאשר את האשה". ברקנו ומצאנו שלנדם צודק, אבל לא לגמרי.

בקרב רוכבי האופנוע בישראל מסתמנות בבירור שתי קבוצות הנברלות זו מזו בעיקר בגיל. קבוצה אתת היא זו שלנרס לא אוהב: פרחתים צעירים שהאופנוע מתקשר אצלם למילוי צרכים מיריים ודחופים בתהלין ההתכגרות. "הם מיעוט, אבל מיעוט מויק. הם עושים את כל הרעש, ולכן שומעים עליהם יותר", אומר לנדט. האופנוענים הטולידיים (יש דבר כנה). כולדים מהצעירים כי אלה, לרעת הוותיקים, משביאים את כלל האופנוענים על ציכור הנהגים ועל מקבלי ההחלטות כמשרד התחבורה (ראה מסגרת) והופכים אותם לתופעת שוליים, מה שהם לא.

מאיות צד שלא

תסתכל עליו, אופנוע

זת דבר יפת. בהחלט

אם מדובר בסוווקי בצילום GSX- R 750

השמאלי במרכז, עליו

דוכב רם לנדק.

הקבוצה השניה, הטוענת לכתר הרוב, מאופיינת

שני דברים: שרכיבה על אופנוע היא קודם כל ולפני ממקום למקום במהירות סבירת, ושיש בה, כוכיבה "איכויות פילוסופיות" שזר לא יבין. כמעם כל אופנוען יחוור ויוכיר בשיחה את אהבתו לאופנוע שלו כמרכן ציינו כל האופנוענים איתם דיברנו, את

"ברכיבה על אופנוע יש הגאה פיזית דוונה להנאה שבצניחה או

נציגי שתי הקבוצות גם יוצר מקפידים להזכיר על

חבל הרבר החכם ביותר שאפשר לעשות בתנאים התעבורתיים הקיימים כארץ אם באמת רוצים להגיע העובדה שאופנוען הוא אדם "בעל כושר ריכון נבוח במיוחר", ולא שכחו להוסיף שאפשר להשוות אותו

גלישה בים. הגוך החוצה את הרוח שחולפת על פניך. הרצון להינחלי

קרניים יותר גדולות

אלנו את ד"ר ברוך אליצור, הפסיכולוג הראשי של בית חולים הדסה בתליאניב מדוע אנשים מסויימים מעדיפים אופנוע על מכונית בכל תנאי, ואיזה פרוסיל חיה הוא מציין לאופנוען המצוי.

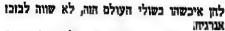
ד"ר אליצור:

"יש לי מקכילה מהטבע לרוכבים על האופנועים הגדולים, הצבעוניים. הטווס הזכר. במקרים רבים הזכר צבעוני ויפה הרבה יותר מתנקכה. הדג, הצבי, הצמורים. לוכרים בטבע יש רעמת שיער ארוכח. אצל בני האדם, הנשים סירפו אותנו. לקחו לנו אח כתר מלכת חיוםי והשאירו לנו את חשרירים. מבחינה ביולוגית האשף היא המין החזק ותובר המין היפת.

"תפקיד הגבר בטבע, לתביא ולדות, נגמר בשחוא מגיע לגיל שלושים, שאז הוא בשיא הפוריות. מאז חטבע בעצם לא צריך אותו. מה עושיפו מתקשטים. גם בחברות פרימיטיוויות הגבר מתקשט כדי לחקות את הטבע, כמו אצל תאיגדיאנים ובני שכטים אפריקניים, בנוצות

"החברה המודרנית לקחה מאיתנו את העצות וצבעי המלחמה. לא כולם יכולים להצמיח וקנים ורעמות שיער. אז יש אופנוע – דרך אחרת למשוך את תשומת ליבח של חוקבה ולשדלה לחזרווג איתו. כמו בטבע. יש כאו תערובת של מניעים, חלקם תת־מכרחיים, סטטוס חברתי, מיני, וגם תחרות עם הגבר חשני. למי יש אופנוע יותר גדול, כמו אצל הצבאים – למי יש קרגיים יותר גדולות.

"טיברו צוספת להעדפת אופנוע יכולה לחיוח קשורה למבנה פיזיולוגי. ישום אושים שמערכה תעצבים אצלם עובדת בטורים גבותים במיוחד, ותם יחיו זקוקים ליותר אדרולין בדם. אנשים כאלה נהנים יותר מאחרים ממתח והתרגשות. הם יודעים שמה שהם עושים לנעמים מסוכן, אבל נמשכים לוה. התופעה אינה שלילית אלא אם כן היא מסכנה אנשים אחרים. זהו סוג של היפראקטיביות שהאופנוע יכול לתח לה תשובה

ישראל בךעמי הוא נציג אחר של הרור "הקשיש" כקרב האופנוענים הישראלים. בן 38, טיפוס ססגוני תובש כיפה ומגודל זקן, יו"ר "אגורת האופנוען הטוב", אתת מכמה אגורות אופנוענים הקיימות בארץ. ישראל בד כנוה צוף. ליד רמאללה. יש לו אשה, ארבעה ילדים, מכונית ואופנוע והצי: סוזוקי שלם וחצי מוטוגוצי בשותפות עם גיסו. בעבר עסק בחינוך, אכל עשה תסבה לבנקאות. את האופנוע הוא רואה קורם כל ככלי תחבורה יעיל אבל מיד בתחילת השיחה מתברד שבהחלט לא רק.

לקאובוי עירוני, שייצר כינו לבין הכלי שפה כמו

ספר "זן ואמנות אחזקת האופנוע" מאת

חברט כ. פירטיג. קשע: "בנסיעה על אופנוע

משניתן לראותם ככל דרך אחרת. כשאתה

נופה פאסיבי, בעוד שהכל נע מולך בחדינוניות

כשוא נתון כמסגרת. כנסיעה על אופנוע נעלמת

ומסנית. אתה נמצא כמנע הדוק עם הכל. אתה כתוך

צרנע מלחית הקידם ביניהם ניטשת על השליסה

לשטחי מחיה וברותב הכביש (זווית ראיה), כדברי

יבור היון – והד. על שאר התופעות שמתקיימות

רואה אתה דברים כצורה שונה לנמרי

הקשר שנוצר בין הדוכב לטוטו.

המערחש ולא עוד צופה כו בלבד".

ישראל, בהתלהכות: "ברכיבה על אופנוע יש הנאה פיזית, משהו שהייתי משוה להנאה שכצניתה או גלישה על גלי הים. הגוף התוצה את הרוח שתולפת על פניך. הרצון של הארם להינתק. כרי להמחיש ליצור־על־ארבע מה זה אופנוע, הייתי מייעץ לו מבתנה, פצוי אתה כל הזמן בתוך תא, ומאחר שאתה לחאיך את המכונית למהירות של 150 קמ"ש, מרבל בכך, אינך תופס שמה שרואה אתה מבעד את גגה (אם הוא נפתה, כמוכן), ולתוציא את הגוף לפספה אינו אלא עוד ממראותיה של הטלוריויה. אתה התוצה בזמן הנסיעה. זאת בערך ההרגשה. אופנוען בנשמת הוא מי שישאיר את המכונית – שיש לו – ליר הבית, ויסע על האופנוע. זה מעיר עלי שאני, ביודעין, מוותר על חברה, על האפשרות לאסוף טרמפיסטיות, מעריף לסגור את עצמי בחוך הקסרה, לכר. אני פילוסופיה אופנוענית. מנקודת מבטו של אינדיווידואליסט. יש לי צורך להוריד מסך ולהיות עם ירובב על שניים העולם ענול ובני האדם מתחלקים עצמי. דרבה רעיונות פוריים אני הנגה בשעת הנסיעה לשני שנים בלבר. אנשים על שניים ואנשים על הוו על האופנוע, ברות, מנותק מקשר עם נני אדם. זה במקום יונה. השילוב המיוחד הוח בין ההנאה הגופנית

לנפשית הוא שגורם לאופנוען להיות אופנוען". מישהו שאל פעם, בקיטרוג, מעל רפי הירחון

"מוטו": "ניסיתם לשאול פעם אופנוען מה השעה?" משימה בלתי אפשרית, כמוכן, שכן קילוף הנ"ל

הצלם שהופיע לפגישה עם ישראל בן־עמי הגיע־ לפניח כן זרים זה לזה, נתנו לי להכין שאני מיותרת. שקעו בשיח אופנוענים. הכניסה לורים – אסורה.

מה זה, פגישת מחזורו ישראל: "זה כמו אחות לוהמים בכונקר. לא ראיתי את הכחור מימי, אכל אני בטוח שיש לנו כסים משותף של איכות אנושית מסויימת. אנחנו קוראים אחר את רעהו. בין רגע נוצר כינינו קליק. כל המחיצות נשברות בגלל העיסוק המשותף כאופנוע".

בין אופנוענים, מתכרר, לא חשוכה פוליטיקה, לא מעניין מוצא, לא משחקת השכלה או מצב כלכלי (טוב, במעט). חשוב האופנוע. סימפטיה הרדית מסויימת מאור מושכת אותם זה לזה. חוסר הצורך המוצהר בחברת בני־אנוש געלם פתאום כשמרוכר באופנוענים

ישראל: "יש לנו צורך כחברה, אבל כמעט רק בינינו. בשאני תקוע בצידי הדרך שום נחג על ארבע לא יעצור זיציע לי עזרה. אופנועו, לעומת־זאת, לא אופגוען מכיר את הכעייה, ויעזור. אופנוענים שנפגשים כדרך עוצרים, שואלים לאן ומעדיפים לנסוע ביחר. זה נותן לנו תחושה של כוח".

ולטוכת האמהות המוראגות הוא ממהר להוסיף: "אופנוען לא יקח סמים ולא ישתה אלכוהול. אי אפשר לרכב על אופנוע כשאתה שיכור או מסומם. שניה של חומר ריכוז – ואתה מרוח על הככיש. לכן עדיף לתת לצעירים אופנוע ליד. הרי אם יאסרו זאת עליהם, הם לא ילכו במקום זה לנגן כחליל צר. הם ישבו כאיוה דושה ויסניםו".

זאכ דקל, עורך־דין מנתניה, בן 38, נשוי ואכ (ממשך בעמוד חבא)

דק אני והאופנוע שלי

(המשר מהעמוד הקודם)

לשלוש בנות. הנא התחיל ללמוד נהיגה על אופנוע לפני שנה בלכד, אבל מאו עבר את הטסט לא נפרד מהסוזוקי 400. על התפנית היחסית-מאותרת הזו, הוא אינו מצטער, למרות שלפנייכן היה לרוכבי האופנועים, בעיניו, דימוי פרחחי, ולמרות שהחברים שלו מנתניה, 'אנשים מרוכעים אחר אחר, כמוני", הרימו גכות. כשהוא מופיע ככית-המשפט הוא משאיר את סימני הזיהוי האוסנועניים כתוץ בגלל ה"מה ינידו הקולגות". "אני אוהב לנסוע באויר הפתוח", אומר דקל, "אבל מרחם על בעלי המכוניות בעיקר בכל פעם כשאני מתקרב לתל־אביב".

לילה בלילה, כשהגדולים הולכים לישון, יוצאים הקטנים אל הכביש. יום חמישי בערב, רחוב אבן־גבירול כת"א ליר ה"לוגרון מיניסטור". המדרכה שלפני והכביש שליר מתמלאים באפנועים. ואיזה אופנועים. הפנינג צכעוני, מחריש אווניים, שעתיים של טרים שמתחיל בערך בעשר ונגמר כששני שוטרים בטרנזיט כדצל מגיעים למקום בטביכת חצות. כבר ברמזור של המוזיאון מודיעים אחדים מן המשתתפים על כואם ברעש מחריש אוזניים ונוחתים במקום המיפגש כסיבוכ מקצועי, כמעט משים לאספלט. בערבי יום שלישי מתאספים המכורים במגרשי הספורטק בפארק הירקון. כולם חברים של כולם. מכרים ותיקים, מצטרפים הרשים, מוכרים, קונים, קיביצרים ומעריצות. כאן פינת הנוער. הגיל הממוצע נושק לעשרים. "יש כאן גם וקנים", מספרים לנו, "יש בני שלושים פלוס".

במיפגש הלילי של יום חמישי ספרנו כמאה אופנועים ומספר כפול מזה של אופנוענים. הזן השולט - סוזוקי היפני לצורותיו ודגמיו. אבל היו גם מוטו־גוצי ובנלי, ימאהה וקג'יבה, דוקאטי וקוואסאקי והונרה שבלעריו, כמובן, אי־אפשר. הצבעים השולטים - ארום, שחור, כחול. קבוצות קבוצות התגורדו דאווין. העיקר - מתי כבר יהיה לי R.

הרוכבים, החליפו מידע וחוויות. ההרגשה הכללית של מי שלא נמנה עם החבורה היתה זרות מהולה בקיפות. למה לכולם יש (אופנוע) ולי אין.

נגנכתי לגמרי".

כאגר ויש כבית מודעאת".

כמה פעמים כבר התחשבת?

עכשיו כשהיא באה לבית־התעלים ככר אין פאניקה". למח אתם כאים לכאן כל שבוע?

להתפרק מהלחץ. לראות ולהיראות. החראקות זה

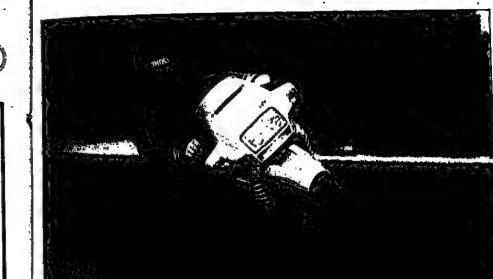
אל כבוד השר חיים קורפו: לתה, לתה, לתה

"מוטו" שחצטרף למשפחה מתרחבת של ירחונו מבוניות ישראלים. אלח, אגב. חקדישו מקום מכובד למדי לדו־גלגליים גם קודם לודת קאת חצעיר, אלא ש"מוטו", בן פרוות משנה, בברומו מבריק, עוסק רק בונם. העורף, טל שביט, מוסח לחיות גם מעין שופר מייצג של האומוענים כלפי תרשויות '(למני כחודש ארגן חירחון חפגנת אופגוענים מול משרד התחבורה בירושלים), וגם לו, כלעמיתיו, יש סוללת טענות כבדות המופנות בעיקר לכתובתו של תשר חיים קורמה ולא רק האלת שם במשרד התחבורת מבינים". לגבי מצב 'תכבישים חמותידע המסכן רוכבי אממעים עוד יוחד מאשר חוא מסכן את תוסעים זו עובדתי לאמתת שאומטעים מעורבים ב

עיון בוחונים, אוב, מבהיר שאין צירוק של האונות דוכים, בשנת לפי היו בושראל ארבעה הרונים בחוצאת מתאונות אומוש. שלושת חולפי רול, ואווד האומשק בעצמו. בחאומת קשות ללא

חסכתי כסף וקניתי אופנוע. אני אוהבה את זה פעם הייתי נוטעת כמו משוגעת. עכשיו הפסקתי להשתולל. רוב החברים שלנו בעלי אופנועים. אנוצו יוצאים ניוד נירית צבי, בת 25 רוכבת על 13,000 ש"ח -סוווקי DR 600. גם אצלה, היא אומרת, זו מחלת

ילדות. כל המכורים והמכורות האלה, אגב, מרברים

אופנוע עם R לפני מספר הרגם תא האידגל

הנכסף. סוזוקי R 1100 או R 750 עושה את התבול.

לחגי כדון, בן 23, יש סוזוקי 750 R, כדי לרכוש א

החלום הזה הוא סיבל עזרה לא סטנה מתוריו. רגם כה

תרש עולה – כ־32.000 ש"ת: "עכשיו אבא שלי הגי

רבים מי ירכב עליו. גם אמא שלי הולכת לתצח

רשיון על אופנוע". צור סיני ממושב אמציה ירר שלו

כאשמתו בסטעום. היה לו אופנוע. עכשיו יש לו ופנה

צעיר וצעירה מחזיקים ידיים ומזמינים אותנו לישר

כבן־יהודה. שם יש מפגש של בעלי אופנועים

איטלקיים. על השאלה איזה אופנוע יש להם הם עונש

די לתרשים בחורה, אומרים כולם, מספיק

לומר לה את מספר הדגם, היא כבר תבין.

אבל ביציאות עם כתורות יש בעיה כדי

לקדם את מערכת היחסים עם המועבדת

חני אומר שמי שלא אוהבת אופנועים, כמילא לא

עדיף לבוא אליה עם קסדה ביד. בשום אופן לא

מפתוחות האוטוביאנקי של האמא. מאידך, אם מעוכה

היחסים עם האמא שלה חשובה, עדיף לפנוש או

תהיה חברה שלו. ליאת לישוין אומרת שמי שלא אוהב

אופנועים לא יהיה תחבר שלה. לכן היא מתחנת

בקרוב עם סוווקי R 750. ליאת בת 24. מפעילה

מחשב גראפי כמיטורולה. את הרשיון לאופנוע עשה

לפני שש שנים: "אני משונעת לאופנועים פאו שאני זוכרת את עצמי. אבא שלי אופנוען. אחרי הצנא

קצת מבויישים שעכשיו, כאופן לגמרי ומני, יש לת

אוטוביאנקי. אבל לא לוציכה ומן.

הבחורה מתוץ לבית בשלב ראשון.

קאג'יבת פרצ'ית 125. יפת, קטן, ספורטיווי. באיטליה מותר כבר מניל 16. באדק – רק מניל 18.

מאיר יוסף, "הילר", בלונדי בן 19, המוש בסוווקי 550 ארומה ומבריקה – כ־20.000 ש"ת. ביד אתת אותו כקסרה ובשניה מלטף את הסוזוקי. מישהו מחצר מעיר: הרבה בחורות היו רוצות להיות כאן במקום האוטנועים, לזכות למעט מהיחס שאנחנו מעניקים להם". ואתר זורק: "ראיתי עכשיו קוואסאקי, משהו.

מאיר, מחיבן 20.000 לאופגועד

"האמתז אבא קנה לי, אחרת לא הייתי יכול להרשות לעצמי. ההורים שלי שניהם נהגים מקצועיים

"המון. אחרי הפעם הראשונה, כשאמא שלי הגיעה לכית־החולים, היתה טרגריה. אמרה שיותר אין אופנוע – אבל זה לא עזר לה. אחריכן היא ותרגלה.

"אופנוענים זה כמו משפחה. כמו איזה שבנו אינריאנים. כאים לפה מהקריזה. מוכרחים להפגש,

ת אחת ההוכחות לכך שהאופנועים תופסים החגיוןן אוחנו חמדינה חיחידת בעולם שלא יותר חיותר שטרו לביש בארץ מספק תירחון מעודדת יבוא אופוועים. לא מחמורת הדחוק ולא

מעודדת יבוא אומוועים. לא מחמורת תרחוק ולא מהשום המשותף:

"בעיה אחרת חיא תחום לימוד חנחינת וחרישוי. לימוד הנתיגת נובל בשערוריה מלמדים דברים לא נבונים. מי שיוצא לבביש אינו מובן. זה לא באשמת חמורים, זה מה שנדרש בטקט. לא מבינים ילדים בגיל 18 כראוי. מאמשרים לחם לעבור טסט על אומנוע נדול, ללא חובלוג טמ"ק, מותים לחם ביד כלי מהיר ורצוני ובעצם - נותנים לחם רשיון לחדוג את עצמם. מה הבינרוקרטים

על אהבת הרו־גלגלים שלהם במונחים הלקוחים מעולם הרסואה: מחלה, שירוף, שיגעון. על ניריה ג'ינג'ית חמודה, כאמת לא רואים את המחלה מבחד. אבל כשהיא מתחילה לספר מה עובר עליה בומן הרכיבה נדמה שלא יהיה מנגום לתומין רופאו "כחורה בקיץ, לא חשוב מתי – אני על האופנוע תמיד. נרטבים: נכון, או מהו אני רוכבת עם תרמיל גב, מגפיים מגומי, ותמיד תמיד יש לי בתיק ותתונים וגרביים ספייר".

הרעש וההמולה בעיצומב, אבל מהחשיכה כבר מגיחה ניידת. האופנוענים נכנסים ללחץ ומתחילים להתפזר. רישיון להפגנה אין להם, ועיריית חלאביה והמשטרה כבר מומן הפנינו,מצידן, חומר אושר מהמיפגשים השבועיים הללה אלא שאין צורך למיי מרי. שוטר עברי אחרי חצות לא מתערב. שני השוטרים שעצרו כאן היום, חוכבי אופנועים כעצמה כאו לראות מה התחרש משבוע שעבר עברו ביו החבר"ה, ליטפר את הכלים ביד אוהכת ומשום כ הזכירו לנו מאוד את השופד אוולאי.

משהו:

לשורפי הארץ: בני בלי יער.

"במחנה" שואל, החייל משיב

בראש השנה יצא לאור גליון "במחנה" מיוחר לחיילי המילואים

אחר השעשועים המלהיבים של המאה העשרים הוא מילוי איקסים

בריבועים קטנים. לכן לחצתי על הכפתור שבראש העט שלי ושלפתי את

פתאום הגעתי לשאלה מספר שבע. שוב לחצתי על הכפתור, והכנסתי

לבן אני לא מצליח אף פעם למלא שאלון כזה ער הסוף. אני לא מוצא

בדי שאוכל לענות על השאלון שהמצאחי, חסרה לי אפשרות שלא

בארץ שכה יש הוראות פתיחה באש כליכך חמורות, לא הוניתו גם את

בכל אופן, בארץ החוראות שלנו אין די בהוראות אכטורדיות לחיילים

או לאורחים צמאים, יש גם הוראות למיעוט הרתי. וכך כתוב עוד על

זכקבוקים. מתברר שגם להם יש הוראות פתיחה, וזה מה שגיליתי על

את השפיץ חזרה פנימה. כמו תמיר בשאלונים עם ריבועים הרוצים לדעת

את דעתי, באיזהשהו מקום הם מכתיבים לי את דעתם.

🔍 את דעתי או את הקרוב לה בריבועים שהם נותנים לי.

להלן האפשרויות המוגבלות של שאלה מספר שבע.

ם עיתון אמיתי שאינו מסתיר את בעיותית וקשיית של הארץ.

ם עיתון "מטעם" חמציג תמונת ורודה על ישראל.

ם עיתון שרק מנסה להחזיר את חישראלים לארץ.

ב) עיתון "מטעם" המציג תמונה שחורה על ישראל.

בורית קירש, תל־אכיבית, שלחה מכתכ כזה:

והיא גזרה והדביקה את הכתוב על קנקל פלסטי חד־פעמי:

אלא אם כן... אולי... זה כן מופיע שם. בריבוע האחרון:

הרימוי של "במחנה חו"ל" בעיני הוא:

ם עירנון מעניין ורויוני.

ם עיתון מיותר ומשעמם.

ם עיתון סתם, כמו כל עיתון אחר.

ם עיתון סתם, כמו כל עיתון אחר.

ארץ ההוראות

"מאירו (אתה בטח תאהב את זה),

בחו"ל. קראתי, דיפדפתי והגעתי לשאלון בו מערכת העיתון מבקשת

לדעת: "מה מעניין אתכם, מה אתם רוצים מאיתנו שנביא אליכסז"

יש משהו בשם שנתן הקורא מרדכי שמואלי מאשדוד

מורעות קטנות

משהי הפנתה את תשומת לכי למודעה שאני מכיא כאן. נדהמתי. הרי ו המדעה הקטנה של כל הזמנים. כמו תמיד, המציאות, ובמיוחר ומציאות הקטנה, עולה על כל דמיון. אם תסריטאי היה מביא סרט שמתתיל במודעה קטנה כזו, היו אומרים לו "חביבי, אל תשתולל, אף אחר לא יאמין שמודעה כזו יכולה להתפרסם".

אבל היא התפרטמה. ב"לאשה" מיום 19.9.88. רהיינו עוך לא מאוחר למי שמעוניינוג:

> (סססב) מתפשת גיוון בחיים (סססב) את בעלי חמצלית, וילח מפוארת עם 3 ילדים חמודים לחודש ימים, חכל חופשונ חופשי, ת.ד. 26455, ת"א מיקוד 61263

(237) נשנין 94, תרבותי, מבין ורגיש, ענ בידידה שמנמונת, היודעת לאהנ

ניחות בדמי הליל

גם זה סיפור אמיתי, גם הוא קרה לחברים שלי. מובן שלא אסגיר את שמם. הם זוג נאה, היא אשה צעירה ויפה, ויש להם כן קטן. אה, כן, וגם אלפָר סקנדינווית חדשה באה לבית.

יום אתר חזר הבעל הביתה מאוחר מאוד בלילה, ומיקי (שם ברוי כמעט לחלוטין) נמה את שנתה.

עמי (בדדי) נזכר שהבטיח להקליט לחבר סרט כתול, ולכן ישב מול המלוויזיה ותוך כדי חיפוש התתחלה צפה בקטעים מן הסרט, ואולי נגרר וצפה ביותר מן הדרוש לשם איתור מהיר. היה ליל קיץ הם, ועמי העייף ישב שם בתחתונים בלבד מול הסרט הרץ לו בכיוון החץ.

מיקי בינתיים התעורדה, ולהפתעתה נדמה חיה לה שחיא שומעת גניתות ואנקות מן הסלון. היא התקרבה כלאט. אין טעות, האנקות כדורת וחד־משמעיות ומגיעות מסלון ביתה. הכל הלך ונעשה כרור להפחיד: בעלה ותארפר. מה עוד זה יכול להיות.

אשה עדינה היא מיקי, ליידי. לכן לא נכנסה בפתאומיות אלא קרבה וקראה כלחש: עמי. עמיז עמיזו

עמי כיבה את הוזיךיאו, וקם. היא שמעה שהאנקות נפסקו לפתק, והוא יצא אליה, בתחתונים, לאמר: "לילה טוב. חזרתי לפני רבע שעה. מה להה למה התעוררת, אני תיכף בא לישון, ממי, חיזרי למיטה".

היא לא רצתה לעשות סקנדלים, אבל בכל זאת עמרה על זכותה לא ללכת לישון לפני שבעלה יבהיך לה מה התגינה שכסלון, והציצה לשם כנהירות ובחשש הבאותים.

המסבר הגיע, כמובן, וסידר את העניינים.

הערי הוה לצווארו.

לא אספר את שם דהייל שעשה את זה, כי אולי הוא לא רוצה ששמו

והוא הדי שונה מאנשי היחי". לכן, כדי לחדניש את שונותן מחם, ואולי מתם לשם עשיית ההיפר, מעשה ראוי לשבת פנה לצורף וביקש

יש לפתח את הסגר לפני בניסת השנת וַלְסָבְרוֹ בחורה"

למניעת חילול שכת

טובן כבר לא חשוב. אמשר למכל כוס מים:

יווכר. נועם, (אופסו) ראה שכולם הולכים כשעל חוותיהם מתנודר תליון

קיעשה לו תליון ועליו הרות: "מת". הצודף כמעם התעלף, אבל עשה לו את המכוקש, ונועם תולד עם

أَنَّى الْهُ أَنْهِ . إِنَّا إِنَّا اللَّهِ أَنَّهِ . إِنَّا إِنَّا اللَّهِ أَنَّا اللَّهِ اللَّهِ أ

קנקל מצויי"

הוראות כתיחה:

הקנקל הישראליו

בעת פתיחת פקק הכקבוק

אין לכוון לעבר גוף אדם".

אפשר להוסיף: אם איגך בסכנת חיים.

מרק תמורת דמעות

שולמית אפפל היא כן-אדם שחי לבר. יום אחד החליט בעלה לחזור בתשובה, קיפל את הבגדים והלך. בתה מאיה צילצלה אליו, "אני הבת שלך". "לא מכיר", ענה. בגיל שש עשרה פירסמה שולמית ספר ראשון. ההורים אמרו: "משוררת? זה עונש. צריך להתחתן וללדת". היא אשה יפה, מפוררת. הכתיבה שלה ארוטית. "מלחמת הקיום של המין הנשי כל־כך מעייפת", היא אומרת. "הגברים בודקים עלינו, הנשים, כמה זמן יכול הסום לחיות כלי אוכל". בסוף, אחרי הרבה דיבורים, היא בוכה

מאת בילי מוסקונה־לרמן צילם: בני גלור

ולמית אפפל מתיישבת, רוצה להשען אחורה, להים ולמית את הגב, העודף, יריים רגליים, ולא יכולה. אין כורסה אחת מרופרת לנוח עליה. שנים, מתנועעת ממקום למקום בחיים כלי חפצים או אנשים שמכירים לה את הקווים של הגוף וקולטים אותם בחכיבות, ברכות, בסלחגות. ועוד לא דיברנו על

המשוררת מתחילה את הכוקר עם להמניות וחלב במכולת, תור לרופא כי לילד יש כאב גרון, אתרכך חרופות, עיתון, סידורים בכנק. וכאמצע היום תמיד מתכה לה, כמו לכולנו, ערימת כביסה נקיה לקפל. מתחת לכביסה של המשוררת יש ערימה קשה. ולערימה הזאת יש ריח חריף ונגיעה רותחת.

שולמית אפפל, כן־ארם שחי לכר, מפרנס לכר, עונה לבד על שאלות של שני ילרים, ממלא את הבקשות, מהרק את השיניים ומחייך הלאה גם כשביל מחר בכוקר והוא אכא והוא אמא.

היום, אחרי ארכעים שנה, היא מתגוררת ברמת השרון. בית פינתי, כניסת כ' קומת ג', דירה מספר חמש. ועל עיר הבחירה שלה היא אומרת: "עיר ארעית. אגי רואה את הפלסטיקים ואומרת 'ער עכשיו היה יותר קשה, עכשיו יהיה יותר קלי. כאן הבוגונביליוח לא שורטות את האכן, לראות מהחלון שכנה שמספלת ככיסה זה בריאות. זה מזכיר לי את הככיסה שלי".

והיא אומרת: "תשמעי, אני אניד לך את הנכון – לא את האמת. אני אתן לך את הכחיר ולא את הערפל, כרי שלא ישאר לך רוק על המשקפיים ותוכלי לנסוע הביתה ולעשות את העכודה שלך ויש רס מול אחד -שאני לא יכולה לצגור את המסקנות שלך".

ורווקא ההתחלה היתה רכת שוליים עם רמזים לכורסאות מרופרות הרכה. הילדה שולמית אספל נולדה בקפריסין וגדלה בווארי סאליב בבית ערבי שננטש. ככית הסתוככן רסים של ספר קרוע עם ציור צרפתי משובח וכחדרים נשאר ריח של דיירים קורמים. לסבא שלה היתה מאפייה, לאכא שלה חיתה מספרה והרחוב היה שלה. והיתה סופייה, נערה עדבייה יפת תואר, מאראם פאולינה הציצה מהמרפסת, יידיש היתה שפת הכרית, והיה עץ תאנה, והיה אליהו החבר הכי טול – ערברינוצרי שלימר אותה לטכול פיתה חמה בשכן זית ופשוט לאכול, ורוזה האדומה שהסבירה לה מבריק מבריאליאנטין מפצחות גרעינים בחצר.

"ועכשיו בואי נמציא ביוגדפיה", היא מחקפצת כעליוות, "אני אוהבת את הגרוי חוה. או ככה – נסיכה בריטית ילדה אותי אחרי סיפור אהבה עם הודי, אבל חיא לא היתה נסיפה, היא היתה יהודיה שנהטפה בשנתאי ואביה חיות בנר, כלי זמר, קבליסס ירוע".

והסיפור האמיתיו בשנות השישים ניתק חבל הטבוד, החובים עברון מארץ ואדי סאליב לארץ בורו ואה הלמת גו, תור הזהב של רמתיגן אבל לא מור הוהב של החורים פערים כלכליים ותרכותיים. מעבר קשוו – חתר, שפע קרע לא התחברתי מאו. עוד כמו שנים היתי צדיכה שומרחו אותי בשמן חחילצה מהכיוון של הצוואר. אכל כל הומן ישנם! שבע שנים קשות, תמיד מינושת עוד כמו שנים בכפר הוא וחייתי מתחוקה! . פיתולים בכטן שמא יבואו ההורים ויגירן. אימה הית דן כסף אבל אף סעם מינושת בתשלום צשור בא בתאקלאת בבית בפרג במלון. בל הומן ילדה כף ארעיום מוסלת הוחורה! אותר נחקשו בעמור הבת

מתחברת, מאברת את היכולת לקרוא ספרים. להתרכז. ללמוד. כשהילדים הלכו כבוקר לבית הספר היא צערה לעבוד במספרה של אבא ברמת־גן. "עבורה פיסית קשה, עם נשים מבוגרות, נשים במספרה, נשים ללא רחמים, לא יכולתי להגן על עצמי, גופי שמע צחוסים שליבי לא עמד בהם". מסכנת וחופפת שערות דלילות ומשומנות ומסולסלות ואחריכך מטאטאה מסביב לכיסא. משעה שמונה בכוקר עד אחת בצהריים,

משלוש בצהריים עד שבע בערב. "מחולרת עם הספר הראשון ביר נותרה תנטיית לתמקור עצבי

לא יוצאים שלמים מעסק בזה. כד בלשון

המעשה נכון לנסח" (מתוך השיר "ערך החדגוניות").

"מתמוטטים בגיל שש עשרה. מכקשים למות". וגם יוצא ספר שירים ראשון, "שעת ילדה": יירשו לי לככות כבקשה. אני חיה אותי

בלא שיכולת קפלים וכינור". והיו סיגריות ראשונות וחלומות וגיחות לכסית. אמא ואכא לא מרוצים. לא היו שמחים כה, פחרו בה. הם הורי רק במובן הביולוגי", היא אומרת לאנשים, שולפת נוצות טווס של גיל שש עשרה. והם ממררים לחסתיר לה את הגוצות שאף אחר לא יראה את הצבע. 'משוררתז' הם אומרים. "נוו זה עונש חרש. משוררת זה מכה. צריך להתחתן וללדת ילדים".

וכורו קורח?

"או מתחתנים ונחנקים".

שמוליק קלדרון, צלם, היה – במילים שלה – האפשרות היחירה והכי גרועה". האפשרות היתירה לצאת מכית הורית. התחתנו. נולדה מאיה, ואחריכך נולד ניב. ואחריכך שמוליק גמוג. השתנה לגמרי מול העיניים שלה. חזר בתשובה. הוא עוב את הבית כשהיא היתה בהריון. באותו זמן בדיוק אמא שלה שכבה בבית"חולים וגססת. בעלה קיפל את מבגרים שלו. הכנים למזוורה ויצא מפתח הרלת, אבא שלה ואיבר את ההכרה ואושפו. "רצתי בהרסה עין כרם מקומה לקומה. בחורש שביעי נולר המלאך משמיים, לקח את.

לאכא שלה. שלא ריברה איתו שנים. מי זה"ז הוא שאל בטלפוו.

שמע את צליל שלו. היא מגדלת שני ילדים לבר. .. מתחילה, לאט לאט, לקרוא וברקע מתנגנות המנגינות המצוחצחות של רמת השרון: אמא־ארירס, אמא־בי., אם. אסמ, אמא־צריר מורה מורח לפסנתר, אמא־צריך מחשב, בבית ברמת חשרון אין חדר אורחים. מה שאנשים קוראים סלון. למשוררת יש חדר משלה, בריוק כפי שממליצה הסופרת וירג'יניה וולף, וחדר למאיה וחדר לגיב. הממשלה - שקיבלה "תראי חנה הסלון", היא אומרת ומגלישה יר לתוךב־87, חחיר לה כחות של

שורות איבטימיותו יצותי דבר מה, וזיירני לבד ושרתי לזהיי שוב לא אספר רגלי אחת לאחת וחעבירוני מחמקום בו גרדמתי מצמרתי את המצה לשימשה ורעדתי, בכל

להוריה המתים. "וה קשה כלי תרר אורחים כשיש לך

חמות וגיסה, אבל לי אין חמות ואין גיסה". וניב מכנים

לפה עוד כף של מרק עוף תם עם איטריות ביצים,

עד כמת נותנת האמא למשוררת להיכנס

כשאני יושבת ליד שולתן העבודה וניב עוד לא

גמר להשתמש בכל האברגיות שלי לתועלתו או הוא

מוצא נוצה בחיק אחותי. אני משתדלת לכתוב שעות

לא בנוכחותו כי הוא לא עומר במראה הגב שלי. לא

רוצה שהילד יגדל בצל הסיום 'שקט אמא כוחבת'. ואו

אמא כותבת כשהילר לא בבית או ישן כי הילד הוא

הכי חשוב. אני יכולה לכתוב כשלשיר שלי יש הום

שלשום כשעלו במררגות. "מותר הכל מה שמוצישים",

היא אומרת יוסייום כין הקירות של הבית שלהם. כבית

של המשוררת מותר לילד להגיר לאמא "אני שונא

אותך", ולאמא מותר להגיד "גם אני שונאת אותך" ווה

הרופאה של המשפחה והמשורדת אמרה לעצמה "אדין

"תעשי לו גבול ויהיה לו ביטוען לילר", אמרת

הכתיבה שלה ארוטית, אינטימית, ממושיה, עמיס

"אמא, מותר לפחר לדעת"ז חוא שאל אותה

אבל לא יכולה לכתוב כשלילר שלי יש חום".

בסרר וכולם באים מאהכה.

כמה זה טוב גם בשבילי".

חבירו הצמוספו חלקי גוף

לעיירות פיתוח כדי לדבר

עם נשים שלא גמרו

שמונה שנות לימור. היא

החדשות שסנתה ברחוב

חראשי, סוג עקבים, צבע,

ואחרי שהן צוחקות

להן שירים. הגפש שלה

סוציאלית וגם את האמנות:

וושוב לה להעביר באותו

גלבל היתוד. מענק יצירה

לשנה - פרט ראש

מסתכל על אמא שלו ומתקפל מצחום.

אימי והתיך את בעלי". לפני כמה ימים צילצלה מאיה כת שש עשרה

"חבת שלך", ענתה "לא מכיר לשמוע". ככה בערך הוא אמר והוריר את השפורפרת. היום מצלם שמוליק את סרטי תעמולת הבחירות

של ש"ס. הכמאי – אורי זוהר. ניב לא מכיר את אבא שלו. לא ראה אותו, לא

פנימה לתוך הגוף היא צוללת כרי לשלות תומר עשוי כרולת. צלול ושקף ונקי. הצלילות האלה לתוך הגוף יכולות לחיות מכאיכות וקשות ויפות מאוד.

שולפיווואפבל ולפעלהו ואם

הנו ינים ומימין וניילא רוצה.

שהוא יגדל נצל הסיוש 'שקט

לחטוף נוקאאוט דמיוני כשאני יוצאת לשנייה אחת ואיזה מודל גברי את מעמירה בבית מול ניב? תנועה. אצלם זה מותז. אצלנו מאגר הפליטה". "לא מעמירת שום רכר. אין לי איבר עמיר כגוף. למה צריך להעמיר דבר שלא קיים. מיתוס מחלל ריק.

אשת לא סלה המשוררת. אבל יודעת להפעיל קסמים. ועוד איך יורעת. עוברה. אמשר לשאול את ירון לוגרון או את דוד שיץ שארתו אותה ביטוף. ציטוט". והיא גם למרה תיאטרון אצל ניסן נתיב ולא אספל: "תוא היה חייב להפוך אותי לתמהונית. עולה על במה רק בגלל ששוכחת טקסטים בצורה הותכתי למידות של תבנית אשה מוזרה, כרי לצאת כליכך נהדרת. אבל את השירים של עצמה היא זוכרת באתרית מוכנת כמשוררת. והפררוכס הוח דומה לגורל מאוד במרוייק כולל וזניקוד וכל תרך שינה קטן היא הוסכת בן־רגע לבמה, כשמקריאה את השיר עם חית ועין גרוניות וחיוך קטנטן ושיער פזור ועצמות לחיים על מצוקות, אינר, אחבה, חרדת מוות, חרדת עזיבה, גבוהות. שולמית אפתל אשה יפה. מאוד חזקה וגם מפוררת לרסיסים קטנים.

להינות מהחיים. כאמת מותר לך". אפפל: "לאשת משוררת קשת מאור ליצור סביכה המשפטים שהיא מרכרת לארכבים מאטוציאציות אווירה של איכרה תביבת סבר ומרגיעה יש לי רגעים

אשה לא נשואה. ויש הומור לגברת: "חומרים של גכרים עשויים זרע. גבר מזריע. בונה. אשה קולטת.

אפפל: "נשמה אין לה מין וצריך למצוא גבר שיירע להכחיש את הזכריות של הנשמה שלו ושיירע להכיר בשני מיני הנשמה שלו ואראו יהיה ראוי

רקע שלה מתסקרים איש ואשה, וחברה. מעצר מינהלי" כתרגום יומיומי נכון ללכסיקון שלה הוא התנתקות מאנשים. "כביוגרפיה שלי, לגברים יש תפקיד מבריע ולגברים אין תפקיד כלל. יכול לתיות שואת דון קישוטיות, מלחמת אבודה אבל אלה החיים שלי. סבתא שלי לא היתה אנגליה והסיסור תזה שאני חיה זה הסיפור שלי. לפחות הכת שלי לא תחבק מרגשי

חרופאת שלה אמרה להו "מותר לך להתחיל

מחירות, חתוכות בקצח, משפטים שנעצרים בחריקת, שאני יכולה לקחת אותך איתי לחורו ולפגוש את מהפבתיאון הלאומי.

"בלילות אני לא קוראת שירים של גברים. אני קוראת משוררות או כאלה שאני מזהה אשה מתחת

הקבוצה של הגברים שנמצאת בחדר הדמיוני שלי,

לא היה די ביטחון שיהיה מספיק כסף כשביל לפרנס

בשילום אמנות בכניה, במשרד השיכון בירושלים.

פרנסה קבועה וחשובה. משכורת שמאפשרת נשימות אוויר קבועות ומצומצמות עד מחנק. ובמקביל כותבת

טור אישי במקומון "צומת השרון" וגם מתייגעת במאכק מתמשך על טור עצמאי לביקורת ספרים.

המצאנו את רגשי האשמה ואנחנו נרמות בעיני עצמנו

ככלתי ראויות ולא מתיידדות אחת עם השנייה ולא עוברות ברצינות, מתחתנות על אמת, חיות בשקר

וכיתבות בהסתר אתרי הבישול והכביסה. ובלילות את

חושבת שאני הולכת לקרוא שירים של גברים? אני

קוראת משוררות: גבריאלה אלישע, לאה אילון, רליה

רביקוניץ, אנה אחמטובה, ויונה וולך. או כאלה שאני

עור: "מלחמת הקיום של המין הנשי שלי כליכך

אני רוצה לסמוך על האינטיליגנציה שלהם כלי

ומהמקום שלך איך נראים החיים של האחרים?

היות, לא להיפתח לחיים לנצח. כל אחר מביא

לחתונה נדוניה נפשית ורוחנית ואחריכך מתחיל קשר

טרוריסטי. איך בני־אדם יכולים לשמור על מתח חיובי

אם מתפרנסים אחד מן השניז אם הנשים, כנות מיני,

היו מוצאות פתרון לביטחון הכלכלי והתברתי – אז לא

יורעת איזה צורה היתה לחכרה הואת ובטח שלא זוגית.

גברים ונשים חיים יחד והם לא ביחד. וכליכך הרכה

גברים מתחתנים עם אשה שרוצים שתהיה אמא

לילריהם והם לא רוצים להיות מאהבים שלת ולוקחים

אותה לקורכן והעולם מבולבל. ואשה מתחתנת

לפעמים עם אמא שלה ולפעמים עם אבא שלה או עם

ילד שלה ועמירות של קשר כזה זאת עוברה שלא

מוכיחה שום דבר. לא עושה לי שום רגש נחיתות, שום

שית משתמשת המשוררת בביטויים המתארים איברים

נשים אינטימיים (רחם, שריים) או ביטויים אנטומיים

המתארים מרכיבי גוף נשי (צוואר, רגליים) השייכים

בשיר לדונרת חאשה או לדמות הנשית בשיר, בשמוש

סמלי פיגוראטיבי כדי לתאר מערכת חוויות נשיות

כמערכת חוויות מיוחרת הנכדלת מזאת הגברית.

בעלות השריים שונות בחוויותיהן מבעלי הזין. לא אין

כאן קריאה לשיויון. זו קריאה בזכות עולם אנושי

שונה. אלטרנטיווי אפשר לאמר. כיוון אכסטרווגנטי,

וידוי־תוקפני, אינטימי־ארוטי. כתיבה ארוטית אלימה

החושפת את שורשי הילדות של חוויית האשה של

שירת נשים היא כמו שירת גברים. גברים כותבים

וכשנשים נוגעות בזה בלי חיינדלך, בלי חשרוך הזה

של הגבורים, או הן השורות כמוני. תמוחה בעיני

העוברת שמכקר גורר לתוך תיזה על שירה הנחנות

שווסך מעין טכע שני אצל נשים".

משלו להעופה מינית זו או אחרתי.

תחושת כישלת בחיים. אין לי מונופול על הערר".

תשמ"ו ספר שירים רביעי, "חישוקים":

טיסת גשם

דכווית אגם או שד

"כל אתר מוצא לו את בן הזוג שמאפשר לו

מעייפת. אני כבר רוצה להפסיק לעשות חשבוו עם

מזהה אשה מתחת לאשכי הכתיבה שלהם".

או מה, את רוצה שאני אקה עור אשמה עלי".

"העולם הגברי עשה את הסלקציה. ואנחנו הנשים

כבר שלוש עשרה שנה שולמית אפפל עוסקת

משמרת, מגרלת, מאחה מטבע הרכרים לא אותה

"גברים ונשים מתרשלים במילוי התפקירים. מין אזר כורק אצל השני, בררך כלל המין תהוא בורק עלינו כמה זמן יכול הסוס לחיות כלי אוכל. קשר שלא מרעיפים עליו חיבוק ולא מחממים אותו הופך לקשר של מים עומרים וצפרדעים מקרקרות בקשר ולא

ולמרות כל המילים עומר בינינו גבר עלום, ממשי וחי, שהיא קוראת לו "האיש המופלא" והלשון שלה קשורה בחום של משי כשהיא מרכרת בו: "עכשיו מותר. נוצר קשר או מסוגלות שלי לפתה קשר שמותר להציג את כל הנשמה כשיא הפריכות. ואלה יתסים שתחילתם לא גרוי אלא מרפא. ועל מה חבל לין שלעולם איש כבר לא יידע את הרכות הראשונית

"...אמייך אינו מקל על איש ודאי לא עלייך פרטר שגוי שמדרכה עשתה לך להרגיש זונה ועבשיו את מבקשת למות למות למות"

אורז – זו השכנה שלי – רמי השקט לא סמיין אוח אלא למראית עין. קודם כל, דמי השקם לא היה נפיט הזה שקוראים לו שקט. בית המלאכה שלי הוא כתוך

הגוף ולפעמים רעש הגלגלים הוא בדציבילים איומים. על חמש עשרה רקות מרתקות שנתנה ב'פוף ציטוט" היתה מבקרת שכתבה: "סרט כחול". ועל הביקורת הזאת אומרת אפסל את השודה הכי קשה שהיא מסוגלת: "תראי, הגעתי לסוף ציטוס שנה חצי אחרי שספר השירים האחרון שלי יצא. למהו כאיוה ספק אני עוד מוטלת כשאני מוטלת בספק".

הגיחות מן הבית סלקטיחיות. לפני שבוע הלנה "עטוייה עור יהודי עבה" לשמוע עודיות של העצורים המינהליים. והושמעו עדויות מדהימות והמשורה דליה רביקוביץ קראה שיר שלה. ולאפסל יש מה להגיד תה לא כא מצד ימין, אלא מצד כואב כשהא אומרתו "אצל דליה כל תיבוק עדבי ונוא לוהם שיחודה

ותינוק יהודי הוא איש שב"כ לעתיד לבוא. "והחברים שלי שמדברים על עמים שיפסיק לדבר על עמים, שיאמצו ילד אחר מעיירות הפיתח בדרום ויפסיקו לתרכן קוביות על אלה שאוכלים מנגלים והיים כנופניות, שיקוץ ילד לדוגמה כמו דירה לדוגמה ויתנו לו חיים ויתמודדו עם שכר לימה, אוכָלוּ

אהבת, הרביצו לי, יש לי חוב, אני פותר". וזה לא סתם, היא חושבת, שנושאי וורגל נשמאל אין להם ריכור עם עצמם ולא ריכור עם אתב ליכם ורבים, כאופן מאור מדהים, מפתובבים כעשור האבישי לחייהם עם משבר יצירה כבד.

ותמלה "אתריות" איפה היאז שואלת המקודות "אחריות"ז היא אתראית. וזה גם קשור לפסלים שויא מתאימה לכל מיני ישובים בארץ. "למשל חומינו מסל לעיירת פיתוח. האמן, פינורה אליטיסטית, עשה מה שעשה כלי להיכנס לחדרי המדרגות ולהריה את הריועות של האבשים. והתוצאה אז, שהפסל שלו מעורד את היצר הרע של האוכלוסיה. ובא לחם לנתץ את חמסל הוה, לעשות צרכים, לאכול עליו, לבעום בו.

ליצור איתו עימות". ויש אנשים שמאור מתרשמים מהמלים הקשות שלה ואומרים: "כמה סובים השירים ואינו אשה הגוף שלה קצת ווויתיים.

וה לא נכון. עובוה אחרי הרכה דיבורים השתוקקתי למרק שלה מיק עוף הם עם איטריות. אחרי המרק היא אמרה שקשה לה להתיידד עם הגורל שלה. וככתה. ושאלהו "למה לא תכתבי שהחיים שלך קצת נפרמו אחרי שנפגשנה. בתנאי שתתני לי לכתוב על הדמעות שלך"

עניתי. ועשינו עיסקה. מרק תמורת רמעות ולמרות הרמעות. הגברת המשוררת שחיום בפרוס השנה החרשה, היא הוקה וכמצב טוב, ועריין אין לה כתרים על היאש, מדברת את כל הדיבורים האלה מחרר ההמתנה שלה, לא מחרר חקבורה שלה או

לאשכי מזנונים הכתיבה חדרי שינה סבתא שלי שלא היתה שם אף פעם, ויש רגעים שהמלאכה שלי כליכך קשה. זה לא שרמי השקט מבוד מזרונים, ריהוט גן,

מבחר סלונים

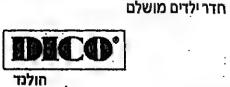
חדרי ילדים ונוער

- מיטת נוער

יום ג' עד 21.00 יום ז' 9.00 עד 14.00 פתוח במוצ"ש עד 23.00 יום ג' עד 21.00 חניה בשפע

404 404

מיטה דו־קומתית

YOUNG STALE

רהיטי "רון" בע"מ

רהיטי רון ניר צבי

לאנשים שחושבים צעיר

"חדר שינה

"חדר שינה "ענן

מיטת נוער

המכירה במפעל בניר־צבי

א', ב', ד', ה' מ'00.0 עד 19.00.

מושב ניר צבי (מול צריפין) 08-240540, 68-229546

'פסור ממע"מ לעולים חדשים

化有面积 野鸡 野狗

דבלה גליקמן. עשראת זה ב"זהו זהי

רצמבר יהיה רכלה נליקמן כן 39. הוא קצת מקריח, סים טיפה אמור שוור בשיער. חולצת טי שרט שחורה, מכנסיים כחולים, סגדלים ארומות. פעם התודרה בראיון שיום אהר הוא אולי יתראיין על מדות החיים, משהו שמעכר לשיתה תל־אביבית ממוצעת. "השמע", אמר פעם לעתונאית, "הייתי רוצה להעניק ראיון גרול וחושפני אבל לשם בך אני זקוק לשיחות ממושכות שיתפרטו על שנה שלמה. וקפה תמר זה לא המקום לשיחה רצינית".

אז נפגשנו בקפה תמר. והשיחה לא התפרסה על שנה שלמה. בקושי על בוקר־צהריים אחר, מה שמבטיח שזו תהיה עוד שיחה אחת, אך אולי כזו שתחשוף שככה נוספת מגליקמן. גליקמן על כוס קפה של בוקר קצת מתוח. ככלל לא נות לו לדבר. הוא התריע שאין לו חשק לחזור ולגולל את עברו. הוא הרי לא המלך ליר. גליקמן גם לא אוהב לומר דברים ברומו של עולם. זה לא התפקיר שלו. בסיום הפגישה, הוא יוצא לרתיב התל־אביני שהוא כל־כך אוהב ופולט בחיוך גליקמני מוכר: "זה בסדר לא?".

גליקםן היה עלול להשאר די אלמוני אלמלא הצטרף לתוכנית הטלוויזית הפוטולרית "זהו זה". עד לפני שש שנים לא היה כת ירוע למרות שהשחתף בהצגות תיאטרון רבות (שלוש שנים בתיאטרון מיפה ושלוש שנים בקאמרי), למרות הביקורות הטובות שלהן זכה ולמרות הסרטים שעשה ("הלהקה", "מסע אלוגקות", "לנה", "סופו של מילטון לוי", "אירית עירית") בהם בלטו כשרונותיו הקומיים והדרמטיים. זה לא היה זה ער שבא זהו זה.

עכשיו הוא משתחף בתשרירי שירות של משרד האגרגיה. מגלם את הטיפוס המוזר, החשאי, "אנגרטי". היה גם מעורכ בעיצוב הדמות. כתל־אביב הוא מרגיש כאילו נולד מהדש. אוהב את העיר. אפשר לראות אותו מרי פעם יושב כפאב ורופק כמה "ררינקים". בפתיחות המוניות הוא מעריף לברוח מהצלמים.

וכשמרכרים על דכרים אהובים אומר גליקמן שיותר מכולם הוא אוחב את פליני. "זה מרגש לראות סרטים שלו. יש בהם משהו חם. זת עושה לי טוב. אפילו אחרי "ג'ינג"ר ופרר" יצאתי מהקולנוע במצב רות טוב. זה עשה לי חשק לאכול אוכל טוב. מבין הקומיקאים אני אוהב את וישוריו גסמן, נינו מנפרדי, לואי דה־פינס. אדי מרפי נחמר אבל לא מצליה לוגדיהים אותי נורא. אני אוחב קומיקאים איטלקיים שנמצאים בין התכגרות וויקנה וצוחקים על עצמם ועם עצמם. מסטרויאני, למשל, מצחים אותי במבוכה שלו. ג'ק ניקולסון מצחים אותי".

לפגי כמה חודשים נחת גליקמן בפארים עם
הברתו לחיים, השחקנית ג'טה מונטה. מסוג הגיחות
הברתו לחיים, השחקנית ג'טה מונטה. מסוג הגיחות
שהוא זקוק לחן כדי שהאררגלין בדם יקבל חיזוקים
חדשים. והנת ביום פריסאי אפור וממוצע הוא רואה את
ניקלסון בשר ודם, במכנסיים משובצים ומשקמי שמש
המסתירים את העיניים הממזריות. וניקולסון מהלך לו
בשלווה, בטח חושב לו על מג'יק ג'ונסון ותקללות
שיצרח לעבר המאמנים שינסו לנצה את הלייקרס.
גליקמן, בהתלהבות וחיסטריה של ילד קטן, החליט
לקות יוזמה. "ברגע הראשון לא קלטתי ושאלתי את
ג'סה, מי זהו" היא אומרת ליו 'זה ג'ק ניקולסון'.

"ניגשתי אליו ומרוב התרגשות התחלתי לדבר איתו בצרפתית. הוא עמד, הסתכל עלי ומילמל 'כן, כתאום תפסתי את עצמי וביקשתי סליחה, הרי אני יכול לדכר איתו באנגלית. הייתי שיכור מהתרגשות וממזג האוויר ואמרתי לת 'זה פנטטטי לפגוש אותך. אני מישראל והייתי שמח להזמין אותך לכוס קפה, אני וג'טה שנמצאת מעבר לפינה". הוא הוריד את וג'טה שנמצאת מעבר לפינה". הוא הוריד את (תמשך בעמוד תבא)

הוא עשה הרבה הצגות וסרטים אבל רק ההשתוללות ^{בטלה המ}כה את גליקמן לכוכב גדול לאחד, שעוצרים אותו ברחוב ומחמיאים לו על הופעה שגעון. בארה"ב כבר היה מזמן נפטר מדאגות פרנסה. בארץ ^{אורה}, אם רוצים לחיות עושים חלטורות. למשל את "אנרגטי" בתשדירי שירות של משרד האגרגיה. התיאטרון והקולנוע כאן לא מענייי להיות ציפור משוחררת, הרחק מכבלי המימסד. החלום שלו לנסוע לאיטליה, ששם יודעים לעשות סרטים "אש עם אוזן גדולה" מאת אבי מורגנשטרן צילם: שמואל רחמני

35 **ชาฮeฮโอ**

(חמשך מהעמוד הקודם)

המשקפיים, ניפנף לג'טה והיא נעלמה. לחצנו יריים והוא אמר: 'פעם אחרת'. ג'טה אמרה שהתנהגתי כמו

היום מעדיף גליקמן להיות ציפור משוהררת מככלי תיאטרון ממוסר. הוא רוצה להכתיב לעצמו את הקריירה. המס שהוא משלם נקרא חלטורות. "פעם", הוא נזכר, "כשהייתי בתיכון ניגשנו אנחנו התלמידים אל מורה שלנו כבית־ספר דננים' ושאלנו אותו כשיא הרציבות, אם חלטורות הן אסון. היום הוא חושב שזה

לטורות מאפשרות לו לשלם את חשבון החשמל והטלפון. וגם לכרות מרמת השרון. "היום כשאני כתל־אביב אני רואה איפה גרתי. ברמת השרון גרגו כבית דירות שנראה כמחנה מעבר. החלטורות עוזרות לי לחיות את היום־יום. לשלם חשבונות. לדוגמה, הציעו לי תפקיד בתיאטרון ואז באת הצעה לעשות תשריר שירות והעדפתי לעשות את זה, רכר הרחוס מלהיות חלומו של כל שחקו. השנה אני לא מחובר לשום רבר. זה נוח. אני אדון לעצמי וטוב לי. החלטורות כאות כאילוץ. הייתי נורא שמת אם היו משלמים לי בטלוויזיה סכום שממנו אפשר להתקיים. אכל זה לא קורה ואני נאלץ לנסוע לצפון הארץ ולהופיע. אבל כסך הכל טוב לי ועדיף ככה מאשר להחליף מישהו בהצגה 100 פעם".

היתה לך בעיה עם זה בתיאטרון?

בתל־אביב הייתי על חוזים להצגות. בחיפה מצאתי את עצמי מחליף מישהו או עולה לבמה ואומר איוו רפליקה, או מחזיק תרב וזהו. דברים לא הכי נעימים. יש דכרים לא געימים שחייבים לעבור. כמו למשל לגור כחיפה או כרמת השרון. רק כזכות המקומות האלה אני יכול להעריך כמה טוב לי שאני גר כתל־אכיכ".

ושוב חוורים למגע הקסם של זהר זה קשה שלא להרגיש שחחבורה הזו פשוט נהנית מהתוכנית המשודרת פעם פעמיים בשבוע. "קשה להסביר מהן הסוד אבל יש תענוג אדיר. אולי כגלל שוה שידור ישיר. יש התרגשות, לא פחר. התרגשות הנפלאה, אהבת עצומה, שעשוע גרול. אין כאמצא קאט, אפילו אם הבטן שלך מתפוצצת. זה לא תיאטרון וכשום פנים ואופן לא קולנוע."

העונת הנוכחית בזהו זה היא השישית של גליקמן. כשנה הראשונה אנשים עיקמו מעט את האף כשגליקמן נראה על המסך. היה קשה לו להתמורד עם אהרת הקהל שהיתה נתונה מראש לבראבא־מושונוב־גוב. אבל היום הוא ככר שייך למטרר האבירים. אפילו מלחשים, שגליקמן הוא הכוכב. "זה לא היה מוערון סגור. הכרתי את בראבא ומוני מחיפה ואת גירי מהסרט 'הלהקה'. חיום אני יורע שצריך זמן כדי להכנס למסלול. יש לנו שפה משותפת, יחודית. נוצרה כימיה. ברור שהקהל לא פתוח לקבל גיבור חדש. מה שחשוב זו הדינמיקה של העבורה, להכנים את המסמר במכה ראשונה". גליקמן לוקח שלוק קטן מהקפה. פתאום ניגשת אליו מישהי ואומרת בקול נרגש: "אתה ממש נפלא בזהו וה". גליקמן מחייך בניישנות, אומר תודה. זה מחניף, בטח שמתניף.

יש ראגה עצומה שהתוכנית תהיה כמה שיותר טוכה. אין פיצוצים או מריבות. נכון שלפעמים יש

ולא נכואם קצת אחרי 6 שנים?

"ממש לא. לפעמים מכיאים אורחים כרי לרענן. ואז יש שמחה גדולה. תמיד יש מתח קטן שמביאים מישהי מבחוץ כי אין לו את השפה שלנו. מתייעצים איתנו את מי להביא. זו מין קומריה דל־ארטה ישראלית. אנחנו גונבים אחד מהשני דמויות ורעיונות. הטיפוסים פשוט מתפלחים כווארציות שונות".

גליקמן לא מפספס אף תוכנית. כשהוא מוריד

graenio 36

כלחץ, אני רואה את השידור אחרי יומיים. אבל זה התקופה כרננים היתה עליוה. פתאום אתה כוהמה". נדיר. אני זוכר כשהתחלתי שם, חשבתי שלאתר כמה אומרים עלייך שאתה פראנואידו שנים אבוא לטלוויזיה כשעה ארבע, אשחק שעה ואלך הביתה לעיסוקים אחרים. אבל זה לא ככה. בכל תוכנית יש התרגשות ראשונית. אתה סקרן לדעת איך היה. את התוכנית לא טובה אז אנשים לא יגידו לך שזה היה חרא, אלא 'נחמר נחמר'. ואז ברור לך שזה לא

> לפני הקופסה הקטנה, כיכב גליקמן על המסך ויצאתי משם מהר מאור". הגדול. הסרט "הלהסה" היה יכול לשמש כמקפצה נותה להשגת אהרת הקהל. גליקמן גילם את מפקר הלהקה שמאוהב כדפנה ארמוני, המעדיפה להתעלם עם החתיך של הלהקה, ששי קשת. גליקמן לא יצא משם סטאר. גידי גוב, גלי עטרי, חלי גולדכרג ואחרים וכד בכותרות וברעש. גליקמן וכה לטפיחה על השכם מאנשי מקצוע. הוא חושב שבקולנוע הישראלי אין סטארים. אין אכק כוכבים. רק אבק".

היית רוצה לעשות כרטיפו "אני לא מתכוון לעבור יותר בקולנוע".

"קשה להסביר

בתוכנית. אבל

יש תענוג אדיר.

אולי בגלל שזה

התרגשות, לא

באמצא קאט, אפילו אם הבטן

מתפוצצת".

פתד, אין

שידור ישיר. יש

מהו הסוד

האיטלקים עושים סרט על איש גרול עם אוון גרולה ואף גרול ואשה עם תשעה ילרים, והאשה בוגדת כו. למה בארץ לא עושים סרטים כאלה? מפריע לי שעושים כאן סרטים רק מהעיתון. ממה שקורה בחרשות. יש לי בעיה עם הסרטים על יתודים וערכים. אותי זה משעמם לעשות מיט על קצין ישראלי. זה לא מגרה אותי. כשאני יוצא מסרט של פליני אני רואה כרתוב את הרמניות שהופיעו על המסך. כנראה שכאן אין פליני. יש כל־כך הרבה נושאים, אנשים שמרברים לעצמם, משוגעים, צלחות מעופפות, אנחנו נמצאים ליר ים ובכל ואת ממשיכים לעשות סרטים על מלחמת העצמאות ועל מערך וליכור".

את בראבא ומוני מושונוב הכיר גליקמן עוד בתיאטרון חיפה. בעת ששני אלה הלכו לפרוייקט חמפורסם של נולה צ'לטון, העריף גליקמן ללכת לתיאטרון המסתרי ולשחק ב'מאפא ליאון'.

"לא יודע אם אני צריך להצטער שלא הלכתי לפרוייקט. כהתחלה זה נורא צבט לי, היום אני לא יורע. אי אפשר לדעת כיצר רברים מתגלגלים. הנה ראיתי פעם תוכנית טלוויזיה ובה הראו שהמקור מצאת הטיל היה קופסת שימורים של צבא נפוליאון. זה מסקרן לדעת, מה היה אם. הנה בסוף נפגשנו כולנו בחל־אביכ".

עם בראבא חיית חבר עוד מתקופת ירנניפי.

כן, היינו חברים טובים מאור. היינו עושים כל מיני שטויות. אני זוכר שפעם הוא כא אלי לרמה החייל וצילצל אצל השכנים. הציג את עצמו כסוכן של ספרים משומשים. הוא התפרץ עליהם בצעקות, יהבן שלכם תלמיד, תקנו לו אנציקלופדיות, תביאו לי לשתות, תנו לי מים, אני רוצה גם סירום, מה עם אגיע לאיטליה. האיטלקים, כולם שחקנים. ובערב מעליו את האיפור הוא מיד נוסע הביתה, יושב מול הסירופ". הוא התחיל לקרוע את הספרים והם היו הוא נסע. לא לאיטליה. אלא לאולם כתל־אבים לת חווידיאו ומגלגל את חתוכנית. "לפעמים כשאני בהלם. אני הצצתי מהצד וראיתי איך תוא מתעלל בהם. חות אינו עצרת. כן, חלטורה.

עצומה. לרעתי, מי שאין לו תרדות צדיך ללמ לקחו אותנו לסיור כצוללת. פתרתי שפתאום יצלח

ליקמן היה אתר הבודדים שלכש את מדי נית תי אם התקבלתי. מאני אמרה לה אתה חצוף, כאסה הייתי הצוף. יצאתי התוצה ואכרהם עשהו ררף אחד ואמר לי בלחש: "התקבלת". מתאום יוצאת פאני לובין וכשעשהו ראה אותה הוא אמר: "אל תנרנר, אנתו עד

לא יוויעים".

שיחק, אלא מהו סעם כשרצה לנוח מהמשחק הלך לעבוד בבניק.

להבין מאיפה לש פליני את החומרים שלו. הייתי ול יום אחר בונציה. הבי אני אוהב לנסוע לפאיט אנל

ושב אל המסעדה שלו, ששראים לה "אמידי הגליל" – מיבנה לכן, יפה ורתב־ידיים כצד הכביש המתפתל משפס לכיוון מידון וצפת, כמה מאות מטרים מהכניסה לכפר־הנופש ממאני שנעוני אמידים.

שלו למעיין פרוד, שואב אל

המיכלים מים צונגים וזכים

בוקר בוקר משכימה אשתו לאפות

זת הלחמנית שלה מקמח של חיטה

מלאת אחרי־כן היא תופשת את

נאוטובוס ונוסעת לתפקד כמורה

כבית המסר האיזורי. את מי־המעיין

הוכים יוצק דרור לוין, בעליה של

שמיריהנליל, לכדי תרס ערביים

תיצבים על רלפק מסערתו. הסועדים

כאן מכים, איפוא – בנוסף למיצים

ודור לוין (ושל שאר אנשי המושב)

שוכלסים כימבריאיםר, מנישים כאן גם

צרותה כוקר. על שולחנך תמצא אז

צלוחית רבש מהוד, קערית עם סוכר

שם, ומאה, תבלינים. את מודגך אתה

ניטל, כשרות עצמי, מהשולחן וומרכזי,

קליו אתה פוצא: סלסלת פרי העונה:

ותים שערים טבולי שמן ובזוקים כעלי

ההה (פינם) התוכים לדק – אותו צמה

שאהריו מענים כי הוא סנולה לנידוש

נחשים מפתח הבית ולסילוק עין הרע

מעריפתו של התינוקי סלסלת לחמניות

שיות (קנח מלא), שכיפתן כזוקה

נתבה שומשומין: סלט ירקות שנחתך

ה עתה מיני גבינות ולאכנה ועוד ועוד.

משים - וושום - קונום אותם;

לאחתנה אתה מוצא בתנווה

שלנו פפר בישול לא שינרתי

בפרכוביו, אחל אלבום מחכונים

מיוכים שבייצורו חברו לא פחות

רומן פולנסקי סיפר בראיון על מישהו שהעלך לקנות סיגריות ולא תוזר אתרי זמן סביר. זו תודה לטיפול. לראות מה לא בסדד איתו. אני לא נכנס למעליות, מפחד לטום. כששירתתי בלהקת חיל הם

שנים, תה צמחים תם ומשקאות צמחיים נוננים - גם למים פשוטים ושתורים הספר "בית צבי" לפני שלבש מדי צבא ת ופניעים ישר מפי המעיין הנלילי. כודדים התקבלו לפני הצבא. בחנו אותי פאד לוביץ, שנפטרה לאתרונה, ואברהם עשתו. שאל "אמירי"תגליל" היא מסעדה נטחונית, המשרתת גם את נופשי אמירים, גם עוברי־אורת מקריים וגם את מי שמטיילים בגליל ומתאמים מראש צת מסלולם עם מדעד סעודתם. נעונות הנופש, כאשר ביתניו של

אחרי בית־צבי שירת גליקמן בלהקת חיל הים יתר עם רכקה זוהר, שלמה ארצי ואחרים. "אין לי געגועים לתקופה הזו. אין לי שום דכר נעבר שאני מתגעגע אליו". מתמרים הלבנים של היל הים הוג תפס מחסה ומני תחת כנפיו של ניורא נודיק היה צריך לקבל תפקיד גרול במחומר יבקרוב אצלכם. אלא שהקרוב הזה מעולם לא התממש ונודיק כרה לחו"ל. גליקמן גילם תפקיד קטן אצל פשנל, ב"צידמה לה דוס". ברגעים הראשונים סירב להתפכה מהולה ואפילו העיד לפשנל: "מה אתה נחתן לי תפקיד כה קטן, אצל גודיק הייתי כוכב". פשנל מיתר לקיקו אותו. "אצלי לפחות תקבל משכורת", אמר. וגליקה

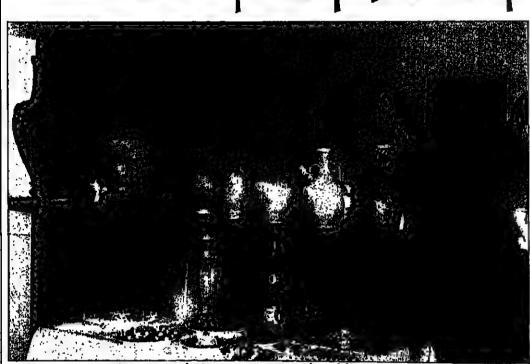
"ווייתי תוור אתר הצהריים וישן ער הבוקר. כה, עובר, ישן. שבועיים נמשך הרומן שלי עם הבניין. פעם אחרה בא אלי חבר והציע לי להיות סוכן של מוצרים אלקני רוניים. למכור לתנויות. זה נשמע פשום. אתה מקבל אוזווים מכל מכירה. לא מכרנו כלום. אבל ממש כלום

תחשב לבד כמה אתוים זה יוצא". גליקמן לא רוצה להכבים את המדינה לסלון שלו. פעם נשאל "למה אתה לא מתחתן עם ג'מה מונמה"ו הוא ענה למראיינת כחיוד ציניו באמת למה לאו אם תבקשי, נתחתן".

לתיאטרון הוא ישוב רק לתפקיר טוב. לרגן גליקמן חושב שיהמלט" יכול להיות החלום הכי בחל של שחקן. אבל אחרכך הוא מודיד גם את המלסי "וה הכל בולשים מה שאומרים על תפקיד חזיים של שחקר, הוא אומר.

"יום אחר", הוא אומר בבטתון, "אסע לאיטליה

לא רק לקישוט. תכדים היפים ב"אמירי הגליל" מכילים מי מעיין צוננים ווכים (צילמה: דיטי בהירי)

לשתיית קפה, מוגש לך תה מצויין היתר, פיסות קטנות של מלפסונים צמחונית מגוונת: סלט עשני תבליון: מנה כצהריים ובערב תפרים רחב במעטה של שקרים טחונים. אתה מוצא ואגוזים. כאותו מחיר, כמקום צלחת

ראשונה שהיא גאוות המקום – מימרח מוסקה שבמקום בשר ממלאים כיו משקרים טתונים המונח על גכ חצאי הציליה קציק של עשבי תיבול. לחמניות חמימות. פתיחה ערינה ושעימה. אחר כך אתה יכול להומין שורה ארוכה של פשטירות וממולאים, סיגארים ופסטלים, כאשר את הכשר שבהם מחליפים מוצרי טבעול. ה'חיקוי' ביניים. כל כך מוצלח עד כי לפעמים מהרהרים הטבעוניים הסוערים שמא "מסררים"

אותם. אין וזשש. זם אתה מתנגר עקרונית ומצפונית ההמלצה היא מרק הטרטור, המכיל, בין לחמניית־הכית; מרק ככחירתך: פלאטה אמירי־הגליל שבו ירקות, סיסות מוצרי

מוחמצים. עם ההגשה מכסים אותו אחרונה, תה צמחים ורולדת תמרים ומגוון, שיש בו הבל פרט ל... בשר. מנה בתפריט גם סלט עשוי עשני תכלין, או צמווגית, אתה יכול לקבל דג פורל.

"מנה עיקרית" יש אחת בלבר: דג המכורגר צמחי או שניצל צמחי. תמורת פורל בצורות הכנה שונות. אכל אתה 6 שקלים יקבל שולחנכם קנקו זכוכית יכול בהתלט להרכיב לעצמך ארוחה גדול עם מיץ לימון טבעי, או קנקן של מלאה ומשביעה ממנות ראשונות ומנות משקה הכיח המכוסס, כין היתר, על

עשכים ועלי גרניום. העיסקה הטובה ביותר במסערה זו היא ה"ארוחה העיסקית" (24 שקלים, הקטנים, הממולאים באורז בולל כל המסים). במסגרתה אתה מקבל ובטחון מן־הצומח של טכעול; את פאי ויש גם מרקים. כימות הקין החמים את ממרח השקרים על גבי הפטריות עם כורגול: את תכשיל

שעים אוואדר

קבורירה, שהוא מפרובאולו או אמ חוצילים תארמניים בטעם פיצחנ או את חעוף בנוקח רואן (עשוי בליקר

"במשנרת מות שינות ועונה תמצא, בין חותר: מתכונים לדובושעורש חחונורי, לקום שאנטיו הבלגי ולפאי ובינה נוקה

גלוג שוודו וזאביונה פלורנטינית

כל מה שושום מסונימות יודעות . מארבעה אנשום - צולה ודירו בעל נישול זה להבוא את הבעל . מנופו . עדות ושמשון יכוכל שיל נושול זה לחביא את חבעל. לידי לתותר, או כדי לחימוע ממצב הבדיחות הרכות תמשובצות בקפר חות לא תמוד "ינקיות", אכל מבין כות, אותן נשים משויימוה ות ובות מספור מחבור קונות המתכוום שבו כשרום למתודוו ספר ביפול זותי אחת תקיבות לכר: ספרי סנה יוצאום לאור בעולם : יותר ויותר ספרי בושול, ויותר ויותר

מתכוולם, מוחדום, הלקם אקווענים למדיו אוקדומות הקשורות לוכלה ומביאהו, חכוקה עולם ואוריו הנידחיםו עיעוב נראפו נקלומעויני אלה ועוד מאפינים ורמונט וזה רק אפע קצה ממח את קספה (פיאה בחוצאה שקורץ אל הזוללים והשובאעם את קספה (פיאה בחבון ממאמיים ועשרים עמודו אלבום "עודנים") המצא בו את החבון ממאמיים ועשרים עמודו אלבום "חולנו השוני (קואבונות בבישול החבודה החו

(תמודיים)

העונה. היו שם סכרס ענקיים, עם טעם של מעם, ותאגים ירוקות טריות. המסערה פתוחה לארותות צהריים וערכ. סגורה כלילות שכת. בשכתות כצהרים יש קצת לחץ. מומלץ לכוא ולאכול שם בניחותא וכהרחבת־הרעת

באמצע השכוע, או מוכטחים שרות טוכ יותר והסכרים נרחכים על מה שעתיר לעלות על שולחנכם.

להומין הומוס, צ'יפס, נקניקיות צמחיות,

ועריין לא הזכרנו את עלי הגפן

טכעול, אננס וכו' – הצורה, וכמידה

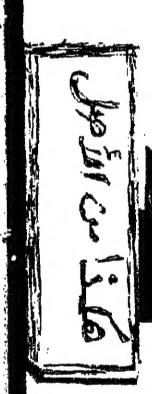
מסויימת גם הטעם, רומים מאור

לתבשיל ירקות סיני. בסיום, על חשבון

הכית, הגישו לנו צלחת עם פירות

37 BIDEDIO

רבי מכר בעברית בהנחה

הצבע חכי יפה בעולם

פאול קור פאול ש"ח במקום -.13 ש"ח

עזר ועוד...

לי כל גל נושא מזכרת (ספר + קלטת) נדעון מחניימי /י.רמל -.24 ש"ח במקום 90.13 ש"ח

נתיבת בן יהודת 26. ש"ח מקום -.24 ש"ח י-.19 ש"ח במקום -.26 ש"ח

גן החיות הקטום פאול קור פאול קור 9.50 ש"ה במקום -13. שרח

מכבי תל אביב כדורסל

בארץ אחבתי עזי פו 29.50 ש"ח במקום 40.80 ש"ח

ברוך לשם -.18 ש"ח במקום אל ש

ספר פוסטרים

הפתעה לילוים

צביעה, ספרון

ברורנים

KOCKNEY POSTERS

מ"ח במקום 22.50 ש"ח במקום 35.-

אלונה, אלונה...

בכללן – "טינופות".

יכיתי עם זה ער עבור התגים. חשבתי שלא כראי לקלקל את האווירה עם ריחה הלא־

נעים של פרשת אלונה איינשטיין, רעייתו

לשעבר של ארוק איינשטיין, אשר עברה אל

המתנה החרדי ומתגוררת בירושלים. לא מכבר,

בהופעה ציבורית בפני גשים, היא שיסתה את הקהל

בכתבת 'מעריב', הדס מנור, שנכחה כמקום לצורך

עכורתה נשים מהקהל התנהגו אל הכתבת באלימות

פיזית ומילולית כשאלונה איינשטיין מגצחת על

המלאכה ונותנת את הטון ככנותה את העתונאיות

כאמור, מאז האירוע היה לי די זמן לסלוט את

העלבון, ועוד יותר זמן לחטט בעברה החילוני של

אלונה איינשטיין. עברתי על קטעי ארכיון, שוחחתי

עם ירירות שלה מתקופת הסמים – ולא הצלחתי

לגלות מה הביא את הנברת איינשטיין (בעיני היא לא

רננית) לנהוג ולהיראות כמו הר הוזוב בהתפרצותו.

שהרי העתונאיות בארץ, ובכללן החתומה מטה, נהגו

נכפפות משי עם אלונה, נצר למשפחת מייסדי

"השומר", נכרתם של מביה שוחט וישראל גלעדי, כתו

של הסיים הטראגי מכפר גלעדי אל"מ גדעון (ג'רה)

שוחט, מי שהיתה גרושה מהממת כאשר הכירה את

שתעו לפלוש לחייך הפרטיים, שתכתוב את הסאגה

של היי הגישואים שלך, שתתאר מה שאירע בין

חלרת הכת הראשונה לשבייה, וכן הלאה וטפח איזה

מעני שגם התברה שהקיפה אותך התייחסה אליך

כאל אשת "העולם הנרול", המנהיגה של החבורה, אולי

לא רק כשל ייחום אבות אלא גם בגלל מנהגי הסמים

שהגיעו אליהם מן "העולם הגרול". ואז, למרות ש"כל

חומן הית אשתר של אריק (להוציא תקופת הפריחה

ולקבוע כי אשה כאלונה אינה יכולה, כנראה, לחיות

או מרוע, אלונה, לא היתה אף "עיתונאית קטנה"

אריק כתור מזדנבת של האליל.

ריח לא נעים).

משתלתת בערה שלמה.

תיבת דואר / יש גם חצי־חבר

עקבות "חבר, מכר, ידיד ורע" ("חיים לחברו הראשון. "לן מפח", חיתת תגובת הראשון בל מפח", חיתת תגובת הראשון בל מפח", חיתת מום 19.88) יש לי בשבילן סיפור וכל שאר תבריו הרבים של הבן. 'תשאיר את המנוול, אני כבר אשפל בו", חשיב ששמעתי במשפחת ממוצא פרסי:

הווצייתכו לאב. בן מזרן התפאר בפני אביו כי יש לו אלף חברים. במשפחתו של מאיר אחרוני מכפריטבא, לא האב השיב כי לו – יש בקושי חצי חבר, החליטו לבדוק את תחברים. שחטו כבש והכניטו לשק.

מכירים את המושג "חבר", בגלל הקשר המיותד אשר נרקם בינן לביני, במשך למעלח מעשרים

שנה, אני נחשב חצי־חכר. ואני מאוד גאה על כך. "בשעת מריבה הרגתי אדם ואני מבקש לקבור גיל פלד, גבעתיים אותו אצלך בתצר, מפחד המשטרה". אמר חבן

> שנים ארוכות ללא גבר – והנה ראו, זה מה שקורה: התיסכול מופנה אלינו... מזה זמן רב מנסים למצוא לד שירוך הולם – וללא הצלחה. ולכן, אנא, עיזרו לאלונה. אולי אין די ברחמי שמיים.

על המיתר המשפחתיז יש האומרים כי כך הרבר מפני שבעיתות שלום הנושא הפוליטי מתחלף בענייני מרוע החלטתי להתעסק עם אלונה שנקטה לשון הבית, ואין לך דכר "כיתי" יותר מאשר המשפחה. אכל כיכים? משום שאינני יכולה לסכול יותר את הארישות אני מככר את ההסכר הציני יותר: כאשר כמציאות שפשתה בקירבנו, אנשי התקשורת. מטיחים בנו המשפחה נמצאת בירירה – עולה הדרישה לטפח את עלבונות ואנו, כמין אצילות המתפרשת כחולשה, כמעט לא מגיבים. טיפה אחר טיפה, עד שנוצרה ערכי המשפחה. עם שיעור הגירושין כיום עלולים 60% שלולית גדולה שבעיני מתורגמת לשפת הסטטוס מילדי אמריקה לחיות עם הורה־יחיד עד הגיעם לגיל המקצועי: במישאל בקרב תלמירים על היוסרה שהם 18 מעניקים למקצועות שונים – הגיעו העתונאים כמעט המשפחה המאוחדת בפני הציכור הרעב לערכים

לתחתית הסולם. תמוה שאלונה איינשטיין, מי שנהנתה שנים כאלהז משיב ה"טיים": יש בכך צביעות. רן קוייל, מחסדיה של התקשורת, מי שאפשר היה לעשות ממנה חגיבות שלמות ("סיפורים מפה ועד הודעה חרשה", כדברי מי שהכירה אותה מקרוב מאור) – מעזה לזרוק בנו בוץ. לכן החלטתי לכתוב קטע שהוא בעיני "קטע הוה, משך שתי העונות ששירת כסנטור, בקושי שלא מתאים לך לכתוב" - והרי זה מה שיגירו לי התראה איתם ואשתו מורה כי מעשית, היא מתפקרת

יסכו מאתנו את האלכום המשפחתי". בכותרת זו הוכתרה מסה שהתפרסמה כשבועון החרשות "טיים", מאת דוויה ער שאטינפש מן התמונה המשפחתית הרביקה אותה מציגים עתח בפני הציבור האמריקני כל

העצמאית שלך כצלמת של החבורה – הצלחת להגיע המועמרים הרצים לכית הלכן. לעמרה של כות. אבל לך דע באמת למה. ולכי דעי והרי יש פה מעין תגובה־כביכול למה שכתבתי למה, הרף הסיפול ההעתונאי הכה הוגן כך, את בסור זה על "אשהו במירוץ", כאשר נסיתי להשוות כין צמירותה ופעלתנותה של אשת המועמר לנשיאות יכולתי לעשות את מלאכתי קלה וגם וולגרית,

בארה"ב - לבין מה שקורה אצלנו בעת המירוץ

מכין כל האנשים המרכרים על מסירותם למשפחה – הפוליטיקאים צריכים להיות האחרונים בתור. כאשר אתה כזירת ההתמודרות לנשיאות – אתה מכנים למיטתך ולחרר האמנטיה שלך 15.000 עתונאים – מה שגורם נוק נורא למשפחה. יש כאו כמויהצהרה לעולם שאתה נוציג את האמכיציה שלך כמקום ראשון - את המשפחה כמקום שני. פירוש צ'ארלס קראוסהסר, כה הוא מביע היותך פוליטיקאי הוא שיותר איכפת לך מה שורה בכווית מאשר כגן הילרים של כגך. והציבור מה רוצה? הוא רוצה כנשיא שהמשפחה שלו ככר לא מעסיקה

לבחירות: הגברת פרס מול הגברת שמיר. זו מבכרת

שלא להכיא את עצמה אל אור הזרקורים – והשניה

גרתמה למערכת הבחירות. לך תדע מה טוב יותר

קובע קראוטהמר ב"טיים": "מדוע מנגנים עתה

ואם תשאלו – מה כליכך רע בלשחק את משתק

המועמר במירוץ כסגנו של בוש, מציג את אשתו וכני

משפחתו בשירוך טלוויזיה לאומה כמי שתמיד עומרים

לצידו ומהווים את מקור הכוח שלו. איפה, והרי האיש

אותו, ואת כל כולו הוא נותן לאומה. תנשיאים האתרונים של ארה"כ כמו אייזנהאואר, רוווולט וקנדי נהגו כמי שאינם יכולים לתפקד במיטכם ללא עורתה של פילגש. אבל זה מה שלא יעוע כל כך את האומה כמו את האשה החוקית וכצרק. הבוחר, הרי, "משלם" כעכור מנהל המרינה ולא בעבור בו זוג...

במשטר פרלמנטרי, כאשר יו"ר המפלגה יוצא למירוץ בתירות - הוא כררך כלל מציג את קבינט הצללים שלו. באמריקה מומין המועמר המפלגתי את רעייתו וילריו וכוככת קולנוע שהיא כת־רורו אל הבימה, מכרך אותם ומתנשק עמם וצוכט אותה, את האשה, על עכווה. ה'טיים' מציק כי תחת זאת יומין המועמר את שר התוץ שלו והתובע הכללי וישאיר את בני משפחתו ככית. זה יהיה, כותב חשבועון, הרבה יותר דמוסרטי.

> מימין בצילום משנת 69'. מרגימה תקרוקת במיפנס משמאל בצילום מ"82", ראי

41 biagain

עסק מלוכלך

(אמשך מעמוד 8)

.

ועור ישוכים סטנים המזרימים שפכים לנחלים העושים דרכם לים של תל־אביב. היום כבר לכודים השפכים הללו בפרוייקט הביוב האדיר של גוש דן. "אנחנו כתחתית, מה לעשות"ז שואל־משיב יעקב שיינברג, מנהל היחירה לאיכות הסכיבה באיגוד ערים גוש דן. "מי שנמצא בתחתית תמיד דפוק".

כל העסק צמח, איך לא, מקטסטרופה. "בשנות השבעים היתה קטסטרופה בירקון", מספר אברהם זכאי, מנהל הפרוייקט. "שפכים הגיעו לירקון ומשרך הפנים ביקש מהאיגור להחלץ לעזרה. לכן סלט האיגור, בראשותו של יצחק כספי סגן ראש עיריית חל אביב, עור שש ערים – ראשון־לציון, ראש־העין, אורייהודה, קריית־אונו ואזור. חוץ מזה הוקמו סכרים בירקון. היום 'נלכר' הביוב של כל הערים הללו כמאספים של טרוייקט הביוב שלנו, כך שמי כיוכ אינם מגיעים לא לירקון ולא לנחל איילון". אברהם זכאי משיכ בכך תשובה נחרצת למי שהפנה את שרת הנריאות, שושנה ארבלי אלמוזלינו, לנחל איילון כדי לוזפש בו ביוב.

בשלב מסויים החליטה הממשלה כי חבל ששפע כוה של מים ישפך לים, ולכן הוחלט, במאי 1977, להקים מפעל למיחזור הביוב. במקום לשפור את המים לים – לטהר אותם ולהשתמש כהם להשקיית שרות בנגב. משרר החקלאות ררש שהמים הללו יהיו מי שתיה לכל רבר, ולכן בחרו במתקן היקר של גוש דן. הם זוללים כמויות גרולות של סיר, המזרו את שקיעת הטוב ביותר, המשוכלל ביותר. כיצד מתבצע הטידור?

אברהם זכאיז "סוג מסויים של חיידקים מפרק את החומר האורגני, גם המוצק וגם הנמס. החיידקים חללו

זקוקים לחמצן. קיימות כמה דרכים לספק להם אותו: לאפשר התפתחות של סוג מסויים של אצות המשחררות חמצן לביוב בשעות האור: לערכל את המים במערבלים המתרירים אוויר למים; לדחוס אוויר לתוך הכיוב: לרחום המצן לתוך הכיוב".

חולות ראשון לציון, לשם מגיעה הכמות האדירת שהגוש האורכני והתעשייתי הזה פולט מדי יום ביומו, משתמשים כשתי השיטות הראשונות, דהיינו – אצות

"בסופו של התהליך אנו מקבלים נוזל מלא בחיירקים שעשו את העכורה", ממשיך אברהם זכאי. "אנתנו נותנים להם לשקוע. מלמעלה אנו לוקחים את קולחים היסובים', והברת 'מקורות' מחדירה אותם למאנרים תת קרקעיים בסביבות יכנה וראשון לציון. ההחררה לקרקע מהווה גם סינון נוסף. מאחר שכמאגרים התת קרקעיים אין המצן, אותם חיידקים שהצליחו בכל זאת לעבור את מערכת הסינון הספרנית שלנו – מתים שם".

זה נראה כמו חזיון במרכר. מלב החולות של ראשון לציון צצים לפתע שני אגמים ענקיים, אלפיים דונם שטחם. ממטרות סוכפות בגיל ומשקות שטחי השא גרולים. רק סירות ומנגל חסרים כדי להשלים את תבונת המארק היסהפה והעיקר - אין כמעם ריח רע. עודם הנקטריות מוורמים לים פלמנים בציוור שארבו המישאשים באוב אהימצרי במור בציוור

Hisealo 42

בחורף תהיה בעיה

איר בן מאיר צודק", אומר שמואל רוחם, במוחל במשתחפים ממשתחפים בחמישים אחוז בפרוייקט חטיחור של העיר. "גם אנחנו טענו שחדרה צריכה מתקן טיהור יותר זול. היום הוא עובד. כל חשפכים של חעיר נכנסים אליו. בחורף תחיה בעיה. את הבוצה יהיה צריך לשפוך אל חנחל. ואז מח עשינוז לא עיתרנו שום

"אתה שואל אם זה גדול על חדרתו תראה. ההשקעה כבר בוצעה. המתכננים חעריכו שוח יעלח נ-4 מיליון דולר, ובעצם זה עלה שבעת מיליון. עלות החפעלה יקרה, והיום כבר ברור לכולם שזו היתה שגיאה. במצב של היום מפעלי נויר שופכים ישר לנחל, כי חמחקן אינו יכול לקלוע גם את תשמכים שלנו. אם חיינו רק אנחנו ניחא. מי יודעז אולי עכשיו, אחרי מח שקרה, העניינים יחחילו לווז".

הטיהור חודש. במפעל המיכני רק 19 שעות. הוא מטפל בשבעים מיליון קוב מדי שנה, ומיגרעתו היחידה – תיפעולו יקר. זהו מפעל עתיר אנרגיה ולטהר באמצעותו קוב אתר של מים עולה 5.6 סנט. אכל גם אגני החימצון יקרים. שם זה עולה 11 סגט, כי המוצקים. רק לשם משוואה – הכאת קוב אחד של מים כמוביל הארצי לראשון-לציון עולה 14 סנט. כלומר, עלות המים המטוחרים נמוכה יותר מאלה ה"טהורים"

המוכלים כמוכיל המים הארצי. מפעל הטיחור, של גוש דן חוא המבוקר ביותר במדינה. השנה הפתיימו פעולות גיטור של הים, והתברר כי ימה של תל אכיב, לא יאומן, נסי לחלוטין. גם לכוצה, שיותר מ־95% ממנה הם מים, לא היתה השמעה שלילית על איכותם של מי חים. למרות שכלולו של המפעל, צריך עדיין בחורף להשליך את הבוצה אל הים. זה היה הקיץ הראשון שבתל אביב התרחצו בים נקי לחלוטין. בקיץ מצליח המפעל להתגכר על הכוצה בכוחות עצמו.

פרוייסט הטיהור של גוש רן, שתוכנן בירי תה"ל, הוא הגדול במדינה ומהגדולים מסוגו בעולם. המהגרם יעקב שיינברג אומר כי הרעלים הם הבעיה מספר אדוו בעולם וגם אצלנו. הפרוייקט שלו מטפל בשפכים של 2000 מפעלים, וווץ ממיליון ורבע תושבים. יהיום גוש רן לא סובל מפגעי ריח ויתושים", הוא אומר בגאווה. "פיתחנו מערכות חיטוי שעוכרות בנחלים. כיום, תוך שעה, אנו יכולים לחטא את כל הסביבה. יכולת כזו לא

יעקב שיינברג: "הרעלים הם הבעיה מספר אחת בעולם וגם אצלנו, בגוש דן מטפלים בשפכים של מיליון ורבע תושכים ואלפיים מפעלים"

זאתז כי קיבלנו כולירע מקלקיליה ומכל הסביבה". אבל המעם לא שמענו על חולי מוליו שמ "הם תולים", אומר המהנרס. "פשוט אין רוות אני

חייב לתת כיסוי לאיזור שלי. ערביי קלקיליה שולחים אלי ביוב. לוד ורמלה שולחים אלי ביוב. ואני מקבל הכל, כי אני נמצא כתחתית".

מהנדס "מקורות" אדם קנרק מקבל כאגני יאשון־לציון שפכים מיעקב שיינברג והופך אותם למים זכים. "הביוכ הוא מסור המים השני בחשיבותו בארץ", הוא אומר. "הפרוייקט הזה פותר לגוש רן את בעיות השפכים, ולחברת 'מקורות' זו תוספת מים

תברר שהפרוייקט המשוכלל בחולות ראשון־לציון אינו פותר רק את כעיית השפכים של תגוש האורכני הגדול נמרינה או מוסיף מים ל"מקורות", כי אם מהוה גם חומת מגן כפני המלחת מי תהום. כל העסק הוה מופעל על ידי חמישים עוברים כלכד, שמצליחים להשתלט על יותר משמונים מיליון מטרים מעוקבים של שפכים מדי שנה. על כל אלה לא נותר ליחיאל כהנא, ראש עיריית חררה, אלא להביט בקנאה. הוא צועק כבר שנים שכתוספת קטנה יחסית, לא יותר ממיליון וחצי דולר, יוכל המתקן של חררה לקלוט גם את שפכי פרדס־חנה ואור־עקיבא, פלוס כמה קיבוצים, לנקות את נחל חדרה המצחין ולמכור מים כשפע לחקלאים בטביבה.

"הפרוייקט שלנו אינו מושלם", הוא מתלונן. השקענו כו שבעה מיליון דולר. הוא פועל ארנע שנים, מפעלי הנייר השתתפו בהקמתו והם משתתפים בהסעלתו, אבל מפעלים אחרים באזור פרם הצפרפו. כמובן שאנו יכולים לכפות עליהם, אבל אתה יורע מתו מצכה של התעשיה. אם נלחץ יותר מרי נחנוק אותם. ארבע שנים אנו מורימים מים טתורים לים. וח לא חבלז אני זועק לשמיים, אבל מי מקשיבז שני מיליון רולר שפכנו לים. למהז הרי זה חלםו יכולנו גם לפתור את כעיית המליחות. אבל בעסק הזה משפלות יותר מדי רשויות. משרד הפנים בביוכן משרד החקלאות ב'מקורות'ן משרד תבריאות בתברואה: צריך לרכז את זה. המכון שלנו עובר טוב, אבל עם כעיוה. הבוצה שלנו לא מתייכשת".

יש לו חזון לראש עיריית חררה. ובחזונו נראה נחל חררה נקי, מלא דגים, סירות משייטות כו "תנו לי מיליון וחצי דולר, לא כמענק, כהלוואה, ואני עושה ואת", הוא מבקש, ואיש אינן מקשיב.

גם לשלום שבתאי, ראש מועצת אור עקיבי הקשינו. הוא מציג מכתבים ששיגר לפני ארכע שנים ואפילו לא נענה: "יש לכנות מתרש את אגני הוימצח ולהרחיבם. יש לחרש את הציור בתחנת השאיבה

היום כבר שמים לב לחררה, כבר מתלבשים על אור עקיבא המסכנה ותולים כה את הקולר לתחלוא הביום. יש ככר חולים כרעננה, אכל תמיך יוכון שמאור עקיבא יצא הפוליו. שם הולה הקטסטרום ובישראל, כמו בישראל, מקטסטרופה ייצא מחקו

טיהור משוכלל גם באיזור חדרה הוה צריך לשלוח מכתבים לשלום שבתאיז יחיאל כחגא היה צריר לועים חמס במשררי הממשלהו לקססטרומה היו צויקים לייול יוהנו היא באה

תובעות אחריות.

פנטהארו

כמו צמח בר

ק כששכב אוהר בבית החולים, היה שייך לה

סטודנס למשפטים. כן מחזורו של ניר.

יפה תואר כאורה שנראה כמעט מגונה. ניר

שלא היה רגיש במיוחד ליופיים של גברים, וראה

כמתת טבע זו, חולשה נשית; גם הוא היה מוקסם

מאהד. פנים בהירות, עיניים ירוקות גדולות קבועות

כאילו נתוך מסגרת שכל מטרתה להכליט את העיניים

היפות. עצמות לחיים גבוהות שהישוו לו הבעה

מיוסרת נמקצת. שיער כהיר צונח ברישול על המצח.

ספורטאי. ועל הכל גם תלמיר מכרים. ניר טען לגבי

. היה משהו לא הגון כמתנות הרכות שקיבל אוהר

אכל, ניר למד לסלוח לו אפילו את יופיו וכשרונותיו

רק כוכות התמימות כה הוא קיבל את המתנות הללו.

הפשטות המוכנת מעליה שגרמה לו לא להכיר

ביתרונותיו. גליה קבעה כי סוד יופיין של הנערות

אבל הנערות ידעו. לידו, מש עצמו ניד מסורבל,

כנד, חמר חן. אפילו כשרונותיו כמי שיודע להתבטא,

לחשוב נאורח מקורי, להופיע כפני ציבור, בטחון

לצמי, התנמדו כאשר אוהר היה קם לדבר. אז היתה אז

מסתררת דממה קשובה. אוחד לא דיבר בקול רם. לא

פעם ניסה ניר להפריך כין הרברים שאמר אוהר לכין

הופעתו החיצונית. לא יעזור כלום. על הנייר חיו

הרברים פשוטים, אפילו לא מתוחבמים. ניך דימה את

הרצאותיו לצלחת גדושה כל-טוב אבל כשאתה כא

לאכול אותה אתה מגלה שיש בה בעיקר שומן

ועצמות ניר ביקש להפריד בין קנאתו האישית כאוהר

לנין הצלחתו המסחררת של חצעיר לרתק לא רק את

כני מחורו אלא לשמש כוכב האוניברסיטה שצופים לו

את רוב הדרך להצלחה פוליטית" אמר אוהר לניר

כאשר דיברו על הבחירות הסרכות ועל החצעה לשלב

את אחד במטה אחת המפלגות. "הם לא עומרים בפני

צעירים מכריקים. היום הגיל קובע. אנשים רוצים

לראות פנים צעירות. כשרונות צעירים. אנשים רוצים

להעניק הורמנויות נמאס להם לראות את הרור הזקן

להצלחתו האמיתית זכה בקרב כנות המין היפה.

גלית, שהכירה את אוהד, קבעה בפשטות, "הוא

אולי משום שקיבל זאת כמובן מאליו, חנוהג שלו

כנעדה עשוי היה להזמיץ אפילו את לבו של ג'ינג'ים

נבר שאוננו רוצה להתחייב. הוא יהיה מוכן לקרב פל

אדם על הכפתור הראשון של ההתחייבות ואו יחמוק.

הא נכל שאשה תמצא בו את המאחר הנפלא בוותר הגרים ביותר, המשעשע החום ביותר, כל, עד היא

אינה מנסה להלכיש עליו את עצמה או את בעיותית:

אורת הוא נסוג ונעלם והיא מגלה שירה ריקה.

מתנהנ כאילו הוא מתכוון לחיות לנצח".

"נימינו אם אתה צעיר ומצליח עשית כבר כמעט

צפון כעוברה שהן יורעות את עוצמת הקסם שלהן.

אוהד לא יויע.

עתיד פוליטי מבריק.

אותר כי אלוהים נתן לאדם אחד מתנות רבות כליכך.

יגאל לב

גליה שהתבוננה כו בכשלות של אשה, ראתה את כל הסכנות והיסורים שצופן צעיר יפה תואר זה לגבי המין הנשי. לניר אמרה ביריעה שאפילו כנה לא יבין, הוא עוד ילד החבר שלך. וכמו ילד הוא אוסף סכיבו אתכל הצעצועים. שיהיו רק שלו. הוא יתחיל להתבגר ביום כו ילמר לתת צעצוע אחר. כיום כו ילמר לקבל אחריות על הצעצועים".

מכל ידירותיו של אוהר היתה יפה אחת שלא

תו הכשלון של הכלתי רצויה. לא חלמה אפילו להיכנס לתחרות. אוהר הוא אליל שאפשר לחשוב עליו, לחלום עליו, אכל לא

ניר לא הבין את משמעות הרברים של אמו. גיל הוא נראה כמלאך הרובץ על העננים. 25 הוא גיל שבו האגואיזם פורח כצמח גרניום יפהפה. הוא לא הבין את משמעות היות מחוייב. לקבל אחריות. גבר בו 25 לא בריוק כשל לקבל אחריות. אבל אוהד הפך את חוסר האחריות כמעם למעשה אמנות. היה לו כשרון גדיר לקשור קשרים עם נשים. להקסים אותן, ואחריכך לנתק עצמו, ברגע שבו הן

העוה אפילו להתקרב אליו. כברת גוף, פנים תפוחים. שפתיים הנושאות עלבון התבוסה. עיניים מושפלות בכאב של אשה כלתי רצויה. אפילו כשרונותיה כסטורנטית למשפטים לא קידמו אותה כדי להיות "אחת מהתבר"ה ותמיד נשאה על כתפיה השחוחות את

לגעת בחלום.

מתחת למצחה, כמו פרינגה היתה מתכוננת בנערות שאפפו את אוהד בצחוק, בקלות הרעת שלו בפראות האכזרית בה תקף נערה שניסתה לחדור

ירידותיו נטשו אותו אחת לאחת. תחילה כאו מעטירות עליו רחמים, פרחים ותשומה לכ. אכל הוא,

בתוך עולם העלפון שהיה שרוי בו שמר על האגואיום רב החן של גכר המעניק רק את עצמו, אבל לא את נשמתו. הוא העניק להן בריוק את מה שנתן תמיר: להעריץ את יופיו, להתענג על חינו. אכל עכשיו הן גילו את סור האגואיזם שלו, המוטל חשוף לע הסדינים הלכנים,

"כשאתה לא זורע קשה לך לצפות שאחריכך יצמתו לך יכולים" היה אורי נוהג לומר לניר. הוא התכוון ללימורים אבל ניר הבין כי גם במערכת יחסים אנושית הרברים נכונים. אוהר לא נתן דכר לידירותיו. הוא שמר על האני שלו מכופתר ובטות. הגן על עצמו. לא רצה להתחייב. עכשיו תפסו ידירותיו את עומק המשמעות של גבר שאיננו מתחייב. כל עוד יכול היה להעניק להן צחוק ואהכה יכלו לשאת גם את הריחוק המגן עליו אבל השכיכה הקפואה היתה תיוכורת לריחוק שנהג בהן כאשר היה כמלוא חושיו.

האשה היתידה ששמרה לו אמונים היתה יפה. עכשין הוא כולו שלה. אף אחת לא מתחרה עליו. הוא איננו יכול להתנגר. היא יכולה לפלוש אל עולמו הפרטי המוגן והמסוגר. לרחוץ אותו. לסרק את שערותיו. לנשק לו. בכחינת לא רק מותר, אלא כמחווה אנושית. חבריו של גיר אמרו "תראו כמה היא

לתחום שרטיותו. אף אחת מירידותיו לא הכירה אותו

לא היתה אשה שהכירה את אוחר היטב כמות.

סבתו של אותר אסרה עליו לפנות אופנוע. אחר. מרודיו נהרג בתאונת דרכים על גבי הכלי בעל שני הגלגלים מודעה לסכנה הצפונה בו, אסרה על נכרה האחוב להתקוב לאופנוע. חודש ימים לאחר שנפטרה קנה אוהני את האפנוע שלו. שביע לאחר מכן החונש

A Balance of Carlotte אפילו הפגיעה החמורה לא נגעה בפניו היפות.

נאמנה. תראו כמה היא מסורה. כמה היא טובה". ניר חש לא נוח מול המסירות הזו. משהו בעולמו הגכרי טוב יותר מיפה. למרות שמעולם לא שם אליה לב. אמר לו שזה לא בסדר. וכאשר גליה כאה לכסר את למרח לפרוא את אוחר כסכלנות. לדעת כי הרמת אוהר במיטתו, והיתה ערה לטיפול החם המנשט הגבות שלו פירושה שהוא פתוח לכל מעשה משובה. והדואג של יפה, אמרח לניר כשיצאו מבית החולים צל של קוצר רוח בשפתיים מבשר: "זה הגכול". חנועת ור מתנשאת ככנף ציפור פירושה "עכשיו אני מוכן לכל הטירופים" ואילו יד ימין מאוגרפת פירושה "התרחקי ממני, אל תתקרבי יותר".

> ולא היתה אשה שהיתה מרוחפת מאותר כמוה ואו באה התאונה ופתחה בפניה חורמנות שלא חלמה אפילו.

נקמה. היא יכולה להרשות לעצמה. זהו לא מחווה של ארכה אלא שיא האגואיום של אשה". אוהר הכריא באורה פלא. אמרו שמטידותה של יפה הצילה את חייו. הצוניקנים גיחכוו הוא הכריא למרות הטיפול שלה. כלומר, הוא נחפו כל כך להיפטר ממגעה עד שלא היתה לו ברירה אלא לסום על רגליו. מהרגע שפקה את עיניו נרתעה יפה וחזרה אל

לצאת חורה לביתו חורו אליו ידירותיו, יפה לא היתה

בין הצללים. כאילו יש איזון כין הרדך שבה חור

לעצמו, והנחיב בו נמוגה והלכה כשהכריא ויכול היה

אסטרולוגיה

לא "קורבן של הגורל"

בל חיי נטועה בי הררגשה שהגורל שולט בי -לא אני בר. כל דבר שאני מתכננת לבצע - משתבש בסוסו של רבר, למרות שני עושה הכל וסועלת במלוא המרץ בדי לקייכוו. נסיבות חיצוניות שאינו תלויות בי לחלוטין מעכבות ברגע האחרון את ביצוע המעשה. כך קורה בנישואין, בעבורה, בנסיעות ועור כהנה וכהנה.

(חשם, הכתובת, תאריך ושעת חלידה של חקוראת שכערים במטרכת)

בביגוד לתחושתך, אין בהורוסקופ שלך שום רמז להיותך "קורכן של גורל אכזר". ההפך הוא הנכון. יש לך מפה טובה וחזקה, ספוגת ערכים ומוסר, יוזמה ואחריות, ואמילו מידה של מזל שיעמור לצידך – אם רס תאמשרי לו.

גרמה לי שבעייתך היא שאינך נותנת צ'אנס למול. את כה חוקה, כליכך שואפת לשלמות, כה עסוקה כתכנון ובשמירה של ענייניך שלא ישתכשו, שיתנהלו בדיוק ברפוסים שקבעת להם - עד שאת מחמיצה את ה"צ'ופארים" שהחיים עשויים להעניק לך. ורמה לך אם תרפי מהשליטה, אפילו לרגע אחד – הכל יתמוטט סביכך. טעות בידרו לחיים הגיון או לא תסעי השנה לחו"ל. עליך לקכל תקופה זו ורינמיקה משלהם. הם טובים למי ש"זורם" איתם בטבעיות ובספונטניות ומתנכלים למי שמנסה להשתלט עליהם ולכפות עליהם את הגיונו הפרטי.

הרפי מעט את הרסך. הורידי את רמת ההשתדלות שלך. הפחיתי ציפיות. וותרי מעט על שליטה -ובמסומה טפחי את החוויה. מיפגש עם גבר, לדוגמה, אינו חיים להתפתח לנישואין או לקשר וגשי עמוק. הוא יכול להיות סתם חוויה מהנה, כין אם יהיה לו המשר וכין אם לאו. אם כזו תהיה גישתך – יגבר הסיכוי, בעיתוי הנכון (שאינו נתון לשליטתך), לקשר

זה או אחר להכשיל ולהתפתח כאופן טבעי וספונטני. הוא הדין לגבי שאר התחומים בחייך.

האינטנסיוויות הרגשית והמעשית שלך דוחים את הקץ כמקום לקרבו. הרשי לעצמך להיסחף מדי פעם, להרפות שליטה, ליהנות מההרפתקח של לחוות את הבלחי־צפוי. גם באותם מקרים בהם נסיבות אובייקטיביות פועלות נגדך (ולכולנו יש תקופות כאלה) – אל תראי עצמך כעורבן רדוף גורל, שכן חייך. אני מציעה לך כיוון שונה ומעניין: לקחת גישה כוו עלולה ליצור פסיפיות ומרירות וכאב קורסים כרפואה אלטרנטיווית וריפוי כלחיצות, צמחי

מדור זה עונה האסטרולוגית רות אלי למיקבץ (חמועלה בגורל) שאלות אישיות של קוראי "טופשבוע" בחחומים שונים. קוראים מעוניינים מוזמנים לשלות שאלות (מודמסות או בכתב־יד ברור) לכתובת: רות אלי, מערכת "סופשבוע", "מעריכ", ת.ד. 20010 חל-אביב, מיקוד 61200. לשאלות יש לצרף את תאריך הלידה המדוייק של השואל/ת שנה, יום ושעה, וכן את מקום חלידה. ילידי חו"ל מתבקשים לשלוח את שם חעיר בנוסף לשם ארע הלידה. ללא נתון נוסף זה, אין כל אפשרות להציב

בין הפונים תיערך הגרלה, ומדי פעם יתפרסמו חמכחבים שעלו בנורל בצירוף תשובת האסטרולוגית. תמערכת תכבד בקשות קוראים שלא לפרסם שמות ופרטים מזהים אחרים.

ובקשה מיוחדת מרות אלי: פונים רבים מעוניינים לקבל מכתבי תשובת אישיים לביתם. דבר זה הוא, לצערי, בלתו אפשרי. לכן, מי שאינו מוכן לקכל את התשובה מעל דפי העיתון, מתבקש לא להמנות שאלות למדור.

פנימי... וכידוע, גם הגוף עלול להגיב באופן שלילי על תחושות רגשיות קשות.

במשך השנה האחרונה את נמצאת במצב "נזיל", הרת שינויים ותהפוכות. כמצב זה יש לצפות לבלתייצפוי. לכן לא אוכל לומר לך בכטחון אם תסעי כהזרמנות להתחרשות עתירית, גם אם העכשיו רווי מתחים ואכובות. זכרי: כל אימת שאת חשה שנסיבות החיים עומרות לבגור כך – המֵרי שליטה בקבלה, וברוב המקרים – רברים יסתדרו לטובתך.

אני אלמן, ללא ילדים. למרות כל מאמצי, לא הצלחתי לחנשא בשנית וחדבר מציק לי מאוד. גם משכורתי קשנה ואינני מכוסם די הצורך. האם אנשא אי פעם, האם עלי לעשות הסבה מקצועית?

(השם, הבתובת, תאריך ושעת הלידה של הקורא שמורים במערכת)

(21 במארט עד 19 באפריל)

(20 באפריל עד 20 במאי

לאבך חמץ חשוב.

- מת בי בין בין

(21 במאי עד 20 ביוני)

הסכה מקצועית אינה דבר פשום כשלב זה של

אתה אכן עקרב מאוד לא טיפוסי, שכן מול שני

כמו כל מאזגיים טוב אתה מאוהב באהנה, נמשך לרומנטיקה, אוהב אסטטיקה וזקוק לבת זוג כאוויר לנשימה. מהעקרב ירשת את הקיצוניות והאינטנסיוויות הרגשית. עצתי לך – לא להצטער על אשה הזונחת אותך כשל מזל לירתך. אשה כואת אינה ראויה שיקחו אותה ברצינות. יחד עם זאת, כראי לשנות מעט את התנהגותך כמחיצת הגברוה המצאות תן בעיניך: הכנס מימד של קלילות והומור למפגשים אפשר לחן לרכר ולהתבטא, אל תפרוש לפניהן מיד את רגשותיך, צפיותיך וכוונותיר. השאר להו מרחב נשימה, חשיבה ומחיה. תז להן הזרמנות לפתח רצון להיות במחיצתך, כדרכן ובקצב שלהם.

אם תפעיל את הרגישות העסרבית שלך, לא תהיה לאף אחת סיבה להרתע מהקיצוניות והאינטנסיכיות של העקרב.

בר וכרומה) או בתחום יעוצי כל שהוא (אספרולוגית) יש לך הבנה טבעית עמוקה בכני אדם וכשרון פסיכולוגי מצוייו. אם תצליח לרכוש מיומנות כאתר התחומים האלה תוכל להקדיש את שעות הפנאי לעיסוקר החרש, ווה יעזור לך להגדיל את משכורתן, להעניק לך בטחון ולשנות את כל חייך. או גם לא תהיה כל מניעה שתתחתן ותכנה לך חיים טוכים יותר.

בין עקרב למאזניים

אני יליד מזל עקרב, אבל רוב האימיונים של בני עקרב אותם קראתי אינם מתאימים לי. אני אלמן. ברצוני למצוא לי בת זוג חדשה, ונתקלתי במספר מקרים כהם הגברת, אחרי הפנישה הראשונה, מסרכת לחמשוך, היות שהיא משוכנעת שמזלותינו לא מתאימים. הייתי מבקש ממך לסור את ססקותי בקשר לאסטרולוגיה.

(השם, הכתובת, תאריך ושעת הלידה של הקורא שמורים במערכת)

כוכבים בלבד המצטנעים במזל עסרב במפת לידתד -ניצכת סוללה בת חמישה כוכבים במזל מאוניים. אי לכך, תכונות המאזגיים מאפיינות אותך הרנה יותר מאשר תכונות העקרכ.

רות אלי

תחזית לשבוע שבין 7 ל־13 באוקטובר

(ברצמבר עד 19 בינואר 22

רסנו נטיח לחסתגר בתוך עצמכם.

(20 בפברואר עד 20 במארט)

ווטוכבים אתכם.

(23 בטמטמבר עד 22 באוקטובר) למנוחה, להגיגים ולמילוי המצברים. כי־ זרו ומן טוב להישפע לעצות של אחרים.

ונם עיטוקים תוכותיים יחפקו חלק ניכר הרומנטי צמויום עכשיו דגעים ועימים.

(20 בינואר עד 18 בפברואר) בימים אלוז ייתכן שתתחילו לעסוק בפרו-להצעה עסקית שתקבלו השבוע. בתחום העסקי כדאי לפעול במי ברטיק דגש על שותפויות וחקרישו תשומת לב בודה אתם מתברכים עכשיו בחשום העסקי כדאי לפעול במי

תיי חחברה חוססים מאוד בימים אלה,

לבית ולמשפתרן.

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) בימים אלה הזכלו להשינ ההקדמות חשור הקפידו למלא עכשיו הבטחות, אחרה אחם נוטים עכשיו לרברבנות מופרות, הישמרו מפני התרחבות יחר בה בתמום הקרייבה, אך אל תופן את עלול לחיווצר קרע עם אנשים היקרים וייתכן שכדאי למתן נשיה זאת, כדי לא העשקין ייתכן שאתם ווטלים על שמכם מולכם יותר מדי ואל תניחו להצלחות לכם. ענייני שוחפויות ופעילויות בצוותא לעודר קשה שונים יותר מכני יבולתכם. לעומת זאת, היקים למדר שינוים יותר מכני יבולתכם. לעומת זאת, היקים למדרר שי ווער מכני יבולתכם. לעומת זאת, היקים לסמדר את ראשבם. מוטב לשמד עבשיו מורגשים חשבוע. קיטאים ותלמות בעני . בבית, אך מישמרו מפני דוצאות מיותרות. בימים אלח להביע את תרעיוות שלכם על פרופיל נמוך. הקדישו תשומת לב. ין הקשור בקריירה לא יעורה את אחרת הקפידו למלא הבטחה שניחנה לבן משפי ולשכנע את הסובבים. גם התחום היציה

עצה שתקבלו חשבוע בענייני עסקים לא המתכננים נסיעה עלולים להיתקל חשי לא כל מה שתשמעו חשבוע יהיה וכון. לנושא נסיעות וטיולים. כדאי לפנות זמן תועיל לכם דכות. זה זמן טוב לביקורים בוע בעיבובים. בתחום העבודה עלולים ומוטב להתייחס לדברים בספקנות. או אצל חברים וידידים, אך חקפידו לסיים לחיות קשיים בריכוז, ושימי בתכניות יעי התקשורת עם ידידים קרובים מצויינת. מים אלח אתם נוטים לדאננות יתוח. אין קודם לכן את המטלות שלכם בעבודה. כיר את מצב הרוח. שימרו על כוחותיכם עכשיו. זה זמן טוב לניצול הכשחו חי והקפידו לווח חיטב ולאכול בצורה מסוד- צירתי. לא כדאי להתעמק בבעיה הקשר

(23 ביולי עד 22 באגוסט) ייקט תומניטארי כלשרוו. במישור החברי כדאי לעשות עכשיו חכניות לביקור חבי אין צורך לנסות לחרשים את השובנים תי צמויים בילויים רבים, אך כדאי לחיש- רים המתגורוים במקום רחוק, כדי לחדק אתכם באמצעות ביובווים ראוותניים. א יתרה לבן חזוג. יחיה עליכם לחיוחד שלא רבה. מישהו קרוב עלול לשכוח למלא . חבעחה.

(23 באונוסט עד 22 בספטמבר) תי מודגש עכשיון.

לל הודש: בל חודש: 72/3 − כל חודש: 72 עמודים • סיפורים • שירים • קומיקס • תשבצים, • חידות • מדורים להפעלה עצמית • מדבקות

1 24 24 th 15 - 4

מחיר מנוי לשנה (12 גליונות) כולל הפרס המיוחד – 45 ש'

למנויים ולמכירה בכל דוכני העיתונים

העניקי לבתך/בנך צ'ופר אמיתי:

מנוי שנתי על צופר *

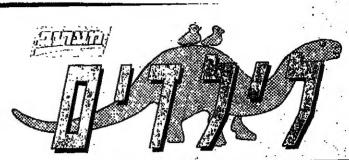
פרט מיוחד לכל מנוי:

בובת "ברבי" או 3 קופסאות "לגו"

MATE HAND WIND WIND PROPERTY OF THE PARTY OF

'ומר" (מעריב כתבי־עוֹד) – מחלקות המינויים 7. 20,000 "אביב 61,200 "אביב 61,200 "המנוי (משפחרו) שם פרטי תמ" שכונה		The Walter Street	The second second	Acres of the Park	′2
ווב שכונה	(*	תאריך ליקה לועזו (מלי	A Transfer of the second	עה) – מהלקת המינוים	ימר" (מעריב כתבי" 7. 20,000 יאביב 61,200
			ים פיסי	מקי	ם המנוי (משפחח) זוכ קוד

THE POPP CONTRACTOR

7 באוקמובר 1988 כ"ו בחשון תשמ"מ וליון 356 עריכה כת דורה בר עריכה נראפית חוה עילם

גם אני הייתי ילדה

בְּנֵנִל־אָבִיב, שְׁכָּן קַן חָשּוֹמֵר הַאָּעִיר. בִּינִינוּ

אָשֶׁרָ תַּשָּׁלְכָּים הָתֵיּוֹירוּהָ לְבַית אָבִיחָ בְּסוּוְ

בְּל יוֹם עִנּוּיִים אַכְּוְרִיִים. הָאמֶץ הָרוּחְוִי

שְלָה הוּא הָתָנֶלְמוּת הַנְּבוּרָח הַיְּהוּדִית.

יּנְבּור יָלְדוּתְנִי הוּא אַבְשְׁלוֹם מַיּנְבָּרָנ, אַף

חוא חֲבֵר נִילְיי, וְגַם חָבֵר שְל שֶׁוְח. הוּא

הָנָּת לִי אָת דְּמִּוּת תַּצְּבְּר הָאֲמִתִּי, דּוֹתַּר עַל

סוֹקותוֹ הָאָצִילָה בַּין הַפּוֹשְׁבוֹת וְכְרוּן־יַעַקֹב

וְרָאשוֹן־לְצִיוֹן. לא שוֹנַא אָת הָעַרְבִים בָּנִי

הַמְּקוֹם, יְדִידוּתִי, שוֹחֵר שָׁלוֹם וּמְשוֹרֵר.

על הַבְּקּוּרִים בְּבֵית נִילִ"י בְּוְבְרוּך־יַעֻקְבּ אָנִי מַמְלִיצָּת לְכָל הַיְלָדִים. בְּחוֹר יַלְדְּיוֹ

הַקְּטַבְּהִי מַהָּאֲוִירָת וְהַקְּפּוּרִים הָאוֹבְּסִים

ַטָּמָקצעוֹת הָאָחוּבִים עְלֵי חָיוּ חָבּוּר

וְסְבְּרוֹת. הָיָח לִי נחַג לְחַמְשִׁיוּ לְכְּתֹּב

בְּעַצְּמִי אָת חָעֻלִּילָת בַּסְּבָּרִים שְׁפִיַּקְתִּי

או א ואת משלה נונעני 1. המלכוב נוה פּבּבּשׁנוי

קָרָאתִי הָמוֹנוּ אָהָבְתִּי לְדַקְלָם וּלְשָּׁתַק. אַנִּ

יוֹתַר מִבּל רְצִיתִי לִּחְיוֹת סוֹפֶּרֶת בְּשָּאָגְדַל.

חַלוֹנִי חָיָה שְּׁפֶּל חַשִּׁבְּרִיוֹת יַתְמֵלְאוּ כְּפַרִים

שָּׁאָנִי בָּנִובְתִּי. חְיִיתִי יַלְדָּה וַזְצְבָּנִית וְרוֹדְבָּח

וְלְנְקֹט עָמְדָה תְּנִע שְּרָאִיתִי כִּי נַעֲשָּׁה עָוְל

דניאל סטוקלין

לאָדם. לְּיָתָה אוֹתִי הַחוּשְׁה שְּצְרִיךְ לְתַּקּן

נוק, יכלתי להתעיב בקריבות לאילי

גְּאוּלֶה כֹּהֵן

לְבִינֶם תִּתְנַהֲלוּ 'מִלְחֲמוֹת הַיְּחוּדִים'. הַרְבֵּה קָּרִיבוֹת הָתְנִהֲלוּ בְּצָמְרוֹת עֲצֵי חַגּץמֶז, חַבַרת חַבְּנָסֶת נְאוּלָה פוּוּן, מְשִׁעֵם סִיעַת שָׂנִצְבּרּ בַּתְּוֶף, וְנִצְבִים שְׁם עַד עֶצֶם הַיּיום. "הַתְּּנִינָה", בּּלְּנָה אָת יְמֵי יַלְדוֹנָה עֵל חוּף יָפָה שָל תַל־אָבִיב. "אָהַבְתִּי לְבְנוֹת בְּצַמְרוֹת הְעָצִים נְהַלְנוֹ וְכּוּחִים פּוּלִיטְיים אוֹ צָרַחָנוּ שִירִים צַעֻקָּנִיִּים וֹסְסְכֶּואוֹת אִישּ אַרְמוֹנוֹת חוֹל", הִיא מְסִבְּּרֶת, "וְכָל בְּעַם לְעָפַוֹת רַעַהוּ. הָיְרָתה בַּינִינוּ תַּחֲרוּת סְמוּיָה הָיִיתִי נָעֲצָבָת מָחֶדֶש כַּאֲשָׁר נִּלִּיתִוּ כִּי בִּי יַקַעף רָאשוֹן אָת פַּרוֹת הְעֵץ (מַעָין אַר מוני נשעף בנפי הים. על חוף הים תַּאַנָה). אַך לְבַּפּוֹף, כְּשְהָתְעַיִּפְּנוּ הַתְנַהֲלוּ בָּאוֹתָם יָמִים אוְרחוֹת נָמֵלִים בְּדְרָבֶּן לְיָםוֹ. שִׁתִּקְתִי רַבּוֹת עם יְלֶדָיוּ שֶׁל מַהַפִּוּלְחָמוֹת, הַתְיַשָּׁבְנוּ יַתְדָּיו לְמַשְּׁה וְשְׁרְנוּ שיוני אָרֶץ־יִשְּרָאֵל יְדוּעִים. בָּעֵל עַדָר הַגְּמָלִים הָעַרָבִי. גַּט בְּיָפּוֹ הָיוּ לִי "אָם הֶיוּ מָּעָבִירִים אֶת הַוְּפוּחֵים מֵאוּלֵם דידים ערבים, עמם שחקתי 'קלאס', הַפְּיִאָה שָל הַכְּנָסֶת לְצֵמְרוֹת עַצֵּי חַגּ'וּמֶז, מַחֲבוֹאִים׳, כָּל פָּעִם שְּבָּאוֹתִי לְבַּקּר בִּחֲנוּתוּ פְּמוֹ אָז, הָיֶה הַמֵּצֶב וַרְאָה טוב יוֹתַר... שָל סָבִי, סוֹחַר הַבַּדִּים. באוֹתָם זְמֵנְים לא הַמְּעַבֶּר לְתְנוּעַת הַמָּחְתְּנֶת אַצְ״ל הָיָה" נָיוּ יָחָסִים בָּעִיתִיִים כְּבְיָמֵינוּ בִּוּן עַרְבִים טָבְעִי תִּשְׁבִילִי. לְמַרְאַה חֵיֶּל בְּרִיכִוּי יהודים ולא חנה צוף בְּּמִפְנָּשִׁים חָבְּרְתִּיִּים הְתַעוֹרְרָה מָּקַרְבֵּי הָמָּחֶשְבָה – אוּ אָנֵי אוֹ ווּטָים בַּין יַלְדִי הָעַרָבִים וְהַיְּחוּדִים בְּמוּ הוא בָּאָרֶץ יִשְּרְאַל. חיום. צַעָצוּעִים לא הָיוּ לִי, וְרֹב הַמִּשְּׁחְקִים "נְּבּעֹרָי יַלְדוֹתִי הָיוּ שָּׁרָה, נְבּעֹרָת נִילִ"י. הַיּנִ פְּרָי דְּלְנִיוֹנִי. רַק בְּיוֹם הַהּוּלָדָת קּנְיתִי שָּׁרָה אַהַרֹנְסוֹן שְּלְּחֲכֶּה עִם חֲבַּרְיהָ לְקַבֵּל מִנְּנָנָה שָל מָמָש. חִפֵּירִני בְּקצָר רוּחָ, לָפָּחְתֶּעָת לְסִלּוּק הַהַּעְרְבִּים, תוֹף אֲמוּנְה וְלְבַשוֹף שָאַלְחִי אָת אָמִי. וְכָּךְ עֶנְתָה לִי אָתַבְּרִיטִים שְּיָבוֹאוּ אָתַוֹרִיהְם יְסַיִּעוּ אַמָּא: 'לְּיוֹם חַהוּלֶּדֶת אֲנִי מְבִיאָה לֶּף אַח ּוָדֶקבֵּת מְדִינָת יְהוּדִית. נָּם לְאֵחַר שְנְתַפְּטַר שָּאָנִי יוֹלֶדָרו, זֹהִי מַנְּוֹנֶה לְכֶל הַחַיִּיםוּ, עֶשֶּׁר עַל יָדִי תַּהָּוְרְכִּים, עָנְרָנה קשות וּמוּל עֵינְיתָ מַנָּעוֹת פָאַלוּ סָרְבוּ בִּנִּיִת... אֲשֶׁר יְצְרוּ ענו הְאַכְוֹרִיוּת אַף אָת אָבִיהְ, כְּדֵי שְׁהְוּנֶלֶּה הַמוּלָה, שִּׁמְּחָח וְחֲמִימוּת. בּּוְמִוּוּ וְּוָנִסְפֵּר אָת סוֹדוֹת הְאִרְנוּן, הִיא נְצְרָה אָת הָרָואַבְוָבְרָּנִי מְאַד לְשָׁמֵע תַּבְּשוֹרָה, אַף לְשׁוֹנָה, וְכָאֲשָר לֹא יָכְלָה עוד לִסְבּל בְּשָׁוֹותְבָּבַּרְתִּי חָעֲרְבְוּיִי אָת תַּבְּטְתָה שְׁל תָּעָדִּינִפָּת לִירוֹת בְּעַצְּבְה מַאֲשֶׁר לְבְּגִּד. אָפָּא. פָּגִיל 10 הִצְּטְרַמְתִּי לְּרְעוּעַת 'בֵּירְנ"ר' אַחוֹנָגה רְבְקָה, שְּנְבְּטְרָה לִמְנֵי מִסְפָּר שְנִים, לשכבת האשירים – 'הגו זלים', בתקוח נָהָנָה לְּסַפַּר לִי עַל אָצִילוּתָה שָל אַחוּתָה לַעָבר לָבּוֹגְרִים – 'חַנְשְרִים'. לא חִיִיתִּי נירעת לַמְּסָרִים הְאִידִיאוּלוֹגְיִים שָּׁרָח. לַמְרוֹת הַפֶּבָל שָׁלֹא יְתֹאֵר, שְּעָבָר עָלֶיתָ וָחָעִנּוִים שְהַתִּישׁוּ אֶת פּחָה הְיִתְה (הַּשַּׁלִיטִיִים). אָן שִירִי הַּוְּתנּנְעָה, אוֹרָנִם שָּׁרָה צוֹעָדָת וְקוּמָה, בְּרֹאשׁ מוּרָם בִּנְסִיכָה,

ואולה כהן

H13230 46

וְרָבֶּשְׁתַּי נַאָּה לְלְבַשׁ אָת מַדַּי הַהְּנוּעָה וֹלְתַּרְנִישׁ שִּׁאַנִי מִשְׁתִּיָּכָת מֵעַהָּת לְּצְּבְּא הַיִּתֹּוֹןי שְּׁבַדְּרָךְ. מָנִי שְׁהַיּוֹם, מָן נְם אָז, הָנִיתִי יָלְדָּת מַּרְדְּנִית, חַטְרַת מְנוּחַה, לא מְטָשְׁמִעַת אוֹ מְכָמְלֶּוֹרָת. זְה הָיָה מַאֲמֶץ פרול בשבילי לעמד יחד עם בשם בשורח הַיִשְּׁרָה וּלְקַנְּבֶּל פְּקוּדוֹת מְמֶּדְרְיכֵי הָוּעֵר

> ממול קן ביוניר, בו נשב היום ביות ז'מוטינסקי, בּרְחוֹב הַפֶּּלֶן ג'וֹרְג׳

(כורדיסטאן)

מִדִי חֹדֵשׁ בְּתָּדְשׁוֹ הָנֶה הַשַּׁלְטָן נוֹהֵג לָעָבֹר בָּרְחוֹבוֹת הָעִיר. בַּעָם אַחַת, בְּשֶׁעָבֶר הַשַּׂלְטָן, עָמֵד אִישׁ מְכַנְּר וְלֹא השפחוה לו. צוה השלטן על אושיו לְתָפַּס אֵת הָאִישׁ ולְהוֹצִיאוֹ לְהוֹרֵנ

המשיכו השלטו ואושיו בדרכם וראו ָגֶלָד אָטָן מִשְׁתַּסְנָה. מָצֶא מַדְּבֶר מַן דְּעִינִי סּשָּׁלְטָן. קָרָא אֵלָיו אָת סּנֶלֶד

"מְחָר. תָבוֹא אַלִי וּתְקַבֶּל מְפֵנִי

מתנה יפה". רץ פילד בשמחה סביתה וספר לאמו אָת הַדְּבָר. אָמּוֹ לֹא שְׂמְחָה אָתּוֹ, אֶלֶא בָּרְתָה. שְׁאַל אוֹתָהּ הַיֶּלֶד:

עצוּבָה, כִּי מְחָר מוֹצִיאִים אָת אָבִיוּי

קרו אָת אָביוּ וּלְכוּ לְשֶׁלוֹם לְנֵיתְנֶם״.

עינה פורסן בת 12.5 מעוניות להחכתב עם בנות וכנים בני נילה. תחביבים: ירדנה ארוי.

להוֹדג מִנְּנִי שָׁלֹא הַצְדִיעַ לְשָּׁלְטֶךְי. ַבַבֵּן מִתְנַהֵג אָמר הַיָּלֶד: "אַני מומן מחר של לְפִי תִנּוּךְ הָאָב השלקו, אלד אליו ערשו ואַציל אָת

בָּא הַיָּלֶד אָל מְצֵר הַשְּּלְטוֹ וּבְאַשׁ לְהַתְּצַקְבָּל לְפָנְיו. הָלְכוּ וְהוֹדִיעוּ לְשְּׁלְקוּ "הַנָּה הַיָּלֶד שָׁאָמֶרְתָּ לוֹ לְבוֹא מַחַר לַקְבָּל מַתֶּנָה, בָּא עַכְשָׁו״. אָמֵר לְחָבּ: "סכניסו אותו אַלי״. עָמֶד היָלֵד לְפְנֵי הַשְּׂלְטְוּ, הִשְׁפַּחָוָה לְּסָנְיוֹ וִשְׁאֵל: "מַדוּעַ אַתָּה נוֹתַן לִי מַתָּנָה (אָת אָבִי אַתָּה מוֹצִיא לַהּוֹרָנוּ הָאִישׁ שֶׁצְּוִיתָ לְהוֹצְיא מֶחֶר לְהוֹרֵג הַאּ

הַבְּמַע הַשָּׁלְטָן וְהַשִׁיב לַיֶּלֶד: "אָבִיוּ לא הַצְּדִיע לִי וְאַתָּה הַצְדַּעְהָּ לְמָנֵיי. ענה חיילד:

"אַדוֹני השַּׂלְּטָן, אָבִי הוּא שֶׁחַנּךְ אוֹחַי קדי שאצדיע לוי, ואלו סבי לא לפד אָת אָבִי לְסִצְּוִיעַ לְפָּגֵיוְיִ״. אָמָר מּשִּׂלְטָן: "תָּכָם אַתָּה מְמֶּנִי, בְּנִי, "אַמְּא, לָמָה אַתִּ בּוֹכֶהוֹז" אָמְרָח לוֹ: "אַתָּה שָׂמַת שֻׁנּוֹתְנִים לְףְ מַתֶּנָה וַאֲנִי

עבד שלמה אנס

כף להתכתב

כחובה: כפר חסידים. מיקור: 20400 וז.ד. 5139. רועי סבן מושב פרעמי דוג מנשה. בן 10. אוהב כף, ים ומסיבוח. עדי שלימ. סושב מי עמי – להחבחב נום מי שאוהבים חיים סשונעים. מיטל מרום מושב מיזנמי – עם בנים ובנוח ששונאים מורים ומתים על חופשים. שירי מנור. דור אליעזר 5 ובעח שמאל 51905 כת 12. חתביב: דיסקו, מסיבוח וכף חיים. רקלה קליין 12 – חחביכים: חיות, מסיבות, מרונה, ירדנה ארוי, ריפה, ארם, סיפאוי, קריאוי מלוויזיה וכף. דוז' הקיבוצים 5 קריתיוזיים. מיקוד: 26256. רונן שהריקמן ח.ר. 460 ובעתיים. מיקור: נ10 נ5. חחכיבים: שחסם, כדורגל. נורית סימן רחוב אלוקוה ת.ד. 16 מיקור: 80200. וחיבות, עם בנוח בנות 13 בלבד. לכחוב על מה שכא לכם בראש.

דיקלה נלער מושב נוי מל. נוש קסיף דו. חוף עזה. מיקוד: 79792, בת 12. דיקלה בן לולו בח 10. בית שאן בנה כיחן 104. צתי נחום, 10. תחביבים: ספורם, קריאה, פלוויזיה, ציור ובילויים. חוות אהרונסון. ת.ר.4

אורית מל. רחוב מעורניחובסקי 10/11 לור. מיקור: 21232. קרן אמית. קיבוץ כפר מכבי מיקוד 30300 תחביכים: בלם, קרמיקה, ים, ריקודי עם. עדי מרנולין רחוב הדקל 4/5 כרמיאל. 20100. להתכחב עם בני 97. אוכניים, פסנתר.

לכל מי שםטונין לשלוח את כחובתו אלינו מחבקש לכתוב על ובי נלויה כלכד ולשלוח לפי הכחובת: "מעריב לילדים" קרליבך 2 חל– אביב למדור "ביף להחובתב"

ספן נועז

השייט הישראלי קלייב שלטר מכפר סבא, ווצה את האוקינוס במפרשית וייצג לראשונה את ישראל בארות התחרויות הקשות וחנועות המתקייטת אחת

לארבע שנים. קלייב, בן מ־38, חצח את האוקינוס כשלושה וחצי שבועות. הוא סיפר כי חויותיו היו מרתקות ומיוחדות, אך לא וופוו בהן רגעי חרדה, תוך מאבק עז בשעי הטבע וקשיים של בדידות. הרגע

מַנִי תַּתַוֹית בֶּוֹנֶג יָתַ

הָאויר לעוד חדש

קוֹנ קאַיר בַּטִינל שְיַעָרַף בְּדִיוּק בְּעוֹד

שְּׁלְשָׁת שְׁבִּיעוֹת יִהְיָה בְּדְלְקְמֶן" – יְקְּרָא

הַפּוֹןה לְתַלְמִידִיו אָת הַּתְוַיִת מֶנֶג הָאֲויר

קַהָּפִינ מָהַפָּרְכָּו הַמָּטָאורוּלונִי (מֶרְכָּו

לְחַוּנִי מְוָנִ הְאָנִיר). בנין הַשְּׁעָה שְׁמֹנֶרו

נבקר לאחת עשורה בבקר יהיח קוריר

וּאָאָן הָלְקִית. הַאַחָת עָשְׁרָה וְעַד שָׁלש

אָוּוֹ הָשָּׁהָרִיִם יְהְיָה חמים וּבְהִיר, מְשָּׁלשׁ

וְיַנְשָּׁת מָּעָלְן וּבָין חָבֵש לְשָׁש יַרַד נְּשְׁם

וְעַר חָּמָשׁ יַרְדוּ הַשְּׁמְפָּרֶשוּרוֹת בְּקַצֶב מְחִיר

רחל שי

לָנוּ כִּוֹבְּחִינִת כָּוָנ הָאַוִיר אָפִּלוּ חֹדָש שָׁלַם בַּוראש וּבָאנֶן מְדָיָק הַרְבַּה יוֹרַנר מַאַשָּר מְקַבָּל בְּיָמֵינוּ. הַתִּזוּי יִהְיָה פֹּה מְדְיָק עַד שַנּוּכָל לָדַעַת לא רַק מָה יַתְרַחַשׁ בָּאֹפֶן פַּלָלִי בְּיוֹם מְסָיָם, אָלָא אַוּ בְּכָל שְעָה וְשֶׁעָה מְשְׁעוֹת אוֹתוֹ יום. חְאִי מְפַּלְא זָה יַתָאַפְשַר חּוֹדוֹת לַעֲשָּׁרוֹת רַבּוֹת שֶל לַוְיְנֵי

קלייב שלטר, שעלה לישראל מאוגליה,

משמש קצין ראשון בצ"ים . הוא החכונן

טרם צאתו הוענקו לו דגל העיר כפר סבא,

אותו הציב על המפרשית, ומווזה אטומה

בשלושת השבועות בהם שייט כתב יומן

מ־96 ספינות שיצאו לדרך מאנגליה הניעו

רק 72 לסיום באמריקה. ראשון המגיעים

לסנום התחרות עשה את הדרך בעשרה

וודשים ארוכים לשייט.

ותיאר את תוויותין.

למים.

חִזּרִי מֶנְג אֲוִיר, שָיַּקּיפוּ כָּל הָעַת אֶת כַּדּוּר הָאָרֶץ. לַּוְיְנִים אַלָּה יִהִיוֹ מְצַיָּדִים בְּמַכְשִירִים מְשַׁכְלֶלִים – מַצְלַמוֹת שְיְצֵלְמוּ בּּקֹפּרָט אָת הָבּוּנָת תַבִּּאָב בַּאֲזוֹרִים שוֹנִים עַל כַּדוּר הָאָרֶץ, מַכְשִירִים שַיִּמְדִּרוּ אָת ַתַּשָּׂמְפַּרָטוּרוֹת שָל אוֹתָם אַווֹרָים וְעוֹד וְעוֹד. הַנְּתנּנִים שְיָּקְלְעוּ הַלַּוְיָנִים יִעָבְרוּ אָל מַחָשַבִּים מְשֻׁכְלָלִים וּבָעֲלֵי מְהִירוּת עִנוּד נְתוּנִים גָבוֹהָח בְּיוֹנֵנר. הַמָּחְשָבִים יְעַבְּדוּ

אָת הַנָּתנִים וְיַעֲנִיקוּ לֶנו וְזִמוּנַת מַצְּב מְפַּרְטָת וּמְדָיָקָת שָל מָוְג הָאַוִיר לְכַנְּוּח שבועות מראש. תַּנְדָוִית אָרָפָת טְוָח וֹאת תּוַּכָל לְשַׁמַּשׁ אוֹרֶנוּ לא רַק לְתַכְנוּן שִׁיוּלִים וְמֵן רָב בַראש, אָלְא אַף לִקְבִיעַת מוֹעַדִי אַרוּעִים שוֹנְים שְּוּרְצָה לַחֲמֹנ אוֹחֶם תַּחַת בְּבָּת יוַפּוּכוּיִם (נוֹתוּנוּת, בְּנֵי מִגְּוּוֹת וְכוּי), וְכַּוֹ

בְּשְּׁנֵי יְמַינוּ וֹחִי, לְלֹא טְמָק, תְּחָזִית מְוָג לָתַבְנוּן תֻּפְשוֹת שָּנָרְצָח לְעָרְכָּן בְּּכָּוֹנ אָוִיר אַיר מַדְהִיקה. נַיּוֹם אָנוּ מְקְנָּלִים לַחֲזוֹת אָת מָוָנ הָאָיר לָכָל הָיּוֹתַוּר לְעוֹד שְלְשָׁח או קוג אוור ועים לכלנו. אַיְּהָּעָה יְמָים. אוּלָם בְּעָתִיד, תּוֹךְּ עָשְׂרִים

יוֹרָם אוֹרְעַד

ָרָדִים בָּרוּאִים בְּרָהַם, בֶּדוּאִים מוֹדֶרְנִיִּים בְּוְמִים אַלָּה צִעָד נוֹסְף בִּדְרָךּ לְהָעֲשְׁרָה ַתַּרְבּוֹתִּית: כָּל תַּלְמִיד, מָנֵן חוֹבָה וְעָד פָּתְה י"ב, וַהָּוָה מִמּוֹפָעֵי תַּרְבּוֹת וְאֵמְווֹת בְּמִסְגָּרְת אֶמֶנוּת לָעֶם", מוֹסְד הַמֻבֶּר לְכִלְנוּ מֵעָצְם"

וָנֶדִים. כָּיוֹם יושְבִים חַבָּדוּאִים בִּמְקוֹמוֹת קַבָע, בְּעִקָּר בִּדְרוֹם אַרְצֵנוּ. הָאוֹהְלִים פִּינוּ מְקּוֹמָם בְּרֹב הַמְּקָרִים לְבָנֵוי אֶבֶן אוֹ צְרִיפִּים וָחַיִלְדִים הַבְּדוּאִים זוֹכִים לְמַסְגִרוֹת לְּפּוּדִים קבוּעות וּבְכָל הַאוּנִיבְרְסִיטאות בְּאַרְצָנוּ לוֹמְדִים גַם סְטוּדְנְטִים בֶדוּאִים וִישׁ גָם בָּדוּאִי אָחָד שְהוּא רוֹמָא בִישְּרָאַל. רָהָט אֲשָר בַּנֶנֶב עִיר בָּדוּאִית, שְעָשְּתָה

הְיוֹתוּ הַמְּקַשִּׁר בִּין בָּתִי הַסַבָּר שְׁלֶנוּ

לְאַרועֵי הָתַרְבות.

של טפשים.

בּתְבָּה וְצִילְמָה: בִּלְהָה דְּבוֹרִי

בְּתֵאָבוֹן: מַאֲכָלִים

הַנָּאִים נְתָּן לִמְצֹא מַאָּכָל

ו. הַמְּסְעָרָה הַוֹּאת נְמְצֵאת בַּשְׁרוֹן. 2. מר קדר נגש לשלחו הסמוף. ב. אור נָסֵר מִתּוֹףְ הַמִּסְעָרָה. 4. אָבִי צָּהַל מְשִׂמְחָה בְּשֶּׁהַנִּיעַ הַּמֶּלְצָּר. 5. סבַּפִּית הָיְתָה סַנַּּסָת מִפּּטַת לַצְּּלְּטַח . אָבִי לָחָם עַל וְכוּתוֹ לָאַבֶּל אַנְקוֹ מַיַּם.

יָשָר וְגַם הָפוּדְּ סְרֵי לִפְגִיבֶם הַנְּדְרוֹת לְמִלִּים שֶנְתָן לָקוֹא אוֹתָן גם מָיָמִין לִשְׂמֹאל – יָשְר, ונם משמאל לימין – המוף. ו. יְשָׁר – מַשָּב אֲוִיר, חָפוּוְי – נֶקְב. 2. יָשָר – עָלָיו כּוֹתְכִים בְּגִיר, הָפּוּף – נמצא לַרֹב על שְׁפַת הַיָּם. משתעשעים 2. יָשֶר – לּוּחָ עַץ, הָפוּדְ – צְּבְצֵף.

בְּמִשְׁפָּטִים

(בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מֵהַמְּשְׁבְּטִים

7. אָיש נְּבֹה שָחוּם וְסַמְכוּתִי בְּקש מַהַיּלְדִים לְהַרְנַהָג בְּנְמוּס.

בין הפוחרים יונרל מחשב כיס

פחרונות נא לשלוח כ"םעריב כיכרים" תר 20044 ת"א

4. יָשֶר – עוֹכֶד עַל אֱנְיָה, קַפּוּוֶי – עִיר

5. יָשָר – מִלְתָּמָה, תָפוּוָי – "אָחִי

6. יָשֶׁר – פֶּתַח רְחָב, הָפּנּדְי – שָאוֹן,

8. וָשֶׁר – צֶבֶע, הָפוּוְי – בְּלִי וְנִינְה.

בין הפוחרים יוורל מחשב כיס

7. יָשֶר – בֹּחֶל, הְפוּדְ – שֶׁאִין כּוֹ כְּלוּם.

הזוכים בהגרלת ילדים מיום: 2.9.88 שש בש: אתרוו יפה רחוב הו ציוו ראשוו לציון 75238 זכתה במחשב כיס חשבע הלוח: וטע בן סימון רחוב קהילת פראג 5 מ"ת 49388 זכתה במחשב כיס

תַּפְּנִים תַבָּאַת, נְתָּן יִהְיָה לְתַוּנת בַּנֵח צְּמִּיי ^{הרפת}קאות מלפפון פרק טו כתב וצייר אורי פינק

47 BIREDIO